

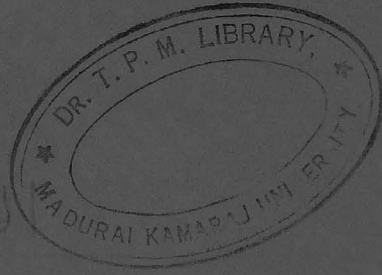
ம க

கு. ர

வி

பாபா
59. பீர

மகிழ்மூ

கு. ராஜவேலு, எம். ஏ.,

விற்பனை உரிமை :

பாபி நிஜையம்

59. பிராட்வே - சென்னை-1.

164 722

164722

வினா ரு. 7-25

© உரிமை ஆசிரியர்க்கு.

முதற் பதிப்பு : ஜூன்—1952

இரண்டாம் பதிப்பு : மார்ச்—1956

மூன்றாம் பதிப்பு : ஜனவரி—1960

நான்காம் பதிப்பு : ஜூன்—1963

ஐந்தாம் பதிப்பு : மார்ச்—1967

ஆறாம் பதிப்பு : ஜனவரி—1978

நூல்முகம்

வரம்பும், ஒழுங்கும் வாய்ந்த வாழ்வில்தான் இன்பமும் அமைதியும் இணைபிரியாது துள்ளி விளையாடும்; அப்போதுதான் நாடெங்கும் வளம் நிறைந்து வற்றாத ஆறுகள் ஆடியும் பாடியும் மக்களை மகிழ்விக்கும். பச்சை மரங்கள் “பளபளக்கும்.” பசும் வயல்கள் “சலசலக்கும்.” தென்றல் மெய் சிலிரிக்க விளையாடும். இல்லெனில் நாடு கனல் கக்கும் கற்களும், காய்ந்து வெடித்த மண்ணுமாகிப் பலனற்றுப் போகும்.

வரம்போடு வாழ்வதில் இயற்கை அன்னை என்றும் இணையற்றவள். ஆனால் நம் தமிழ் நாட்டில் இன்று ஏனோ அவளுடைய வாழ்வும் பொய்யாகவும், ஒழுங்கற்றதாகவும் போய்விட்டது. இதற்கு காரணம் யார்? மக்களின் புலை வாழ்வே இயற்கையின் போக்கையும் மாற்றிவிட்டது என்பது ஒரு சாரார் வாதம். இவ்வாதம் உண்மையோ பொய்யோ? என்று நிதானிக்க முடியவில்லை. எனினும் காலத்துக் கேற்றதாக மட்டும் நமக்குப் புலனாகிறது. இவ்வாதம் உள்ளுணர்வை அடிப்படையாகக் கொண்டிருப்பதனால் இதனை மெய்ப்பிக்கும் பாடு அரிதாகி விடுகிறது.

இது எப்படியோ இருக்கட்டும். இயற்கை, தன் நெறியினின்றும் திரிந்த காரணத்தால் விளையும் இடர் எவ்வாறு பொறுக்க முடியாததாக இருக்குமோ அதைப் போலவே மனிதனும் தனக்கெனச் சமூகம் விதித்துள்ள சில நல்லவரம்புகளை தன்னலத்திற்காக மீறிப் போவதாலும் மக்களினம் நலிவடையும் என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை, அன்பு, கற்பு, நன்றி, பொறையுடைமை, பிறனில் விழையாமை, பெரியோரைப் போற்றல் முதலிய அறநெறிகளெல்லாம் என்றும் வேண்டாத பண்புகளாகப் பலரால் இன்று மதிக்கப் படுகின்றன.

காலத்துக் கேற்பக் கருத்துக்கள் மாறவேண்டும்; சீர்திருத்தங்கள் செய்யப்பட வேண்டும், இதை எவரும் மறுக்க மாட்டார்கள்.

வீட்டிற்கு முன்னர் வளர்ந்திருக்கும் சந்தன மரத்தை அடியோடு பறித்து, அந்த இடத்தில் அழகென்று சொல்லிக் கள்ளிச் செடியை வளர்ப்பதை இன்றும் நாம் பல வீடுகளில் காண்கிறோம். சீர்திருத்தமும் நம் நாட்டில் இன்றைய தினம் இவ்வாறுதான் இருக்கிறது. குறிக் கோள் இல்லாத வாழ்க்கையைக் கூரையற்ற குட்டிச்சுவர் வாழ்க்கை என்பதைப் பலர் உணருவதில்லை. அவர்களுக்கு வேண்டுவது உடல் இன்பம். அதை அடைவதற்காக அவர்கள், நம் முன்னோர்கள், ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகளாக அரும்பாடுபட்டு வளர்த்த உயர்ந்த வயிரம் பாய்ந்த கொள்கைகளை யெல்லாம் உளுத்துப் போனவை என்று எளிதில் கூறித் தங்கள் வழியே செல்லுகின்றனர்.

இவ்வாறான வாழ்வால் தமிழினம் எக்காலத்திலும் உயர்வடைய முடியாது, ஞாயிறும் திங்களும் வானமும்

விண்மீன்களும், தென்றலும், நீரும் பழமையானவை என்று சொல்லி விட்டுப் போனால் அப்பால் வாழ்வேது?

தண்ணிலவைத் தள்ளிவிட்டு மின் விளக்கைத் தேடிச் செல்லும் நாகரிக மனிதர்கள் இன்று பலராகத் திரிகின்றார்கள். இச்சீர்திருத்தக்காரர்கள் இலக்கியத் திலும் கையை வைத்து மாசு படுத்துகிறார்கள். வாழ்வுக்கு ஆக்கமும், உயர்வும் அளிப்பதே இலக்கியம் என்பதை மறந்து, இவர்கள் உடலுக்குப் போதை கொடுக்கும் பொருளே இலக்கியம் என்று கரைகின்றனர். சில அரசியல் வாதிகளோ இலக்கியத்தை வெறும் “கோயபெல்ஸ்” என்று எண்ணி வருகின்றனர். நான் இலக்கியம் என்று இங்கே எழுதும்பொழுது கலையும் அதனோடு கலந்ததுதான் என்பதையும் தெளிவு படுத்த விரும்புகிறேன்.

அந்தரத்தில் ஆடும் வாழ்வு நிலையானதல்ல. அது சர்க்கஸ் ஆட்டம். இறங்கி நிலத்திற்கு வந்துதான் தீர வேண்டும்.

இதை மறந்து பலர் வாழ முயலுகிறார்கள். அவர்களின் வாழ்வை நாம் நாள்தோறும் காண்கிறோம். நம்மையும் அவர்கள் பார்க்கிறார்கள், “பைத்தியங்கள்” என்று நம்மை ஏளனமாகப் பேசிவிட்டு அவர்கள் சிரிப்பதையும் நாம் காண்கிறோம். என்ன செய்வது? அவர்களுக்கு உண்மையை உரைப்பவர்கள் யார்? உரைத்தால் தான் அவர்கள் கேட்பார்களா?

சரிந்த பள்ளத்தாக்கை அறியாது விறைப்பாகச் சென்றால் விழுந்து மடிய வேண்டியதுதான் வேறுவழி இல்லை என்பதைச் சான்றோர்கள் பலர், பலமுறை கூறி

யுள்ளனர். இந்த நூலும் அம்மேலோர்களைப் பின்பற்ற முயல்கிறது என்பதைப் படிப்பவர்கள் உணருமாறு இத் “தொடர்நிலைக் கதை” (நாவல்) எழுதப்பட்டுள்ளது. இதில் நான் வெற்றியடைந்துள்ளேனா அல்லது தோல்வியடைந்துள்ளேனா என்பதைப் படிக்கும் நண்பர்கள் தான் கூறமுடியும். மாமரத்தின் கடமை, கனியைத் தருவதோடு முடிந்து விடுகிறது. அதன் சுவையைப் பற்றிச் சொல்ல அதற்கு எவ்வித உரிமையுமில்லை.

மரத்தின் உச்சியிலும் மலையின் முழைஞ்சிலும் தொங்கும் தேன் கூட்டை எடுத்துவந்து தேனைப் பிழிந்து வேண்டும் மக்களுக்குக் கொடுக்கும் வேடனைப் போன்று, என் கையெழுத்துக் கட்டையும் பலரும் சுவைக்கும் வண்ணம் கவின் நூலாக ஆக்கிய பாரி நிலையத்தாருக்கு என் அன்பு கலந்த நன்றி.

அசோக்நகர் }
சென்னை }
30-9-'52 }

கு. ராஜவேலு

அன்புக் காணிக்கை

இருந்தமிழே தம் வாழ்வின் வீருந்தமிழ்தம் எனச்
சுவைத்து, நாளும் நறுந்தமிழின் ஏற்றமின்றிச்
சிந்தனை பிறிதொன்றில்லாப் பெருந்தகையும் என்
நல்லாசிரியருமாகிய டாக்டர்

மு. வரதராசனார், M. A., M. O. L., Ph. D.

அவர்களுக்கு.

ஆசிரியன்

ஆசிரியரின்

ஏனைய

நூல்கள்

காதல் தூங்குகிறது

அழகு ஆடுகிறது

'1942'

தங்கச் சுரங்கம்

இடிந்த கோபுரம்

சாலை ஓரம்

இளவேனில்

வானவீதி

நிலவின் வெற்றி

வங்கம்தந்த தங்கக் கவிஞன்

நல்ல பொய்

கொடை வளம்

அடிவானம்

வள்ளல் பாரி

அணைகடந்த வெள்ளம்

வான் குயில்

அருமருந்து

மகிழும்பூ

பேரிடியும், மின்னலும், பெருங்காற்றோடும் தொடங்கிய காரீகாவம் முடிய இன்னும் இருபது நாட்களே இருந்தன. குளம் முழுவதையும் பாசி படர்ந்து நீரை மூடியிருப்பது போல் வானம் முழுவதும் கருமேங்களால் மறைக்கப்பட்டிருந்தது. கருமுகில்கள் அலை அலையாகப் படர்ந்திருக்கும் காட்சியும் காண்பதற்கு அழகாய்த்தான் இருந்தது. ஆனால் அவ்வழகிய காட்சியை, இடை இடையே கேட்ட இடியோசை அச்சமாக மாற்றிக் கொண்டிருந்தது. ஓய்வில்லாது மழை பெய்து கொண்டிருந்த காரணத்தால் தாமரை இலைகளிலும்கூட நீர்த்துளிகள் நிரம்பியிருந்தன. வண்ண மலர்களெல்லாம் பெருமழையைத் தாங்காது சற்றே தலைசாய்ந்து மணம் வீசின. காரீகாலத்துப் பூக்களான முல்லையும், மல்லியும் விண்மீன்களைப்போல் எல்லையற்ற மலரிக் காடாய்ப் பூத்துக் குலுங்கின.

மழை மிகுதியால் நிலமும், காற்றும் குளிரிந்து முன்பணிக்காலம் போல் மாறிவிட்டதால், மங்கையர்களின் தங்கக் கைபடாத அம்மலரிகள், இனிய நறுமணத்தை வீசின. உதிர்ந்த மலரிகள் பந்தலுக்கடியில் மண்ணோடு மண்ணாய் மழையிலேயே நனைந்து மக்கிக் கொண்டிருந்தன. 'பூத்து மணம்பரப்பிய பூங்கொடி முல்லையே! நேற்று நின் வாழ்வைப் புகழ்ந்து வண்டுகள் பல இசை பாடின. இன்றோ உன் இழிநிலைக்காக இரங்கிப் பெருமூச்சு விடுபவர் ஒருவர் கூட இல்லையே. தன்னலத்தோடு உன் நறுமணத்தைக் கொஞ்சம் செலவழிக்காது மீத்து வைத்திருந்தால் உன் நிலை இன்று இப்படியாகுமா? உன்னுடைய

வாழ்வு இன்னும் பந்தல்மேல் அல்லவா படர்ந்து மணம் வீசிக் கொண்டிருக்கும்?

மாசற்ற இம்முல்லைப் பூக்கள் வாடி உதிராமல் வாடா மலர்களாக விளங்க முடியும்தா? அது எப்படி முடியும்? இயற்கையை என் எண்ணம், ஒருகாலும் வெல்லமுடியாது. பூத்த மலர்கள் உதிர வேண்டியவைதான். அவ்வாறு உதிர்ந்த மலர்களுக்கு என்னால் என்ன செய்ய முடியும்? இவ்வாறு நான் எண்ணிய உடனே என் கண் முன்னால் “கறங்கு மணித் திண்தேரைப்” பூத்த முல்லைக்குப் படரும் கொம்பாகக் கொடுத்த பாரியின் கருணைச் செயல் காட்சிப் படலமாக வந்தது. மழையில் நனைந்த வண்ணமே உதிர்ந்த பூக்களைச் சேகரித்துக் கொண்டிருந்தேன். காம்பு வேறு, இதழ் வேறாய்க் கிடக்கும் அம் மலர்களைக் குவிக்கும்போது என் மூலை மட்டும், கால் வேறு, கை வேறாகக் கிடக்கும் பிணத்தைச் சேகரிக்கும் பைத்தியக்காரனின் செயலைப் பற்றியே எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருந்தது.

“உங்களுக்குப் பைத்தியமா என்ன?” என்று செல்லமாகக் கடிந்துகொண்டே என் மனைவி வந்தாள்.

‘சாக்ரடஸ் காலம் முதல் காந்தியடிகள் காலம் வரைக்கும் மகாத்மாக்களை அவர்களுடைய மனைவி மார்கள் முதன் முதலில் பைத்தியம் என்றுதான் கருதி வந்தார்கள். வள்ளுவரின் மனைவி மட்டும் இந்த விதிக்கு விலக்காக இருந்தாற்போல் இருக்கிறது’ என்று விடையிறுத்த வண்ணமே என் வேலையைத் தொடர்ந்து செய்து கொண்டிருந்தேன். ஆனால், அவள் என்னை விடுவதாயில்லை. கட்டாயப்படுத்தி என்னை அப்புறப்படுத்தி என் உடைகளையும் மாற்றச் செய்தாள்.

வள்ளல் பாரியின் வாழ்க்கைத் துணைவியும், அவன் முல்லைக்குத் தேர் கொடுத்த காலத்தில் உடன் இருந்

திருந்தால் அவனுடைய ஈர உள்ளத்தின் தன்மையைத் தமிழ் நாடு அறிந்திருக்குமா என்பது ஐயத்திற்கிடமானதே. அதற்குக் காரணம் பாரியின் உள்ளத்தைவிட அவனுடைய மனைவியின் உள்ளத்தில், ஈகையறம் குறைந்திருந்ததல்ல. கொம்பில்லாத கொடிமுல்லையின் துயரைவிட அவளுடைய கணவன் தேரில்லாது நடந்து செல்வது அவளுக்குக் கொடுந் துயரமாக இருந்திருக்கும். இல்லெனில், பாரில் அறத்தை வளரிக்கும் அவளுடைய பைந்தமிழ்க் கைகள் ஈதலைத் தடை செய்யுமா என்ன?

அந்த வள்ளல் தலைவியின், பரம்பரையின் வழி வந்தவள்தானே என் மனைவியும். என் நலந்தான் அவளுக்குப் பெரிது. கொடியினின்றும் வீழ்ந்து மடிந்து மண்ணாகும் முல்லைப் போதுகளைப்பற்றி அவளுக்கு அக்கறை என்ன? என்ற என் நினைவை மாற்றும் வகையில் சாப்பிட அழைத்தாள். குளிர் அதிகமாக இருந்ததால் பொழுதோடு சாப்பிட்டுவிட்டுச் சீக்கிரம் படுக்கப் போகலாம் என்று இலையின் முன் ஆமர்ந்தேன். சோறு மிகச் சூடாக இருந்ததால் கையை வைத்த உடன் நன்றாகச் சுட்டுவிட்டது. சுட்ட கையை வாயில் சுவைத்த வண்ணமே 'என்ன குழம்பு' என்று வினவினேன்.

'சார்!' என்றது ஒரு குரல். பழகிய குரல்தான். எனினும், தெளிவாகத் தெரியவில்லை.

'யார் அது?' என்று உட்கார்ந்தபடியே கேட்டேன்.

'நான்தான் சார் வீரமுத்து' என்ற குரலைக் கேட்டதும் விரைந்து சென்றேன். வாசற்படியின் நிலைக்கருகில் வீரமுத்து நீர் வழியும் கண்களுடன் நின்று கொண்டிருந்தான். அவனுடைய உடல் முழுவதும் தாங்க முடியாத குளிரால் நடுங்குவதுபோல ஆடிக் கொண்டிருந்தது.

‘என்னப்பா, அம்மா நலமா?’ என்றேன். ‘அம்மா நலமாகத்தான் இருக்கிறார்கள்’ என்று கூறியதும், அவன், “ஓ”வென்று அழுத் தொடங்கிவிட்டான். ‘என்னப்பா! உனக்கு ஏதாவது ஆபத்து வந்திருக்கிறதா? எதற்காக இப்படி அழுகிறாய்? சொல்லப்பா. என்னால் செய்ய முடிந்ததைச் செய்ய நான் சித்தமாக இருக்கிறேன். சோழ, உன்னை வேலையிலிருந்து நீக்கிவிட்டானா என்ன? தயங்காமல் சொல்’ என்றேன்.

நீர்வார்க்கும் கண்ணோடு நிகழ்ந்ததை தயங்கிக் கொண்டே உரைத்தான். ஆபத்து அவனுக்கில்லை. வந்த விபத்து என் வீட்டைத்தான் தேடிக்கொண்டு வந்துள்ளது. விபத்தில் சிக்கியவர் வேறு யாருமில்லை. என்னுடைய ஒரே சகோதரியான என் தங்கைதான். சோகத்தின் வரலாற்றை அவன் தன் சுடும் கண்ணீரில் தோய்த்துத் தோய்த்துச் சொன்னான்.

‘ஐயோ, அருமைத் தங்காய்! உன் பெருமை அனைத்தையும் உடன் இருந்து அறிந்தவனா உனக்கு இவ்வாறு தீங்கு செய்தான்? நம்முடைய வீட்டிலேயே உண்டு, உறங்கி, உடுத்து, படித்து, பட்டமும் பெற்றுத் தங்கப் பதுமைபோன்ற உன்னையும் மனைவியாக அடைந்த அவனா இப்பாதகம் புரிந்தான். அந்தோ! உனக்கு நான் என்னம்மா தவறு செய்தேன்? என் வீட்டையும் நீ துச்சமாக எண்ணித் துறந்து எங்குச் சென்றாயோ! கையில் குழந்தையுடன் நீ எவ்வாறு வாழ்வாய்?...

அப்பா வீரமுத்து! ஏன் அவன் தன்னுடைய மனைவியை வீட்டைவிட்டுப் பேசுகுமாறு கூறினான்? அவ்வாறு அவன் சொல்வதற்கு அது செய்த தவறுதான் என்ன? அது எப்போது வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டது? இப்போது எங்கே உள்ளது? எல்லாவற்றையும் விளங்கும் வண்ணம் விரிவாகச் சொல் அப்பா! நடந்த செய்தி

அனைத்தையும், நடந்தபடியே கூறு' என்று அமுத வண்ணமே கேட்டேன்,

*

*

•

“சென்ற வாரம் செவ்வாய்க்கிழமை மாலை. செங்கதிரோன் நீலத்திரைக் கடலில் நித்திரை செய்வதற்கு முன்னால் சென்னை மக்கள் போதி மரத்தடியில் புதுஞானம் வரப் பெற்றுச் சமத்துவத்தைப் பரப்பிய புத்தனின் நினைவு நாளைச் சிறப்பாகக் கொண்டாடினார்கள். அக் கொண்டாட்டத்திற்குத் தலைவராக இருந்தார் நம் ஐயா. கூட்டம் நடந்து கொண்டிருக்கும்போதே தந்தி ஒன்று வந்தது. தந்தியைப் படித்தார். ‘அவசரம், அரசாங்கச் செய்தி’ என்று கூட்டத்தில் சொல்லிப் புறப்பட்டார்.

காரில் ஏறியதும் என்னைப் பார்த்து, ‘மாமல்லபுரம் செல்’ என்றார். அடிக்கடி எத்தனை மைல் விரைவில் காரி போய்க் கொண்டிருக்கிறது என்று கேட்டுக்கொண்டே இருந்தார். ஐம்பது மைலுக்குக் குறைந்து நான் வண்டியை ஓட்டவே இல்லை மாமல்லபுரத்தை நாங்கள் அடையும்பொழுது இரவு பத்து மணியாகி விட்டது. எங்களுக்கு முன்னரே அங்கு யாரோ வந்திருப்பதாகத் தெரிந்தது. ஒரு புளிய மரத்தடியில் ஒரு காரி நின்று கொண்டிருந்தது. அதற்குப் பக்கத்திலேயே காரி ஓட்டுபவன் நின்று கொண்டிருந்தான். அந்தக் காரிக்குப் பக்கத்திலேயே எங்களுடைய வண்டியையும் நிறுத்தச் சொல்லி இறங்கினார். உடனே அந்தக் காரி ஓட்டுபவன் விரைந்து ஓடிவந்து அவருக்கு வணக்கம் செலுத்திவிட்டு, ‘அம்மாள் யானைச்சிலை அண்டை காத்திருக்கிறார்கள்’ என்றான். கரும்புக் காட்டைக் கண்ட களியானைபோல் விரைந்து சென்றார் அவர். பேசாது நானும் பின் தொடரிதேன்.

அந்தச் சிலை யானையை நான் இதற்கு முன்னால் கலைக் கண்ணோடு பல முறை பார்த்திருக்கிறேன். பக்கத்தில்

நின்று பார்ப்பவர்களுக்குத்தான் அது பாரையாலானது என்று தெரியும். உயிருள்ள யானையைப் போலவே அதன் தோற்றமும் பொலிந்து உயர்ந்து விளங்கும். ஆனால், இந் நள்ளிரவில் அதைக் கண்டதும் நான் சற்றுத் திடுக்கிட்டேன். யானைக்குப் பக்கத்தில் நான் எவ்விதச் சிலையையும் பார்த்ததாக நினைவில் இல்லை. அன்று இரவில் பளிங்குப் பெண் ஒருத்தி, அதன் பாகனைப்போல் பக்கத்தில் நின்றிருந்தாள். பளிங்குச் சிலையானாலும் பார்ப்பதற்குக் கண்கள் பதியிரம் வேண்டும். அவ்வரிய காட்சியைக் காண்பதற்குத்தான் நம் அமைச்சர் அவசரம் அவசரமாக வந்திருக்கிறார் என்று நினைத்தேன். ஆனால், அண்மையில் நெருங்க நெருங்க அப்பளிங்குப் பாவை அசைவதைப்போல் இருந்தது. மனித நடமாட்டமற்ற அவ்வேளையிலே, அலைகடலின் முழக்கம் என் அச்சத்தை மிகுதிப்படுத்தியது. எனினும், அவர் முன்னே செல்லும் பொழுது நான் ஏன் தயங்க வேண்டும்? ஆண்மையுடன் நானும் வந்தது வரட்டுமென்று துணிந்து முன்நடந்தேன்.

அருகே சென்றதுதான் தாமதம். வெண்ணிற அலைகள் பழுப்புநிற மணற்கரையை அணைக்கத் தாவி வருவதுபோல் ஓடிவந்து அணைத்துக் கொண்டாள் அப் பாவை. அவள் உயிருள்ள பெண்தான். உயிரற்ற பளிங்குச் சிலையல்ல என்பதை மலைவின்றித் தெளிந்தேன். கோமகன்போல் இருந்த அவளுடைய கொள்ளை வனப்பைக் கண்டு நான் எல்லையற்ற இறும்பூதடைந்தேன். பல்லவச் சிற்பங்களைப் பாதுகாக்கும் தெய்வப் பெண்தான் இம்மாநில அமைச்சரிடம் ஏதோ சேதி சொல்ல இக்காரி ருளில் கடுகி வரும்படி அழைத்தாளோ என்றும் ஐயுற்றேன். ஆனால், நான் எதிரே கண்ட காரி, அதனுடைய டிரைவர், அவன் சொன்ன சொல், இவை அனைத்தும் என் நினைவிற்கு வந்தன. இத்துடன் ஐயாவைப்பற்றியும் நான்

சிறிது அறிந்தவன் ஆதலால், ஐயாவின் மாமலர்ச் சோலையிலே பூத்திருக்கும் புதிய அழகிய வெண்தாமரை இது என்று எண்ணிக் கொண்டேன்.

அவருடைய கட்டளைப்படியே காரை நோக்கித் திரும்பி வந்தேன் நான். அவர்களிருவருமோ ஆடும் கடலின் அழகைக் காணப் பாடியவண்ணமே பைங்கிளிகள் போல் பறந்து சென்றுவிட்டனர். மீண்டும் பொழுது புலருவதற்கு முன்னால் நாங்கள் சென்னைக்கு வந்துவிட்டோம். பின்னும் இரண்டு நாட்கள் இந்த இன்பநாடகம் தொடர்ந்து நடைபெற்றது. நாடகத்தின் பார்வையாளர்களாக நானும், அவருடைய டிரைவரும் இருந்தோம். இரவிலும் கண்மூடாது, கரையோடு களிநடம்புரியும் கார்க்கடலின் களை குரலையும் மீறிச் சிற்சில சமயம் சதங்கையின் இனிய ஒலி எங்கள் காதுகளில் கேட்கும். அப்போதெல்லாம் 'அம்மா ஆடுகிறார்கள்' என்று என்னுடைய சகோதரத் தொழிலாளி கூறுவான்.

நான்காம் நாள். எப்படியாவது அந்த அம்மாளின் ஆடலைப் பார்த்தே விடுவதென்று உறுதி செய்துகொண்டேன். அன்றுதான் அவர் நம் அம்மாவைப் பிறந்தகத்துக்கு அனுப்பிவிட வேண்டுமென்று முடிவு செய்துவிட்டார் போலிருக்கிறது. இரவு ஓர் ஏழு மணிக்கெல்லாம் என்னை அழைத்துச் 'சாப்பிட்டாய் விட்டதா?' என்றார். 'இல்லை' என்றேன். 'வெளியே புறப்பட வேண்டும். சாப்பிட்டுவிட்டுத் தயாராயிரு' என்று சொல்லிக் கொண்டே தம்முடைய அறைக்குள் நுழைந்தார். நானும் உண்பதற்காகச் சமையலறையை நோக்கிச் சென்றேன். சமையற்காரனைக் காணவில்லை. வெளியே தோட்டத்துப் பக்கம் சென்றிருக்கலாம் என நினைந்து சென்றேன்.

பச்சை ரசக்குண்டுக்களைப்போல் காய்கள் கொத்துக் கொத்தாகத் தொங்கிக்கொண்டிருந்த புன்னைமரக் கிளைகளின் அடியில் இட்டிருந்த சிமண்டுப் பலகையில் ஐயா விறைப்பாக உட்கார்ந்திருந்தார். அம்மாவோ அழுது கொண்டே அவருடைய பாதங்களைப் பிடித்தவண்ணம், 'வேண்டாம். நான் இங்கேயே வேலைக்காரியைப்போல் இருந்து விடுகிறேன். உங்களுக்குத் தொண்டு செய்யும் பேற்றை மட்டும் எனக்குக் கொடுங்கள். வேறு எதுவும் எனக்கு வேண்டாம்' என்றார்.

'அதெல்லாம் என்னிடம் ஒன்றும் நடக்காது. நீ வீட்டைவிட்டுப் போய்த்தான் தீரவேண்டும். வேறு பேச்சு என்னிடம் வேண்டாம்' என்றார் ஐயா.

'பெண்களுக்குக் கணவர்தானே எல்லாம். உங்களை விட்டு நான் எங்கே செல்வேன்? பத்து வயதுப் பையனுக்கும், இரண்டு வயதுப் பெண்ணுக்கும் தாயான என்னை எவ்வாறு வீட்டைவிட்டுப் போகச் சொல்லுகிறீர்கள்? கொஞ்சமாவது மனமிரங்கக் கூடாதா?'

'மனம் இரங்குவதா? என்னிடம் மனம் என்ற ஒன்று இல்லவே யில்லை. மரியாதையாக வீட்டைவிட்டுச் செல்கிறாயா அல்லது.....''

'வேண்டாம்; தயவு செய்து இன்றும்பட்டும் இருக்கச் சம்மதியுங்கள்?'

'முடியாது. இப்போதே நீ வெளியேற வேண்டும். உன்னுடைய பாவத்தின் பலனான இந்தக் குட்டிப் பேயையும் உன்னுடனேயே எடுத்துச் செல்' என்று பெண் குழந்தையைப் பார்த்துச் சொன்னார்.

'ஐயோ! உங்களுடைய உருவத்தின் நகல் அல்லவா அப் பச்சிளங் குழந்தை! அதையா பேய் என்கிறீர்கள்?'

'சீ, கழுதை! எனக்கா அறிவு புகட்ட ஆரம்பித்து விட்டாய்? நாயே! போ வெளியே! உம். உன் குட்டி

யையும் எடுத்துக்கொள். புறப்படு' என்று காலால் உதைத்தார்.

அதற்குமேல் என்னால் அங்கு நிற்க முடியவில்லை. பொதுக் கூட்டங்களில் அன்பு, உண்மை, அகிம்சை, ஒழுக்கம் என்று வாய்கிழியப் பேசுபவர்-ஒரு மாநிலத் திற்குச் சட்ட அமைச்சராக இருப்பவர்-வீட்டில் எவ்வளவு கேவலமாக இருக்கமுடியும் என்பதை அன்றுதான் உணர்ந்தேன். பேசாமல் காரில் வந்து படுத்துக்கொண்டேன். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் அவர் 'திருப்பத்தூர் போ' என்றார். இருவரும் புறப்பட்டோம்.

திருப்பத்தூரிலிருந்து நேற்றுத்தான் திரும்பி வந்தோம். வந்ததும் வராததுமாக அம்மாவைக் காண ஓடினேன். சமையல் அறையில் காணவில்லை. சமையற் காரனைக் கேட்டேன். அவன், 'நீங்களும் ஐயாவும் திருப்பத்தூர் புறப்பட்ட இரவே அம்மாவும் குழந்தையுடன் செங்கற்பட்டுக்குப் போனார்கள். இன்னும் திரும்பி வரவில்லை' என்றான். உடனே செங்கற்பட்டுக்குச் சென்று தெரிந்த இடமெல்லாம் தேடிவிட்டேன். காணவில்லை. பையன் மட்டும் ஹாஸ்டலில் இருக்கிறான். அம்மா எங்குச் சென்றார்களோ, என்ன ஆனார்களோ, என்று தாரை தாரையாய்க் கண்ணில் நீர் வடியச் சொன்னான் டிரைவர்.

நெஞ்சில் செந்நீர் வடியக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன் நான். திரும்பிய பக்கமெல்லாம் வஞ்சமும், சூதும், கொலையும், வெட்டும் வாழ்க்கையில் நிறைந்திருப்பதைப் போன்று என் மனம் தடுமாறியது. இன்னது செய்வ தென்றே நிதானிக்க முடியவில்லை.

"சரி, புறப்படுங்கள். நமக்குத் தெரிந்த இடமெல்லாம் தேடிக் காண்போம்" என்றான் என் அருமை மனைவி.

“நீரென வந்தேன், காற்றெனப் போவேன்” என்ற உமர்கயாமின் வாக்கு என் தங்கை சிவகாமி, அது னுடைய இரண்டு வயதுக் குழந்தை அங்கயற்கண்ணி ஆகிய இருவர் வாழ்விலும் முற்றிலும் உண்மையாகப் போய்விட்டது. நானும் என் மனைவியும் ஆறு மாதங்கள் அயராது தேடினோம். துன்பத்தின் கொடுநிழல் முழுவதும் படிந்திருக்க நாங்கள் எங்களுக்குத் தெரிந்த ஒவ்வொரு ஊரிலும் சென்று விசாரித்தோம். எங்களுடைய துன்பத்தை அறிந்து பச்சாதாபப்பட்டவர் ஒருவர் கூட இல்லை. யாரைக் கேட்டாலும் தங்களுக்கு ஒன்றும் தெரியாதென்றே கூறினர். சிலர் எங்களை ஏளனம் செய்யவும் பின்வாங்கவில்லை. தற்கால இயந்திர உலகம் எவ்வாறு மனித மனத்தையும் உணர்ச்சியற்ற இயந்திரமாக்கி விட்டது என்பதைக் கண் கூடாகக் கண்டேன். காலத்தை நோக வேண்டுமே ஒழிய அதனால் கருத்திழந்த மனிதனை நோவதில் என்ன பயன்? ஒரே ஒரு ஊரில், ஒரு தமிழாசிரியர் மட்டும் எங்களுடைய துன்பத்தைக் கண்டு மிக வருந்தி எங்களுக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்தார், இலக்கியம் படித்தவர்களின் நெஞ்சம் மட்டும் இன்னும் இறுகிய பாரையாகவில்லை என்பதைத் தெரிந்துகொண்டு, இலக்கியப்பணி புரிபவர்களுக்கு வாழ்த்தும் கூறிவிட்டு என் துன்ப நிழல் பின் தொடர நான் முன் நடந்து சென்றேன்;

கோயம்புத்தூரில் ரத்தினசாமி என்னும் எங்களுடைய குடும்ப நண்பர் ஒருவர் உண்டு. அவருடைய அருமை மனைவி அன்னாள் மிக அன்பானவர். தெய்வ

பக்தியுடன் வாழ்க்கை நடத்துபவரி. அவரிடம் சிவகாமிக்கு அன்பும், மதிப்பும் உண்டு. ஒருகால் அங்கே சென்றிருக்கலாம் என எண்ணி அங்குச் சென்றோம். ஏமாற்றம் அங்கும் எங்களை விடவில்லை. ஆனால், அங்கு மட்டும் இரண்டு மூன்று நாட்கள் தங்கிச் சற்று ஓய்வு எடுத்துக்கொள்ள எண்ணினோம். ஆனால் அன்று இரவு பதிது மணிக்கு எங்களுடைய எட்டு வயதுப் பையன் குமணனுக்கு 'டைபாய்ட் காய்ச்சல்' கண்டிருப்பதாகத் தந்தி வந்தது. இரவு வண்டி ஏறி மறுநாள் ஊருக்கு வந்து சேர்ந்தோம்.

பையனின் உடல் தணலாய்க் காய்ந்தது. தாங்க முடியாத தலைவலி என்று தவியாய்த், தவித்தான். துன்பத்தோடு துன்பம். நெருப்போடு நெருப்பு. எல்லாம் நடக்கிறபடி நடக்கட்டும் என்று நான் வாளாவிருந்தேன். மருத்துவர் வந்து பார்த்தார். மருந்து கொடுத்தார். ஊசியும் போட்டார். அவரும் தனக்குமேல் ஒன்றிருக்கிறது. அனைத்தும் அதன் இச்சைப்படிதான் நடக்கும் என்று சொல்லிப் போய்விட்டார். தற்கால டாக்டர்கள் எல்லாம் எவ்வளவோ பேர் 'உலகெலாம் உணர்ந்து ஒதற்கரியவனின் அளப்பரிய வன்மைக்கு அடுத்தபடி தான் தங்களுடைய வர்ணத் தண்ணீரும், கூரிய ஊசியும் வன்மையுடையன' என்று எண்ணுகின்றனர்.

அனைத்துமாகிய அவன் அருளால் குமணனும் உயிர் பிழைத்தான். நாங்களும் மனம் தேறி மறுபடியும் சிவகாமியைப்பற்றி ஏதாவது தகவல் கிட்டுமா என்று மீண்டும் ஆராயலானோம். திடீரென்று ஒரு நாள் நான் நேரே சென்னை சென்று மைத்துனன் வீட்டை அணுகினேன். வீட்டின் முன்னால், முன் இருந்த சிறிய பெயர்ப்பலகை அகற்றப்பட்டு இப்போது பெரிய பலகையில்,

T. Somasekaran, B.A. B.L.,
Hon-ble Minister
for Law & Prohibition.

என்று ஆங்கிலத்தில் எழுதியிருந்தது. வேலைக்காரர்கள் எல்லாம் பழையவர்களாவே இருந்ததால் என்னை நன்கு அடையாளம் கண்டுகொண்டு அன்போடு அழைத்துச் சென்றார்கள். வீட்டின் ஒவ்வொரு பகுதியும் அழகின் ஆலயமாகத் திகழ்ந்தது குடியிருக்கும் வீடு கலையிருக்கும் கோயிலாக மாறிய விந்தைச் செயலை எண்ணிக் கொண்டே வேலைப்பாடுகள் நிறைந்த ஒரு நாற்காலியில் அமர்ந்தேன். அந்த அறை முழுவதும் இயற்கைக் காட்சிகளின் படங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. தென்புறச் சுவரில் உமர்கயாமின்,

“Herewith a loaf of bread beneath the bough
A flask of wine, a book of verse and thou
Beside me singing in the wilderness
And wilderness is Paradise enow”

என்ற பாட்டு பொன்னெழுத்துக்களால் எழுதப்பட்டு, அதன் நாற்புறமும் அழகான பின்னல் வேலைப்பாடுகள் செய்யப்பட்டு, பார்த்திதவுடன் பாரிவையைக் கவருமாறு மாட்டப்பட்டிருந்தது. உமர்கயாமின் பாடல்களிலே யுள்ள ஆழ்ந்த தத்துவக் கருத்தைப் பெரும்பாலோர் உணருவதேயில்லை. பலர் தாங்கள் செய்யும் களியாட்டங்களுக்கு ஆதரவு தேடுவதற்கும் தம் நெஞ்சை ஏமாற்றி அமைதி பெறுவதற்குமே அவனுடைய பாடல்களைப் படிக்கின்றனர். எனக்கு முன்னர் எழுதி மாட்டப்பட்டிருக்கும் இப்பாட்டும் அதே கருத்தில் அலங்காரமாக வைக்கப்பட்டிருந்தது. மதுவிலக்கு இலாகாவிற்கு மந்திரியாக இருக்கும் ஒருவருடைய வீட்டிலேயே இந்தப் பாடல் எழிலுறத் தொங்குகிறதென்றால், அந்த ஆளின்

அழகைப் பற்றி நமக்கு ஏதாவது ஐயம் இருக்க முடியுமா என்ன? நேர்மையும், தகுதியும், உள்ளத் தூய்மையும், திறமையு முள்ளவர்கள் அரசாங்கத்தின் அமைச்சர்களாகப் பெரும்பாலும் வரவே முடியாது. அதற்கு வேண்டிய பண்புகள் இவைகளுக்கு மாறானவைகளாய் இருக்க வேண்டும்.

இவ்வாறு நான் எண்ணிக் கொண்டிருக்கும்பொழுது, நறுமணத் தைலத்தின் வாசம் 'கம்' என்று காற்றில் மிதந்து வந்தது. அதைத் தொடர்ந்து, கஞ்சி அதிகமாகப் போட்டுச் சலவை செய்த சேலையை உடுத்தினால், நடக்கும்பொழுது 'சரசர' வென்ற ஒலி கேட்குமே, அவ்வாறு ஓர் ஓசை கேட்டது. மணமும், ஒலியும். நானிருக்கும் இடத்தை நோக்கியே நடந்து வந்தன அடுத்தகணம் மாடிப்படியிலிருந்து, மயில் ஒன்று தோகை விரித்து ஆடி வருவதைப் போன்று, ஒருத்தி இறங்கி வந்து கொண்டிருந்தாள். சேய்மையில் அவளைக் கண்டதும் வீரமுத்து குறிப்பிட்ட பெண் இவளே என்று உறுதிப்படுத்திக் கொண்டேன். ஆனால், அவள் முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்க்க என் மனம் ஒப்பவில்லை. பேசாது தலையைத் திருப்பிச் சுவரில் மாட்டியிருந்த உமர்கயாமின் பாட்டைப் படித்துக் கொண்டிருப்பது போல் பாசாங்கு செய்து கொண்டிருந்தேன்.

'நமஸ்காரம் மதிவாணரே! செளக்யமா?' என்ற குரல்கேட்டதும், 'வணக்கம்' என்று சொல்லிக்கொண்டே தலை நிமிர்ந்தேன். 'என்ன வியப்பிது?' என்று என்னை அறியாமலே வாய்விட்டுச் சொன்னேன்.

'ஆமாம்! உங்களுக்கு வியப்பாகத்தானிருக்கும். அதோடு என்மீது ஆத்திரமாகவும் இருக்கும் அல்லவா? உங்களுடைய தங்கையின் வாழ்வைக் கெடுத்த சதிகாரி என்றும் என்னை வைவீர்கள், இல்லையா?'

‘எல்லாம் அவரவர்கள் விதிப்படி நடக்கும் அம்மா என் தங்கையின் போதாத காலத்திற்காக உங்களை நான் ஏன் நொந்து கொள்ள வேண்டும்?’ என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் பொழுதே, என்னுடைய எண்ணம் பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் நடந்த நிகழ்ச்சியைச் சுற்றி வட்டமிடத் துவங்கியது.

‘என்ன யோசிக்கிறீர்கள்? எவ்வாறு என் மனம் மாறி நான் இங்கு வந்தேன் என்பதைப்பற்றித் தானே?’ என்றாள் அந்தத் தோகை மயிலின் சரயலாள்.

‘இல்லை. மனிதர்களின் மனம் மாறுவதைப்பற்றி நான் யோசிக்க வில்லை. பெரியவர்கள் அதனால்தான் மனத்தைக் குரங்குக்கு உவமையாகக் கூறியுள்ளார்கள். குரங்கு மனத்தை ஒரு நிலைப்படுத்துவதுதான் கடின மான காரியம்’ என்றேன்.

‘பின் எதைப்பற்றிச் சிந்திக்கிறீர்கள்?’ என்றாள் பின்னும்.

‘பழைய நிகழ்ச்சிகளைத்தான்’ என்றேன்.

உடனே அவள் தன் இரு கைகளையும் கூப்பி, ஐயோ, மதிவாணரே வேண்டாம். பழைய செய்திகளைச் சொல்லி என் மனத்தைத் தீயிலிடவேண்டாம். நாங்கள் இருவருமே இப்போது அதைப்பற்றிக் கனவில்கூட நினைப்பதில்லை. நீங்கள் இப்போது எப்படி இருக்கிறீர்கள்? நான் இங்கு வந்தவுடனே உங்களைப்பற்றித்தான் விசாரித்தேன். நீங்கள் இப்போது தேவாரம், திருவாசகம், திருவருட்பா முதலிய நூல்களையே படித்துக்கொண்டு வேறு வேலைகளைக் கவனிப்பதில்லை என்று கேள்விப்பட்டேன். அதைக் கேட்டு நான் மிகமிக வருந்தினேன்’ என்றாள் அழகிய நாகம் போன்ற அவ் வஞ்சிக்கொடியாள்.

‘ஆமாம் அம்மா. நீங்கள் சொல்வது உண்மைதான். உலகம் இன்று உங்களுடைய போக்கில்தான் போய்க்

கொண்டிருக்கிறது. பிறர் வாழ்வில் தலையிடாமல் "சிவனே" என்று இருப்பவர்களைப் பார்த்து உலகம் இன்று வருந்தத்தான் செய்கிறது. உங்களையும், சோமசேகரனையும் போல் உள்ளவர்களைக் கண்டுதான் காசினி களிப்படைகிறது' என்றேன் நான். இவ்வார்த்தைகள் என் வாயினின்றும் சற்று படபடப்பாகவே வெளிவந்தன.

'என்னை மன்னித்து விடுங்கள். நான் தவறாகச் சொல்லி விட்டேன்' என்றாள் அப் பேச்சில் வல்ல நங்கை.

'மன்னிப்பு எதற்கு? காலத்தின் கண்ணாடி நீங்கள். நீங்கள் சொல்வதில் தவறு ஒன்றுமில்லை' என்று சொல்லிக் கொண்டே புறப்படுவதற்கு எழுந்திருந்தேன்.

உடனே அவள் என்னைத் தடுத்தது, 'இல்லை, நீங்கள் சாப்பிட்டுவிட்டுத்தான் இவ்விடத்தை விட்டுப் போக வேண்டும். என்மீது ஏதும் சீற்றமில்லை என்பது உண்மையானால் என் வேண்டுகோளைத் தாங்கள் நிறைவேற்றி விட்டுத்தான் செல்ல வேண்டும்' என்று பிடிவாதம் செய்தாள் அம் மாயக்காரி.

'பரவாயில்லை. இன்று கிருத்திகை. ஒருவேளை உணவு தான் சாப்பிடுவது வழக்கம். உங்கள் மேல் எனக்கு எவ்விதத்திலும் சினமில்லை. நான் வருகிறேன். எங்கே அமைச்சர்? எந்த ஊர் போயிருக்கிறார்?' என்றேன்.

'எனக்காகவே அவர் ஒரு வாரம் சுற்றுப் பயணத்திட்டம் போட்டார் கடைசியில் புறப்படும் நாளன்று எனக்குக் கொஞ்சம் உடம்பு சரியில்லாததால் அவர் மட்டும் புறப்பட்டுப் போனார். நான் அவருடன் புறப்படாமல் இங்கு இருந்தது நல்லதாய்த்தான் போயிற்று அவரோடு புறப்பட்டிருந்தால் உங்களைக் கண்ட களிப்பை பூமாலையும், வரவேற்பு இதழ்களும் கொடுக்குமா என்ன?' என்று சொல்லி நிலவு பொழியும் வண்ணம் இளநகை செய்தாள்.

முல்லை அரும்புகள் டோன்ற பற்களைக் காட்டி முறுவல் பூத்தவண்ணமே மீண்டும் பேசலானான்: 'உங்களோடு நான் எவ்வளவோ பேசவேண்டும். யாருக்கு நான் தீங்கு செய்தாலும் என் உயிர் உள்ளளவும் உங்களுக்கு மட்டும் ஒன்றும் செய்யேன். தங்களின் தங்கை வீட்டை விட்டுப் போனது எனக்கு இங்கு வந்த பின்னர்தான் தெரியும். என்னைக் கேட்காமலே அவர்தாம் அந்த அம்மாளை விரட்டி யிருக்கிறார். இதற்காக அவரை நான் மிகவும் கோபித்துக் கொண்டேன். நீங்கள் இவைகளையெல்லாம் நன்கு தெரிந்து கொண்டால்தான் என் புதுவாழ்வின் நறுமணத் தடாகத்தில் தாமரைப் பூக்கள் பூத்து ஒளிரும் இல்லெனில் பாசி படர்ந்த பாழுங் கிணற்றின் நிலையைத் தான் அடையும்' என்றான்.

கடைசி வார்த்தையை அவள் சொல்லும்பொழுது அவளுடைய குரலில் ஏற்பட்ட தடுமாற்றத்தை நான் அறியாதவன் அல்லன். இருந்தும் என்ன செய்வது? என்னுடைய மணிக்குளத்தில் பூத்திருந்த ஆம்பல் பூக்களின் அருமை தெரியாது, எருமை ஒன்று அவைகளைக் காலால் மிதித்துத் துவைத்து விட்டதே. கசங்கிய பூக்களாவது கிட்டுமா என்றல்லா நான் அலைகிறேன். இவ்வாறு பேதுற்ற என் உள்ளம், எவ்வாறு பிறருடைய பொய்கையில் பூத்துக் குலுங்கும் தாமரைப் போதுகளைக் கண்டு பரவச மடையும்?

தின் ஆருயிர் நண்பன் பாரியை இழந்த கபிலர், அவ னுடைய மகளிர் இருவருடன் பல்வளனும் பழுத்து நிரம்பிய பறம்பு மலையினைப் பிரிந்து செல்லும் தருவாயில் அதனைப் பார்த்து, அது முன்பெல்லாம் எவ்வாறு விரும் பிய வண்ணம் பல பொருளினையும் ஈந்து நட்புச் செய்தது என்று அம்மலையின் பழைய பண்பினை நினைத்து நீர்வார் கண்ணோடு ஏங்கியதைப் போன்று நானும் எங்கள் பழைய வாழ்வினை எண்ணினேன். படமெடுத்து ஆடும் பாம்பைக் கண்ட பசு, பின் நோக்கி நகருவதுபோல் என் சிந்தனையும் பின் நோக்கிச் சென்றது.

ஒரு நாள் காலே ஆறு மணி யிருக்கும். நான் அப் போதுதான் படுக்கையை விட்டு எழுந்து கண்ணைக் கசக்கிக் கொண்டே தெருப்பக்கம் வந்து தலையை நீட்டி னேன். எனக்கு முன்பே சோமசேகரன் வீட்டின் கைப் பிடிச் சுவரின் மீது உட்கார்ந்து எதிர் வீட்டுக்குப் புதி தாகக் குடி வருபவர்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். நான் தெருப் பக்கம் வந்து தலையை நீட்டியபோது, குதிரை வண்டியிலிருந்து ஒரு கிழவி இறங்கினாள். அவளை அடுத்து இறங்குவதற்கான நிலையில் இரண்டு அழகான பாதங்கள் தெரிந்தன. பாதத்தில் பெண்கள் அணியும் அழகிய செருப்பு காணப்பட்டது. அதோடு சேலையின் விளிம்பும் தெரிந்ததால் "சரிதான்" என்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம். சாதாரண வாயில் சேலையை உடுத்திக்கொண்டு சுமார் பதினாறு வயது மதிப்பிடக் கூடிய அந்தப் பெண் இறங்கினாள். நிறை மதியின் எழில் நலத்தை அவளுடைய முகப் பொலிவில் கண்டு பெரிதும்

விம்மிதமடைந்தேன். சோமசேகரனோ ஏதோ வெறி பிடித்தவன்போல் வைத்த கண் வாங்காது அவன், வீட்டின் உள்ளே சென்று மறையும் வரையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

மறுநாள் மாலை. நாங்கள் கல்லூரியிலிருந்து திரும்பிய தும் சோமசேகரன் முதல் நாள் பார்த்த அப்பெண்ணைப் பற்றிய வரலாற்றை எனக்குச் சொன்னான். அவளுடைய தந்தை ஒரு துணி வியாபாரி. பிழைப்பை நாடி, பம்பாயை விட்டுச் சென்னை வந்துள்ளார். தாயில்லை. அவளுடன் வண்டியிலிருந்து இறங்கியவள் அவளுடைய பாட்டி. அவள்தான் வீட்டு நிர்வாகத்தைக் கவனித்து வருகிறாள். நிறைமதியெனத் திகழும் அந்நங்கையின் பெயர் சாரளா பண்டிட்.

சில நாட்களுக்குள் சோமு அவளுடைய தந்தையின் நண்பனாகி விட்டான். அடிக்கடி அதைச் சாக்காக வைத்துக்கொண்டு அவளுடைய வீட்டிற்குச் சென்று அவளிடம் எதையாவது பேசிவிட்டு வருவான். வந்ததும் வராதது மாக அவளுடைய குரல் தேனினுமினியது என்றும், அவள் ஆங்கிலமும் தமிழும் பேசும் பொழுதெல்லாம் அவளுடைய உதடுகள் தனி அழகோடு அசையுமென்றும் என்னிடம் சொல்வான். சாரளாவின் தகப்பனும் இவளிடம் அன்பாகவே நடந்துகொண்டார். கடையிலிருந்து திரும்பி வீட்டில் சாப்பிட்டுவிட்டுப் பின்னர் இவளிடம் தூக்கம் வரும்வரைக்கும் பேசிக்கொண்டிருப்பார். எனக்கும் என்னுடைய அத்தைக்கும் இவனுடைய செய்கை கொஞ்சம் கூடப் பிடிக்கவில்லை. என்னுடைய அத்தைதான் (சோமுவின் தாய்) எங்கள் இருவருக்கும் சமைத்துக் கொண்டிருந்தார். ஹாஸ்டலில் எங்களை விடாமல், தனியாக ஒரு வீடு வாடகை பேசி, நாங்கள் படிப்பதற்கான ஏற்பாடுகளை அப்பா செய்திருந்தார்.

சோழுவின் செயலைக் கண்டிக்க அதைக்கு ஆற்றல் இல்லை. எனக்கும் அது கிடையாது. நாங்கள் இருவரும் நண்பர்களைப்போல்தான் பழகி வந்தோமே தவிர, உறவினர்களைப் போன்று பழகவில்லை. எனவே, விதி விட்டபடி விட்டதும் என்று நானும் வாளா இருந்து விட்டேன்.

ஒருநாள் ஞாயிற்றுக்கிழமை. மேஜையின் மீது இறைந்து கிடந்த புத்தகங்களை எல்லாம் நான் ஒழுங்கு படுத்திக் கொண்டிருந்தேன். சாரளாவின் தந்தையுடன் சோழ அறையில் நுழைந்தான். அவருக்கு ஒரு நாற்காலியை இழுத்துப் போட்டுவிட்டு, 'உன்னை விருந்துக்கு அழைக்க வந்திருக்கிறார் மதி' என்றான் சோழ.

நான் கிரித்துக்கொண்டே, 'என்ன விசேஷம்? கிருஷ்ண ஜயந்தியா?' என்று வினவினேன்.

அவரும் 'நகைத்த வண்ணமே, 'அதெல்லாம் ஒன்று மில்லை. என்னுடைய அண்ணன் மகன் விரஜலால் வந்திருக்கிறான். உங்கள் இருவரையும் தெரிந்துகொள்ள அவனுக்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் வேண்டாமா? மேலும் சோழுவை நெடு நாட்களாகவே விருந்திற்கு அழைக்க வேண்டுமென்ற என் எண்ணமும் இன்று ஈடேறினதாக இருக்கும்' என்றார். நானும் மறுக்காமல் ஒத்துக்கொண்டேன்.

அன்றுதான் முதன் முதலாக நான் சாரளாவுடன் பேசினேன். பூத்த மல்லிகையைப்போல் அவள் புது வனப் போடு விளங்கினாள். அன்புடன் வரவேற்று அவள்தான் அன்று எங்களுக்குப் பரிமாறினாள். எல்லாம் தித்திப்பு மயமாக இருந்தன. சோழ ஒவ்வொன்றையும் பாராட்டியவண்ணமே சுவைத்துச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தான். எனக்கோ எதுவும் பிடிக்கவில்லை. என்னுடைய தத்தளிப்பைக் கண்ட சாரளா என்மீது பரிதாபப்பட்டு, 'அது வேண்டுமா, இது வேண்டுமா' என்று உபசரித்

தாள். அவளுடைய உபசரிப்பு எனக்கு மிக்க நாணத்தைக் கொடுத்தது. எப்படியோ ஒருவாறு வயிற்றை நிரப்பிக் கொண்டு எல்லோரும் எழுந்தோம்.

உண்டி முடிந்தவுடன் அனைவரும் ஒருங்கிருந்து உரையாடினோம். சாரளாவின் பெருமையைப்பற்றி அவளுடைய தந்தை ஒரு பெரிய சொற்பொழிவு செய்து கொண்டிருந்தார். அவருடைய பேச்சே எனக்குக் கட்டோடு பிடிக்கவில்லை. பெண் பார்க்க வந்தவர் களிடம் பேசுவதைப்போல் அல்லவா இவர் பேசுகிறார். ஒருகால் சோமுவின் மீதுதான் பொடியைத் தூவுகிறாரோ என்று என் உள்ளம் எண்ணியது. அவர் தம்முடைய பேச்சுக்கிடையில், 'சாரளா சிறந்த நடனக்காரியாக்கும் என்றார். அதைக் கேட்ட உடனே என் உள்ளம் 'சரிதான், யார் யாருடைய வாழ்வு அவளுடைய ஆட்டத் தால் சரிந்து விழப் போகிறதோ' என எண்ணமிட்டேன். சோமுவோ அவருடைய பேச்சைக் கேட்டதும் ஒரு 'எம்பு எம்பி, 'அப்படியா சேட்ஜி' என்று வாய்விரிய, கண் விரிய உடல் எல்லாம் விரியக் கேட்டான்.

வானவூர்தியைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்ட காட்டு மிராண்டி, வாயைப் பிளப்பதுபோல் அவ்வளவு அநாகரிகமாக இருந்தது அவனுடைய கேள்வி. மேலும் இப்போ தெல்லாம் அவன் சேட்டுக்குப் பின்னால் ஒரு "ஜி" சேர்த்துக் கொள்கிறான். நம் நாட்டுக்குப் பிழைக்க வந்தவர் நம்முடைய நாகரிகத்தை யல்லவா கற்றுக் கொள்ள வேண்டியது முறை. ஆனால், அவர்களுடைய நாகரிகப் போக்கையும், பேச்சுப் பாணியையும் சோமு ஏன் பின்பற்ற வேண்டும்? தமிழ்நாட்டில் சோமுவைப் போல் எவ்வளவோ சோமுக்கள் இருக்கிறார்கள். முன் காலத்திலும் இருந்தார்கள். இந்த "சோ" னுக்களால் தான் நம் மொழியும் நாகரிகமும் அன்றும் இன்றும்

கெட்டன. இவர்களை என்றுதான் கன்னித் தமிழ் தன் 'மூவா இளநலம்' காட்டி முற்றிலும் ஈர்க்குமோ தெரிய வில்லை. அவ்வாறு பிணிக்கும் நாள்தான் தமிழுக்கு வாழ்வு வந்த திருநாளாகும் என்று ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டது என் மனம்.

ஆனால், சோழுவின் பேச்சைக்கேட்டு சாரளாவின் தந்தை களிப்படைந்தார். நாங்கள் பார்த்து மகிழ்வதற்காக அன்று மாலையே தம் மகளுடைய நடனத்துக்கும் ஏற்பாடு செய்தார். மதிமயக்கும் மாலைக்காலம் வந்தது. கையில் வைத்திருந்த கிரிமினல் சட்டப் புத்தகத்தை மூடி வைத்துவிட்டு எழுந்தேன். சோழ தன்னை அழகு செய்து கொண்டிருந்தான். அவனுடைய அலங்காரத்தைக் கண்டதும் என்னுடைய மனம் சற்றுத் தொலைவில் உள்ள கடற்கரைக்குச் சென்றது.

காணச் சகியாத காட்சியைக் கண்டு நாணித் தலையைக் கவிழ்த்துக் கொள்வதுபோல் கதிரவன் தன் கன்னங்கள் சிவக்க மேலைக் கடலுக்குள் மறைந்துகொண்டான். கடற்கரை ஓரத்திலுள்ள பாதையில், காரிகள்-அலை போல் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வந்து சாலை மரங்கள் போல் வரிசை வரிசையாக நின்றன. மரங்களின் பசிய கிளைகளிலிருந்து பன்னிறமலர்கள் வெளிவருவதுபோல் காரிலிருந்து பூங்கொடிகள் பலர் இறங்கி, அவர்களுடைய காரர்கள் தார் போட்ட பாதையில் அழகாகச் செல்வது போல் அசைந்து நடந்தார்கள். முகத்திரையை நீக்கி விட்ட பூக்களுடன் தன்மானமற்ற வண்டிகள் ஓயாது பேசுவதுபோல் ஆர்க்கும் கடலை நோக்கி அமைதியாகச் செல்லும் அவ்வனிதையர்களிடம், சிலர் சலிக்காது பேசிக் கொண்டே சென்றனர். இன்னும் சிலரோ, பூவோடு ஒன்றிவிட்ட பொறிவண்டு போல, அவ்வணங்குகளின் கைகளோடு தங்கள் கரங்களையும் பிணைத்துக் கொண்டு

அவர்களுடைய பிணைப்பை மற்றவர்களுக்கும் எடுத்துக் காட்டினர்.

இக்கூட்டத்தில் ஒருவனாய் சோமு, சாரளாவின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு, கார்வானம், பொன்வான மாகி வரும் மாலைவேளையில் உவர்க் கடலை நோக்கி விரைந்து செல்வதுபோல் ஒரு மாயத் தோற்றம் என் கண்முன்னே விரிந்தது. அடுத்த கணம் கண்ணை அகல விரித்து அதைப் போக்க முயன்றேன்.

அன்றாடப் பிழைப்புக்காக, ஆருயிரையும் பொருட் படுத்தாது. அந்த அந்தி வேளையிலே, அலையைக் கீறிக் கொண்டு பல செம்படவர்கள் தங்கள் கட்டுமரத்தைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். வேறு சிலர் அலையோடு போராடிய வண்ணம் கரையை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார்கள். இந்த ஏழைச் செம்படவர்களுக்கு மாலைக் காலம் எவ்வாறு மதியைக் கொடுத்து அவர்களுடைய வாழ்வை நடத்திச் செல்கிறது? இதே அந்திவேளை, ஏன் செல்வப் பெண்களையும், இளங்காளைகளையும் மதியை மறக்கச் செய்து மணலில் விளையாடச் செய்து மற்றவர் நகைப்புக்கு ஆளாக்குகிறது? பணக்காரர்களின் மீது இயற்கை இவ்விதந்தான் தன் வஞ்சகத்தைத் தீர்த்துக் கொள்ளும் போலும்!

கரையற்ற கடலில் காற்றால் மோதப்பட்ட கலம் ஓடுவதைப்போன்று ஓடும் என் உள்ளத்தை ஒரு வழிப் படுத்திக் கண்ணாடி போன்று பளபளக்கும் சாரளாவின் மேனி அசைவைக் காண நானும் தயாரானேன். அந்தக் காட்சியை இன்றைக்கு நினைத்தாலும் என் மனத்தில் ஒரு வகையான அச்சம் ஏற்படுகிறது. மேனி முழுவதும் சிலிர்க்கிறது. இன்ப வேதனை என்று எழுத்தாளர்கள் வர்ணிக்கிறார்களே, அதை அன்றுதான் உணர்ந்தேன். வானுலகில் வட்டமிடும் வெண்ணிலவின் ஆடலைக் கண்டு

ஆம்பற்பூ மலர்வதுபோல் என் அகமும், முகமும் தாமாகவே மலர்ந்தன. இன்னிசைத் தும்பி, பொன்னிறத் தேனை வயிறு நிறையக் குடித்துவிட்டு மலரிலேயே கண்மூடித் துயில்வதுபோல் நானும் இருந்த இடத்திலேயே மயங்கிக் கிடந்தேன். யாமும், குழலும், ஆடலும், பாடலும் நிறைந்த ஓர் இசை உலகிற்கு வந்து விட்டதைப் போன்ற ஓர் இன்ப உணர்வு ஏற்பட்டது.

இன்ப மழை ஓய்ந்ததுபோல் அவளுடைய ஆடலும் நின்றது. சதங்கை ஒலி “கலீர் கலீர்” என ஒலிக்க அவளும் அறைக்குள் நுழைந்துவிட்டாள். அவளுடைய ஆடலினால் தரையில் உதிர்ந்து கிடந்த ரோஜப் பூக்களின் இதழ்கள் அறைமுழுவதும் சிந்திக்கிடந்தன. சிந்திய இதழ்களைக் கிழவி கூட்டிச் சேகரித்துக் கொண்டிருந்தாள். அப்போதுதான் நானும் என் சிதறிய அறிவைச் சேகரிக்கத் துவங்கினேன்.

இளமரக்காவின் அமைதியை இளங்கிளி ஒன்று கத்திக் கலைப்பதுபோல், ‘ஆட்டம் எப்படி?’ என்று கேட்டுக் கொண்டே சாரளா வந்தாள்.

‘கண்கொள்ளாக் காட்சி. காணப் பல காலம் தவம் செய்திருக்க வேண்டும்’ என்றேன்.

அவள் மாம்பழ வாயைத் திறந்து, கன்னங்கள் குழி விழச் சிரித்த வண்ணமே, ‘தேங்கஸ்’ என்று ஆங்கிலத்தில் நன்றி கூறித் தன் இருகையையும் எடுத்துக் கும்பிட்டாள்.

நானும் வணக்கம் கூறிவிட்டு, அவள் வீட்டைவிட்டு வெளியேறினேன். இனி மறந்தும் நாட்டியம் பார்ப்பதில்லையென்ற உறுதிமொழியை எடுத்துக்கொண்டு வீட்டிற்குள் நுழைந்தேன். என்னுடைய எண்ணத்தின் ஆழத்திலே அமைதியாக உறங்கிக் கிடக்கும் கீழான உணர்ச்சியை அவளுடைய மேனியின் நெளிவு—அதுதான்

அவளுடைய ஆடல்-எவ்வாறு பூவின் மகரந்தப்பொடியை தேனிறத்தும்பி கிண்டுவதுபோல் கிளறிவிட்டது என்பதை எண்ணி இறும்பூதடைந்தேன்.

‘இந்த ஆடலில் மயங்கித்தானே கோவலன் கூனியின் கையிலிருந்த மாலையை வாங்கி மாதவியின் மனை அகம் புகுந்தான். இந்திர விழாவில் மாமலர் நெடுங்கண் மாதவி ஆடிய அதே கூத்தைக் கண்டுதானே ஊடல் கொண்டான். அன்று தோன்றிய ஊடல்தானே கானல் வரிக்குத் தவறாகப் பொருள் சொல்லிக் கோவலனைப் பிரித்தது. அதே ஆடல்தானே, கூடல் நகரில், தன் மனைவியின் காற் சிலம்பைக் கொண்டு பிழைக்கப் புகுந்த கோவலனைப் பாண்டியன் ஆராயாது கொல்லக் காரணமாயிருந்தது.

ஆடல் இல்லையென்றால் பண்ணாறும் பாடல் நிறைந்த அமுதாறும் சிலப்பதிகாரம் ஏது? சிலம்பை ஒலித்த சீரொழுகும் செல்வக் கூத்தே! நீயிருக்கும் திசை நோக்கித் தொழுகிறேன். இனிமேல் உனக்கும் எனக்கும் உறவே வேண்டாம்’ என்று ஆடலுக்கு வாழ்த்தும் வணக்கமும் கூறிவிட்டு அன்று இரவு ஏதும் உண்ணாமலே என் அறையிற் படுத்து உறங்கினேன்.

இது நடந்து வாரம் ஒன்றாகி விட்டது. இப்போது ஒவ்வொரு நாள் மாலையும் நாங்கள் கல்லூரியிலிருந்து வீட்டிற்கு வரும்போதெல்லாம் சாரளா அதிதையுடன் அடுப்பங்கரையில் ஏதாவது வம்பு அளந்து கொண்டிருப்பாள். நாங்கள் வந்தது தெரிந்தவுடன் மெள்ள மெள்ளப் பேசிக்கொண்டே கூடத்துக்கு வந்துவிடுவாள். அவளுடைய வரவிற்காகச் சோமுவும் கூடத்திலுள்ள நாற்காலியில் அமர்ந்த வண்ணமே அடுப்பங்கரையிலிருந்து அந்த அழகுத் தெய்வம் வருகிறதா என்று அங்காந்த வாயுடன் காத்திருப்பான். நானும் சுவையான சிற்றுண்டி ஏதாவது இன்று கிட்டுமா என்று வாயில் நீர் ஊறக் காத்திருப்பேன். எங்கள் இருவர் நோக்கும் ஒரே நோக்காகத்தான் இருந்தது. ஆனால், குறிக்கோள் மட்டும் வேறானது என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். ஒரு நாள் நாங்கள் கல்லூரியிலிருந்து திரும்பி வந்ததும் அதிதை என்னிடம் ஒரு தந்தியைக் கொடுத்தார். தந்தியைக் கையில் பெற்றதும் என் கைகள் நடுங்கின. உள்ளம் எதை எதையோ எண்ணியது. கை விரல்கள் ஆடிக் கொண்டிருந்தன. எப்படியோ சமாளித்துக்கொண்டு தந்தியைப் பிரித்தேன். படித்தேன். செய்தி ஒருவாறு ஆறுதலை அளித்தது. எனினும், அமைதியைத் தரவில்லை. தந்தி அப்பாவிடமிருந்துதான் வந்திருந்தது.

தேசத் தொண்டில் மகாத்மாவின் ஆணைக் கிணங்க சிறை சென்ற செம்மல் என் அப்பா. அதனால் அடிக்கடி வயிற்றில் ஏதாவது கோளாறு இருந்துகொண்டே இருக்கும். அவருடைய உடல் மிக மென்மையானது. அவருடைய ஜீரணக் கருவிகள் மிக மிக மென்மை

யானவை. எங்காவது அயலூர் சென்று சிறிது உப்பு நீரைக் குடித்தாலும் போதும். அதுவே நாலேந்து முறை பேதியாய் விடும். இதையறிந்து அப்பாவும் எவ்வளவோ எச்சரிக்கையோடு இருப்பார்.

“யாகாவாராயினும் நா காக்க” என்ற வள்ளுவர் வாக்கு தனக்காகவே பாடப்பட்டது என்று அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டிருப்பார். அவருடைய நாவடக்கம், பத்திய உணவு முதலானவைகளால் அவருடைய வயிற்றுக் கோளாறு மட்டும் நீங்கின பாடாக இல்லை. பொறுக்க முடியாத வயிற்றுவலி ஏற்பட்டதால், அப்பா உள்ளூர் டாக்டரிடம் சென்று சோதித்துக் கொண்டாராம். அவரோ வயிற்றை ஆபரேஷன் செய்தாலொழிய வலி தீராதென்று உறுதியாகக் கூறிவிட்டாராம். எனவே, அன்று இரவே கார் மூலம் சென்னை வருவதாகத் தந்தியில் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

நான் தந்தியைப் படித்து முடித்ததும் சோமு அதை வாங்கிப் படித்தான். “இதற்காகவா நீ இப்படிச் சலங்கு கிறாய்? உண்மையிலேயே அவர் வயிற்றை ஆபரேஷன் செய்தால்தான் வலி நீங்கும். இப்போதாவது துணிந்து ஆபரேஷன் செய்துகொள்ள முன் வந்தாரே, அதைத் தான் நாம் பாராட்ட வேண்டும். ஆபரேஷனால் ஒன்றும் ஆபத்து நேராது என்று நாம் அவருக்குத் தைரியமூட்ட வேண்டும். நீயோ அதற்கு நேர்மாறாக இருக்கிறாயே? வாழ்க்கையில் முதன் முதலாக ஆபரேஷனைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டவனைப்போல் அல்லவா நடுங்குகிறாய். உன்னைக் கண்டால் மாமாவுக்கு இருக்கிற தைரியமும், தெம்பும் பேரய்விடும்போல் இருக்கிறதே. எதற்காக நீ அஞ்சுகிறாய்? ஆயிரக் கணக்கான பேர்கள் வயிற்று ஆபரேஷன் ஆன பின்னர் எவ்விதத் தொல்லையுமின்றி நலமாக இருக்கிறார்கள் நாமும் அஞ்ச வேண்டுவது

ஒன்றும் இல்லை. எல்லாம் நன்மையிலேயே முடியும்” என்று சோமு எனக்கு ஊக்கம் ஊட்டி, என்னுடைய கடமையை எடுத்துச் சொன்னான்.

அவனுடைய பேச்சு எனக்கு ஒருவாறு ஆறுதலைக் கொடுத்தது. எனினும், மனம் மீண்டும் துன்பத்தைச் சுற்றியே படர ஆரம்பித்தது. அப்பாவைச் சோதனை செய்த டாக்டர்கள் எல்லோரும், ஆபரேஷன் செய்து கொள்ள வேண்டுமென்றுதான் ஒவ்வொரு முறையும் வற்புறுத்தினார்கள். ஆனால், அப்பா மட்டும் அதற்குக் கொஞ்சம்கூட இணங்கவில்லை. அவருக்கு நெருங்கிய உறவினர் ஒருவர் வயிற்று ஆபரேஷனால் இறந்து விட்டார். இறந்த அவருடைய உடலை மேலும் அறுத்துச் சோதனை செய்த பின்னர், எங்களிடம் ஒப்புவித்தனர். பிணத்தை மூடியிருந்த துணியை அப்பாதான் முதன் முதலாக நீக்கிப் பார்த்தார். அங்கொன்றும், இங்கொன்றுமாகப் போட்டிருந்த தையல் மூலம் குடல் சரிந்து காணப்பட்டது. அந்தக் காட்சி அவருடைய எண்ணத்தில் ஒரு பெரிய பூகம்பத்தையே உண்டாக்கி விட்டது. “வயிற்று வலியால் செத்தாலும் சாவேனே ஒழிய ஆபரேஷன் மட்டும் செய்துகொள்ள மாட்டேன்” என்று பிடிவாதமாக இருந்தார். ஆனால், இப்போதோ ஆபரேஷனுக்குத் துணிந்து பட்டினம் வருகிறார். அவருடைய பழைய அச்சம் அவர் நெஞ்சை விட்டு முற்றிலும் நீங்கியிருக்குமா? பல சமயங்களில் உயிருக்குப் பகைவகை அச்சந்தானே அழிநடம் புரிகிறது. அச்சத்தை அவர் முற்றிலும் வென்றிருந்தாலும், ஆபரேஷன் முழு வெற்றியடையும் என்று எவ்வாறு திண்ணமாகக் கூற முடியும்? ஆபரேஷன் செய்வதில் கைதேர்ந்த டாக்டர்கள் செய்யும் அறுவைகளும் சில முறை தவறிவிடுகின்றனவே.

எப்படியோ நடக்கிறபடி நடக்கட்டும். விதி வகுத்த வழியிலேயே நாமும் செல்வோம். மனித அறிவின் ஆழத்தையும் முயற்சியின் எல்லையையும் மீறி நடக்கும் காரியங்களைக் கண்டு நாம் அஞ்சுவதில் பயன் இல்லை. அவ்வாறு அஞ்சுவது கோழைத்தனம். நம் முடைய வன்மையை முறியடித்து முன்னேறி வரும் செயல்களைத் தாங்கவேண்டும். அதுதான் ஆண்மை. அந்த ஆண்மையை மட்டும் ஆண்டவன் எனக்கு அருளினால் போதும் என்று மனத்தை ஒருவாறு திண்ணமாக்கிக் கொண்டு நிமிர்ந்து பார்த்தேன்.

இடக்கையில் சிற்றுண்டித் தட்டையும் வலக்கையில் தண்ணீர் நிறைந்த தம்ளரையும் ஏந்தியவண்ணம் சாரளா நின்று கொண்டிருந்தாள். என்னுடைய முகத்தில் படர்ந்திருந்த துன்ப இருளை அவள் நன்கு புரிந்து கொண்டாள். இளநகை அரும்பாது அவளுடைய உதடுகள் அசைந்ததை நான் பார்த்ததேயில்லை. ஆனால், அன்றோ வெயிலால் காய்ந்த பூவைப்போல் வறண்ட உதடுகளோடு அவள் பேசத் தொடங்கினாள். அவளுடைய பேச்சும், எனக்குத் தெரியும் ஊட்டும் பாணியிலேயே இருந்தது. அதைக் கேட்க எனக்கு மிக்க நாணமாயிருந்தது அச்சத்தை அகற்றிவிட்டு ஆண்மையான எண்ணத்தை நான் எப்போதோ பிடித்துக் கொண்டேன் என்பதை அவளுக்குச் சொல்லிவிட்டு, “அனைத்தும் நடக்கிறபடிதான் நடக்கும்” என்றேன்.

அவளும், “ஆமாம். எல்லாம் பகவான் செயல். பகவான் நமக்கு ஒன்றும் தீங்கு செய்ய மாட்டார்” என்றாள்.

பேச்சு வளருவதை எண்ணி, “எங்கே அத்தை இல்லையா? உங்களுக்கு எதற்கு இந்தக் கஷ்டமெல்லாம்?” என்று சொல்லிக் கொண்டே அவளுடைய கைகளிலிருந்து

தட்டையும், தம்ளரையும் வாங்கிக் கொண்டேன். அப்போது மாலைக் குழந்தையைத் தூங்க வைத்துவிட்டு இருள் அன்னை, தன் கடமையைச் செய்யப் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

சிம்னியில் மண்டியிருக்கும் புகைப் படலத்தைத் துடைத்து அவள் இன்னும் வானவிளக்கை ஏற்றாத காரணத்தால், அகமும் புறமும் இருளால் மூடப்பட்டுக் கிடந்தது. எழுந்து சென்று கூடத்திலுள்ள மின்சார விளக்கைப் போட்டேன். ஒளியைப் பார்த்ததும் அவள் தன் இரு கரங்களையும் கூப்பி அதைத் தொழுதாள். தன் இரு கண்களையும் மூடிக்கொண்டு பக்தியோடு அவள் வணங்கும் பாங்கை பார்த்ததும் எனக்குச் சிரிப்பு வந்தது. அதை வெளிக்குக் காட்டிக் கொள்ளாமல் தண்ணீர் மட்டும் அருந்தினேன்.

‘ஏன் “பிபன்” சாப்பிடவில்லையா?’ என்றுள் அவள்.

‘இல்லை. இந்த மைசூர்ப்பாகும், காராப்பூந்தியும் இரண்டுமே எனக்குப் பிடிக்காதவை. வேண்டாம், என்றேன்.

‘அப்படியானால் இருங்கள்’ என்று சொல்லிக் கொண்டே அவளுடைய வீட்டுக்கு ஓடினாள். ஒரு நிமிடத்தில் கையில் இரண்டு தட்டுக்களுடன் திரும்பி வந்தாள்.

‘பாலேடு (பாசந்தி) பிடிக்கும் அல்லவா?’ என்றுள்.

‘பாலேடா? அதுதான் எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும்.’

‘மசால்வடை?’

‘அதுவும் மிகமிகப் பிடிக்கும்’ என்று சொல்லி முடிப்பதற்குள் இரண்டையும் என் எதிரே கொண்டுவந்து வைத்தாள்.

உண்டு முடிந்த உடன் மறுமுறையும், ‘எங்கே அதிதை?’ என்று கேட்டேன்.

‘இரண்டு பேரும் கடைக்குப் போயிருக்கிறார்கள்’ என்றாள் அவள்.

‘யார் இரண்டு பேரும்? என்று வேண்டுமென்றே கேட்டேன். அதற்கு அவள் எவ்வாறு விடை கூறுகிறாள் என்பதையும் நான் மிக விழிப்போடு கவனித்துக் கொண்டிருந்தேன். அவளோ, பளிங்கு நிலவைக் கண்டும் முகத்தில் மலர்ச்சி இல்லாத பாட்டாளியைப் போன்று, ஏதும் கிளர்ச்சியற்ற முகத்துடன் ‘சோழவும், உங்கள் அத்தையும்’ என்றாள். இதைச் சொல்லிவிட்டு, ‘உங்களுக்கு இன்னும் காப்பி கொடுக்கவில்லையே’ என்று நகர்ந்தாள்.

காற்றின் பெயரைக் கேட்டு, கவிக்காத தளிருண்டா? நீரின் பெயர் கேட்டு நிமிர்ந்து நிற்காத பயிருண்டா? நிலவின் வரவை அறிந்து, மலர்ந்து சிரிக்காத அல்லி உண்டா? காதலன் பெயர் கேட்டும் கன்னம் சிவக்காத கன்னி உண்டா? இதோ இருக்கிறாளே சாரளா? சோழுவின் பெயரை எவ்வளவு அலட்சியமாகப் பிறரைப் போல் சொல்லுகிறாள். இது ஏன்? ஒருகால் அவளை அவள் காதலிக்கவில்லையா? பின் மாலைதோறும் அவளுக்கு இங்கு என்ன வேலை? இந்த எண்ணத்திலேயே என் மண்டையை உடைத்துக் கொண்டிருந்தேன். ‘இந்தாருங்கள்’ என்று காப்பியை நீட்டினாள். கை நீட்டி வாங்கியதும் உண்மை புலப்பட்டது.

பிறர் முன்னிலையில் காதலர் ஒன்றும் அறியாதவர் போலத்தான் இருப்பர். அவர்களுடைய நோக்கும் கள்ளம் ஏதும் அற்ற வெள்ளை நோக்காகத்தான் இருக்கும். திருவள்ளுவரும்,

“ஏதிலார் போலப் பொதுநோக்கு நோக்குதல்

காதலார் கண்ணே உள.”

என்றுதானே கூறுகிறார். அப்படித்தான் இருக்கும். காதலர் என்றால் சாமரண்யமானவர்களா? ஒரு

உலகத்தையா அவர்கள் ஏமாற்றுவார்கள்? சந்தர்ப்பம் நேர்ந்தால் அவர்கள் ஏழு உலகத்தையும் ஏமாற்றி எல்லோர் கண்ணையும் கட்டிவிட்டு, அவர்கள் இருவருமே கண்களால் மௌனமாகப் பேசிக் கொள்வார்களே! இவ்வளவு திறமையும், தகுதியும் வாய்ந்த காதலின் ஒப்பற்ற பிரதிநிதி அல்லவா சாரளா? என்னை ஏமாற்றத் தானா அவளால் முடியாது? மான் குட்டிக்குப் பிறர் ஓடக் கற்றுக் கொடுக்க வேண்டுமா? தேன் சுவைப்பதற்காகத் தித்திப்பைக் கலக்க வேண்டுமா? நடிகர்களுக்குப் பொய் பேசச் சொல்லித் தரவேண்டுமா? சாரளாவுக்கும் ஏமாற்றுக் கலையைப் பிறர் சொல்லிக்கொடுக்க வேண்டுவ தில்லை. அது அவளுடைய பிறவிக் கலை. அந்தக் கலையில் அவள் எல்லோரைக் காட்டிலும் தேர்ச்சி பெற்றவள். மிக மிகத் திறமையானவள். கை தேர்ந்தவள்.

இந்த உண்மையை நான் உணர்ந்த பின்னராவது அவளிடம் ஊமையாகி இருக்கவேண்டும். அதற்கு மாறாக அவளைப் பார்த்து, 'ஏன், உங்களைத் தனியாகவா விட்டு விட்டுப் போய்விட்டார்கள்?' என்றேன்.

'இல்லையே, துணைவராக இருக்க நீங்கள் முற்றிலும் தகுதி வாய்ந்தவர் என்று எண்ணித்தான் உங்களுடைய பாதுகாப்பில் என்னை வைத்துவிட்டுப்போய் இருக்கிறார்கள்,' என்றாள் அவள்.

'துணைவராக இருக்கவா? யாருக்கு? எதற்குப் பாதுகாப்பு?' என்றேன் சற்று அச்சத்தோடும், குறும் போடும்.

'ஆம்! துணைவராகத்தான். என்னுடைய வாழ்க்கைக்குத் துணைவராகத்தான். என்னுடைய உயிருக்குப் பாதுகாப்பாகத்தான் உங்களிடம் ஒப்படைத்துப்போய் இருக்கிறார்கள். இல்லை, அவர்கள் ஒப்படைக்கவில்லை. நான் தான், என்னையே உங்களிடம் ஒப்படைத்து விட்டேன்,

என்னுடைய உயிர் இனி உங்களுடையது. என்னுடைய காவலர் நீங்கள் தான். இனி நான் உங்கள் அடைக்கலப் பொருள். இவ்வடைக்கலப் பொருளை மறுக்காது ஏற்றுப் பேணவேண்டுவது என் ஆண்டவராகிய உங்கள் கடமை.

இவ்வாறு அவள் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் பொழுதே வாசலில் "சர்" என்று கார் நிற்கும் ஓசை கேட்டது. அடுத்து, "அண்ணா! என்று அழைக்கும் என் தங்கையின் அமுதக் குரலும் ஒலித்தது.

ஓடிவந்து வெளியே பார்த்தேன். அப்பா, அம்மா தங்கை சிவகாமி மூவரும் காரிலிருந்து இறங்கி வந்தனர். வார்த்தை ஏதும் ஆடாமல் அவர்களைப் பின்பற்றி வந்தேன். சிவகாமி மட்டும் என் கரத்தைப் பிடித்துக் கொண்டே, 'என்ன அண்ணா, இப்படித் துரும்பாய் இளைத்து விட்டீர்கள்?' என்று கேட்டது.

வலுக்கட்டாயமாகச் சிரிப்பை வரவழைத்துக் கொண்டு, 'இல்லையம்மா, நான் நன்றாகத்தானே இருக்கிறேன். உன்னுடைய கண்ணுக்குத்தான் அவ்வாறு தோன்றுகிறது' என்றேன்.

இதற்குள் சரளா, அப்பாவையும், அம்மாவையும் வணங்கி, வடநாட்டு முறைப்படி அவர்களுடைய பாத தூளியைத் தன் தலைமேல் தரித்துக்கொண்டு சிவகாமியை அணைத்து முத்தமிட்டாள்.

அப்பாவும் அம்மாவும் ஒன்றும் புரியாது விழித்துக் கொண்டே என்னைப் பார்த்தனர். அப்பாவின் பார்வையிலே சற்றுக் கடுமையைக் கண்டேன். அம்மாவின் பார்வையிலே ஏக்கத்தைக் கண்டேன். இரண்டும் தவறு என்று எண்ணிக் கொண்டே, "எதிரிவீட்டுப் பெண். அத்தைக்கு மிக வேண்டியவர்" என்று எடுத்துச் சொன்னேன்.

நல்ல வேளையாக அதே வேளையில், அத்தையும் சேரமுவுடன் அப்பாவுக்கு வேண்டிய காய்கறிகள், குளுகோஸ் முதலான பொருள்களுடன் உள்ளே நுழைந்தார்கள். அப்பா முதலியோர் வந்துவிட்டதைக் கண்டு அத்தை

வியப்புடன், 'என்னப்பா, நீங்கள் பதிது மணிக்குத்தானே வருவீர்கள் என்று எதிர்பார்த்தோம்' என்றார்.

'வெய்யில் கடுமையாக இல்லாததால், எங்கும் வழியில் தங்காமலே வந்துவிட்டோம் அக்கா' என்றார் அப்பா.

பின்னர் எங்களுடைய பேச்சு, ஊரைப் பற்றியும் விளைச்சலைப் பற்றியும் மேற்பார்வை செய்துவிட்டு, அப்பால் அப்பாவின் உடல் நலனைப்பற்றி விசாரிப்பதில் ழுனைந்திருந்தது. கூடத்தின் மற்றொரு பக்கத்தில் சாரளாஷும் சிவகாமியும் நெஞ்சங் கலந்த தோழிகள், நெடுநாள் பிரிந்து மீண்டும் கூடிப் பலநாள் நிகழ்ச்சிகளைப் பேசி இன்பமாகப் பொழுது போக்குவதுபோல் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். சோழ மௌனமாக வீற்றிருந்தான். அப்பாவின் எதிரில் இதுவரை அவன் அடங்கிய பிள்ளையைப் போலவே இருந்து வந்தான். இன்றும் பார்வைக்கு அவ்வாறே காட்சி அளித்தான். அவனுடைய பார்வை மட்டும் அடிக்கடி சிவகாமியோடு சிரித்துப் பேசி மகிழ்ந்து கொண்டிருக்கும் சாரளாவைச் சுற்றியே வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தது.

பருவத்தின் கோளாரூல் பகுத்தறிவைப் பறி கொடுத்த அவனைக் கண்டு நான் மிகவும் பரிதாபப்பட்டேன். பல வாலிபர்கள் இவ்வாறுதான் தாங்கள் காதலிக்கும் பாவையர்களின் பார்வையைத் தவறாகப் பொருள்கொண்டு ஆசைப் பயிரை வாடவிடாது வளர்த்து வருகின்றனர். முடிவில் உண்மை தெரிந்ததும், பெண்களெல்லாம் கள்ளிகள் என்று கதற ஆரம்பித்து விடுகின்றனர். "சேலை கட்டிய மாதரை நம்பினால் தெருவில் நின்று தியங்கித் தவிப்பரே" என்று ஒப்பாரியும் வைத்து விடுகின்றனர். தப்பு யார்மேல்? என்பதை அறிய அவர்களுக்கு உடலில் ஆண்மையோ, மூளையில் வன்

மையோ இருப்பதில்லை. இந்தக் கோமாளிகளின் கூட்டத்தில் ஒருவனாகத்தான் சோழுவும் சுற்றிக் கொண்டிருந்தான்.

அன்று கங்குற்போது நடந்த நிகழ்ச்சியால் என் கண்கள் துயில மறுத்துவிட்டன. பொங்கும் கடலிலிருந்து ஓயாது புது அலைகள் தோன்றுவதைப்போல், மனமும் அயராது பற்பல எண்ணங்களை எண்ணத் தொடங்கியது. என்னையும், சாரளாவையும் தனிமையில் கண்ட என் பெற்றோர்கள் என்ன எண்ணுவார்கள்? சிவகாமி எவ்வாறு எண்ணும்? எல்லோரையும் பேரலத்தானே அவர்களும் எண்ணுவார்கள். தங்களுடைய மகன் இவ்வாறு கெட்டுப் போய் விட்டானே என்று அங்கலாய்த்துக் கொள்வார்கள். இந்த எண்ணத்தால் அப்பாவின் மனச் சஞ்சலம் அதிகரிக்குமே. அதனால் ஆபரேஷன் ஒருகால்.....என்னுடைய மனம் எரிமலைபோல் கொந்தளித்தது. அன்புத் தந்தையின் சித்தம் சீரழிய நானா காரணமாக வேண்டும்? அவருடைய உயிருக்கு இறுதி நேர என் நடத்தையா உதவி செய்யும்? இல்லை. ஒருகாலும் முடியாது. அத்தையின் மூலமாக இவ்வுண்மையை நான் அவர்களுக்கு விளக்கியே தீருவேன். ஆம். அவ்வாறு செய்யாவிட்டால் நான் நல்ல மகனில்லை.

அடுத்த கணம் அத்தையின் படுக்கையண்டை நின்றேன். அவரோ பகல் முழுவதும் செய்த வேலைக் களைப்பால் அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தார். எழுப்பலாமா, வேண்டாமா என்ற தயக்கம். 'அத்தை!' என்று மெதுவாக அழைத்தேன். பயனில்லை. மறுபடியும் கையினால் தட்டி, 'அத்தை' என அழைத்தேன்.

'யார், மதியா? என்னப்பா, தண்ணீர் வேண்டுமா?' என்று கேட்டார்.

'ஆமாம்' என்று சொல்லிக்கொண்டே நின்றேன்.

அத்தை எழுந்து அடுப்பங்கரையை நோக்கி நடந்ததும், 'இங்கு வா அத்தை' என்று அழைத்துக்கொண்டே, பின்பக்கம் சென்றேன். நெஞ்சில் நிறைந்திருந்த நீரையெல்லாம் நீள் நிலத்தில் கொட்டிவிடும் மழை மேகம்போல், மாலை நிகழ்ச்சி முழுவதையும் மனம்நோவ எடுத்துரைத்தேன். 'அப்பாவுக்குக் கண்டிப்பாக என்மேல் தப்பான எண்ணம் ஏற்பட்டிருக்கும். அதை எப்படியாவது போக்கிவிடு அத்தை. இல்லெனில் அது அவருடைய உயிரையே அரித்துத் தின்றுவிடும். நாளைக்கே நடந்ததையெல்லாம் கூறிவிடு' என்றேன்.

அத்தை சிரித்துக்கொண்டே, 'நீ சுத்தப் பைத்தியக்காரன் அப்பா. இதற்காகவா இவ்வாறு நெஞ்சம் கலங்குகிறாய்? உன்னுடைய அருங் குணங்களெல்லாம் அப்பாவுக்குத் தெரியாதா என்ன?' என்றார்.

'இல்லை அத்தை, பெற்றோர்களுக்கு இவ்வகையில் மட்டும் தங்களுடைய பிள்ளைகள் மீது நம்பிக்கை இருக்காது. என் நடத்தையிலும் அவர்களுக்கு இப்போது ஐயம் ஏற்பட்டிருப்பது இயற்கைதான். ஐயத்தைப் போக்க வேண்டுவது உன்னுடைய கடமை' என்று சொல்லிவிட்டு அப்பால் நகர்ந்தேன்.

பளிச்சென்று மற்றொரு யோசனை மின்னியது. மறுமுறையும், 'அத்தை! அடுத்தாற்போல் மற்றொரு முக்கியமான சேதி' என்று அணுகினேன். சாரளாவைச் சுற்றிச் சோமு அலைவதும் அப்பாவுக்குத் தெரியக் கூடாது. சிவகாமியும் இதை அறியக்கூடாது. அம்மாவுக்கு மட்டும் சொன்னால் போதும்' என்று கூறிவிட்டு, கொட்டாவி விட்டுக்கொண்டே புறப்பட்டேன். 'என்னப்பா அது? சொல், சொல்' என்று கேட்டுக்கொண்டே அம்மா எதிரில் வந்தார்கள்

என்னுடைய திகைப்பைக் கண்டு, அம்மாவும், அதீதையும் ஒரே சமயத்தில் சிரித்தார்கள். 'எல்லா வற்றையும் கேட்டேனப்பா. உன்னை எங்களுக்குத் தெரியாதா என்ன? முதலில் சந்தேகம்தான் வந்தது. பின்னர்தம் 'மதி' அவ்வாறெல்லாம் செய்யமாட்டான். சொன்னால் கேட்பான் என்ற முடிவிற்கு வந்தோம். அதைப் பற்றி நீ கவலைப்பட வேண்டாம். கடைசியாகச் சோழவைப்பற்றிச் சொன்னாயே. என்ன அது?' என்று கேட்டார்.

நான் அதீதையை நோக்கினேன். என்னுடைய நோக்கத்தை அறிந்த அம்மாவும் அதீதையின் பக்கத்திற் சென்று அமர்ந்து, 'என்ன சேதி?' என்று வினவினார். அதற்கு மேல் நான் அங்கு நிற்கவில்லை.

படுக்கையில் படுத்ததுந்தான், சோழவைப் பற்றிய சேதி அம்மாவுக்கும் தெரிந்திருக்கக் கூடாது என்பதை உணர்ந்தேன். ஆராயாமல், ஆத்திரப்பட்டு இச்செய்தியை அம்மா அறியும்படிச் செய்தது எவ்வளவு பெரிய தவறு எனஎண்ணினேன். தங்களுடைய பெண்களின் திருமணத்தைப் பற்றி அப்பன்மார்களைவிடத் தாய்மார்களுக்குத் தான் கவலை அதிகம். அதிலும் ஒரு தாய்க்கு ஒரே பெண்ணாக இருந்து விட்டால் அந்தத் தாயின் பொறுப்பு உணர்ச்சியோடு கூடிய வருத்தத்துக்கு ஓர் எல்லையே இல்லை. தன்னுடைய மகளை, எல்லா வழிகளிலும் இன்பமாக வைத்திருக்கும் ஓர் இளங்காளையையே அவள் விரும்புவாள். சோழவின் ஆசை, சாரளாமீது சாய்ந்துள்ளதைக் கேட்டு அம்மாவின் மனம் எவ்வாறு வெம்பும். 'ஃ! நான் ஒரு பெரிய வடிகட்டிடன முட்டாள்' என்று என்னையே நொந்துகொண்டேன். சோழவைப்பற்றி அறிவதைவிட அம்மா என்னையே ஐயக் கண்களால் பார்ப்பது ஆயிரந் தடவை மேல் என்று பட்டது.

ஆனால், உண்மை என்றைக்காவது வெளிப்பட்டுத் தானே தீரும். உண்மையை மூடிமறைக்க யாரால் முடியும்? உண்மை சில சமயம் உள்ளத்தைப் புண்ணுக்கலாம். நெஞ்சில் குருதி வடியச் செய்யலாம். ஆனால், இதற்காக உண்மையை மறைக்க வேண்டுமா? நோயாளியான அப்பா இதைத் தெரிந்து கொள்வதுதான் ஆபத்து. அம்மாவுக்கு இது ஏன் தெரியாமலிருக்க வேண்டும்? சிவகாமியைப் போன்று சின்னஞ் சிறிய உள்ளமா அம்மாவின் தாயுள்ளம்? அது வாழ்க்கையில் எவ்வளவோ போராட்டங்களைப் பார்த்த உள்ளம். போராடி வெற்றிபெற்ற உள்ளம். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக எங்கள் இருவரையும் பெற்றெடுத்த மாபெரும் உள்ளம். அந்த மாண்புமிக்க உள்ளம் இச் செய்தியால் ஒருகாலும் மக்கிப் போகாது.

சோமு சிறுவனாக இருக்கும்போதே அவனுடைய தந்தை இறந்துவிட்டார். அவர் எவ்விதமான சொத்தை யும் தன் மகனுக்கும், மனைவிக்கும் வைத்துவிட்டுப் போகவில்லை. எனவே, அவர்கள் இருவரையும் பாதுகாக்கும் பொறுப்பு அப்பாவைச் சார்ந்தது. அப்பாவும் ஒருவித சுயநலத்தோடுதான் சோமுவைப் பேணி வந்தார். சோமுவும், சிவகாமியும் நெஞ்சில் எவ்விதக் கருத்துமின்றிப் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போது அவர்கள் இருவரும் கணவன் மனைவியைப்போல் பேசிக்கொள்வதாகக் கனவு கண்டார். குறும்பும், ஊதாரித்தனமும் உள்ள சிறுவன் சோமுவையும், குழந்தையிலேயே தாயுள்ளத்தோடு வினையாடிய சிவகாமியையும் ஒன்று சேர்த்து அவருடைய உள்ளம் அப்பொழுதே முடிச்சுப் போட்டது. பின்னர் அதை வெளிப்படையாகவே உரைக்கத் தொடங்கியது.

அம்மா இதைப்பற்றி ஒன்றுமே பேசவில்லை. இது இயற்கைதானே. தந்தை, தன் தமக்கையின் மகன்மேல்

பாசம் வைத்து அவனை மருமகனுக்கிக் கொள்ள எண்ணி னார். தாயே அதை முழு மனத்துடன் ஒப்புக்கொள்ள வில்லை. காரணம், என் தாய்க்குத் தன் சகோதரருடைய மகன் இருந்த காரணத்தால் அல்ல. சோமு, அப்போதே ஊரில் அடங்காப் பிடாரியாக இருந்தான். அப்பாவைக் கண்டால்தான் அவனுக்கும் அடக்கம் தெரியும் என்று பிறர் எண்ணுவார்கள். ஊரில் தன் வயதுப் பிள்ளைகளோடு அவன் ஒரு நாளாவது சண்டையிடாமல் இருந்தது இல்லை. ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்ட தென்னை மரங்கள் எங்களுக்குச் சொந்தமாயிருந்தும், ஆறு தென்னை மரங்களைச் சொந்தமாக உடைய ஏழைக் குடியானவனின் மரத்தின்மீது ஏறி இளநீர் திருடுவான். இது அவனுக்கு ஒரு விளையாட்டு. பக்கத்து வயலில் நீர் பாய்ந்துகொண்டிருக்கும். போகிற போக்கில் மடையில் காலை வைத்து மிதித்துத் தண்ணீரை வேறுபக்கம் திருப்பிவிடுவான்.

ஒவ்வொருநாளும் இவ்வாறு அவனைப் பற்றிய புகார்கள் அம்மாவிடம் வந்துகொண்டே இருக்கும். அம்மா ஒன்றையாவது அப்பாவிடம் சொன்னதில்லை. மற்றவர்களும் அப்பாவிடம் உரைத்ததில்லை. இவ்வாறு பொழுது விடிந்து, பொழுது போனால் நாசக் குறும்பு செய்வதையே நேசத் தொழிலாகக் கொண்ட சோமுவை அம்மா குறைத்து எடை போட்டதும், தன் அருமை மகனுக்கு அவன் ஏற்றவன் அல்லன் என்று எண்ணியதும் சற்றும் பிசகு இல்லை.

அப்பாவின் வெளிப்படையான பேச்சு, சிவகாமியின் காதுக்கும் எட்டியது. சிவகாமியும் அவனைத் தன் எதிர் காலக் கணவன் என்று அப்போதே எண்ணத் தொடங்கி, திரைமறைவில் அவனை வழிபட்டும் வந்தது. சோமுவுக்கு எவ்விதக் குறையுமின்றி அப்பா பாரித்து வந்தார். அவன் தைக்கும் சூட்டுகள் எல்லாம் உயர்ந்த வகைதான்,

அவனிடம் பருத்தித் துணியைப் பாரிப்பது அரிது. என்னிடமோ அதைத்தான் காண்பது எளிது. ஏதாவது விசேஷ காலத்தில் அணிவதற்கு மட்டும் பட்டினால் ஒன்று தைத்தேன். அவனுடைய உயர்ந்த ஆடை அலங்காரத்தைப் பார்த்தாலே பணக்காரப் பிள்ளை என்று அவனை நம்பி விடுவார்கள். நான் பணக்காரன் என்று சொன்னாலும் என்னைப் பிறர் நம்பமாட்டார்கள். எங்களைத் தெரிந்தவர்களுக்குத்தான் உண்மை என்ன என்பது தெரியும்.

அப்பா இவ்வாறு சோமுவைத் திருமணச் சடங்குகள் ஏதும் இன்றியே தன்னுடைய அன்பான மருமகனாக எண்ணி அதற்கேற்ப நடத்தியும் வந்தார். அவர் எண்ணத்தில் சோமுவைப் பற்றிய ஐயம் ஏற்பட்டால், கண்டிப்பாக அவர், ஆலகால விஷத்தைப்போல் பொங்கு வாரி. அவர் மனப் பேரக்கு எனக்கு நன்கு தெரியும். சிவகாமியோ உள்ளங் குமுறி உயிரும் சாம்பிவிடும். எனவே, அவர்கள் இருவரும் வரும்பொழுது சோமு கடைக்குச் சென்றிருந்ததும், சாரளா என்னோடு உரையாடிக் கொண்டிருந்ததும், எல்லாம் நன்மைக்குத்தான் என்று என் மனம் எண்ணியது.

ஈரியாகப் பதினைந்து நாட்கள் அப்பாவை ஆஸ்பத் திரியிலேயே படுக்க வைத்துப் பரிசோதனை செய்து பார்த்தார்கள். பதினாறாம் நாள் காலை பத்து மணிக்கு ஆபரேஷன் செய்தார்கள். அப்போது சோமு அங்கே இல்லை. அவனைத் தவிர நாங்கள் எல்லோரும் சோர்ந்த உள்ளத்தோடும், வாடிய முகத்தோடும் ஆபரேஷன் இனிதாக முடிய வேண்டுமே என்று இறைவனை வேண்டிக் கொண்டிருந்தோம். ஆபரேஷன் ஆனதும், அவரை இரும்புப் படுக்கையில் கிடத்தினர்.

யாக்கை நிலையாமையைப்பற்றி நான் படித்த நாலடியார் பாடல்கள் அப்போது என் நினைவுக்கு வந்தன. சாப்பறை ஒலிக்க அப்பாவை அலங்கரித்த பாடையில் வைத்து நால்வர் சுமந்து வருவது போலவும், அவர்களுக்கு முன்னே கொள்ளியுடன் நான் நடந்து செல்வது போன்றும் ஒரு பயங்கரமான காட்சி. முடிசார்ந்த மன்னரும் மற்றுமுள்ளோரும் முடிவில் ஒரு பிடி சாம்பல் தானே.' எல்லோரும் மண்ணாவது திண்ணந்தானே. நானும் ஒரு நாள் மடியத்தானே வேண்டும்.

இதற்காக நான் ஏன் மனம் வருந்த வேண்டும்? எவ்வளவு பெரிய உண்மையை நம் முன்னோர்கள் எழுதிவைத்துவிட்டுப் போய் இருக்கின்றனர். இதன் உண்மையை அறியாது சில வேளைகளில் நான் எவ்வாறு அவர்களை ஏளனம் செய்துள்ளேன். சாவையும் துச்சமாக எண்ணும் உள்ளத்தை உண்டாக்க அல்லவா அப்பெரியோர்கள் அரும்பாடு பட்டனர். சாவை மதிக்காதவன் தானே மாவீரன். நாட்டாரை எல்லாம் மாவீரர்களாகச்

செய்ய முனைந்த அவர்களின் மேலான பண்பாட்டை நான் வியந்து கொண்டிருக்கும்போது, “இனிப் பயமில்லை. ஆபரேஷன் வெற்றிகரமாக முடிந்தது” என்று டாக்டர் கூறினார். அவருக்கு நன்றி கூறிவிட்டு அப்பாவைப் பார்க்கப் புறப்பட்டோம். நெருங்க நெருங்க அப்பாவின் முனகல் குரல் எங்களுக்கு மிக்க வேதனையைக் கொடுத்தது.

எதிரே நின்ற எங்களை மௌனமாக நோக்கினார். அடுத்த வினாடி அவருடைய பார்வையிலே ஒரு மாறுதல். யாரையோ தேடுவது போன்று எனக்குப் பட்டது. சோழ வைத்தான் அவருடைய கண்கள் தேடுகின்றன என எண்ணி, ‘டாக்டரோடு பேசிக் கொண்டிருக்கிறான், விரைவில் வந்து விடுவான்’ என்றேன். அதைக் கேட்டதும் அவருடைய முகத்தில் நிலவிய தனி அமைதியைக் கண்டு நானே வியப்படைந்தேன். அவருடைய வாழ்க்கை ஓடத்தைத் தள்ளுவதற்கு எவ்வாறு அவனை இன்றியமையாத துடுப்பாக எண்ணிவிட்டார் என்பதை அறிந்தேன். அவருடைய சின்னஞ் சிறிய ஓடம், நடு ஆற்றில் மூழ்காமலும் வலிய பாதையில் மோதி உடையாமலும் கருதிய ஊரைச் சேருமா என்று கலக்கம் மிக எய்தினேன். இதற்குள் டாக்டர் அங்கு வந்து, எங்களை அப்புறப்படுத்தினார். அப்பாவுக்கு நல்ல ஓய்வு தரும்படி எங்களிடம் கூறினார். நாங்களும் மாலை வருவதாக அவரிடம் கூறிவிட்டு நேரே வீடு நோக்கி வந்தோம். அம்மா மட்டும் அவரோடு உடன் இருந்தார்.

வீட்டிற்கு வந்ததும் முதலில் நான் சோழவைத்தான் தேடினேன். பேயறைந்தவன் போல் நாற்காலியில் அவன் உட்கார்ந்திருந்த நிலையைக்கண்டு திடுக்குற்றேன். ‘என்ன சோழ, ஏன் ஒருமாதிரி இருக்கிறாய்?’ என்று வினவினேன்.

‘ஒன்றுமில்லை. மாமாவைப் பாரிப்பதற்காக ஆஸ்பத் திரிக்குப் புறப்பட்டேன். பஸ் நகருவதை அறியாது ஏறினேன். கீழே விழுந்து விட்டேன்’ என்றான்.

‘காயம் ஏதாவது ஏற்பட்டதா?’ என்று நெருங் கினேன்.

‘அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. ஊமைக் காயந்தான்’ என்றான்.

‘வலி ஒன்றுமில்லையே?’

‘குப்புற விழுந்ததில் நெஞ்சுதான் வலிக்கிறது.’

‘அப்படியானால் வா, ஆஸ்பத்திரிக்குப் போகலாம்’ என்று சொல்லிக் கார் டிரைவரை அழைத்தேன். அவன் விழுந்த செய்தியை வீட்டில் எல்லாருக்கும் அறிவித்தேன். எல்லோரும் அவனைச் சூழ்ந்துகொண்டு வருத்தம் தோய்ந்த முகத்துடன் விசாரித்தனர். டிரைவர், ‘என்னங்க ஐயா!’ என்று கேட்டுக்கொண்டே வந்தான்.

அவனைக் கண்டதும் சோமு என்னைப் பார்த்து, ‘வேண்டாம் மதி. ஒன்றுமில்லாததற்கெல்லாம் ஆஸ்பத் திரிக்கு ஏன் ஓடவேண்டும்? எனக்கு அது கொஞ்சங்கூடப் பிடிக்கவில்லை’ என்றான்.

அத்தையும், சிவகாமியும் உடனே வெந்நீர் ஓத்தடம், தவிடு ஓத்தடம் இன்னும் என்னென்னவோ கொடுத்தனர். அவன், ‘வேண்டாம், வேண்டாம்’ என்றுதான் தடுத்தான். ஆனால், அவர்கள் விடவில்லை. அவர்கள் மனம் கேட்குமா என்ன? அவனைப் பார்த்துக்கொண்டே சிவகாமி மௌனமாகக் கண்ணீர் விட்டுக்கொண்டிருந் தது. அதை நான் தேற்றிக் கொண்டிருக்கும்பொழுது சாரளா மெல்ல வந்து எட்டிப் பார்த்தாள். எங்களுக்கு இருந்த மனக் கலக்கத்தில் அவளை யாரும் “வா”வென்று கூட அழைக்க வில்லை.

‘அப்பா எவ்வாறு இருக்கிறார்?’ என்று தயங்கிய வண்ணமே கேட்டுவிட்டு எங்களைப் பார்த்தாள்.

துன்ப நிழல் ஆடும் எங்கள் முகங்களைக் கண்டதும் அப்பாவுக்குத்தான் ஏதோ ஆபத்து வந்து விட்டதாக அவள் நினைக்கலாம் அல்லவா? அவள் அவ்வாறு நினைக்கா வண்ணம், அப்பா நலமாய் இருக்கிறார் என்றும், சோமு தான் தவறி விழுந்து ஊமைக் காயத்தால் வருந்துகிற னென்றும் கூறினேன்.

என்னுடைய பேச்சை அவள் கொஞ்சங்கூடச் சட்டை செய்யவில்லை. சிரித்துக்கொண்டே சென்று, சிவகாமியின் கண்ணீரைத் துடைத்து. ‘இதற்காகவா நீ அழுகிறாய்? ஊமைக் காயம் ஒன்றுமே செய்யாது. ஓரிருநாள் வலிக்கும். பின்னர் ஒன்றுமே இருக்காது. நம்மைவிட்டு ஓடுகிற பஸ்ஸை நாம் கையை நீட்டிப் பிடித்தாலும், அது நம் கையில் சிக்குமா என்று எண்ணிப் பார்த்திருக்க வேண்டும். இல்லெனில் மண்ணில் விழவேண்டியது தானே. விழுந்தால்தான் மறுபடியும் ஓடுகிற பஸ்ஸைக் கண்டு கையை நீட்டும் தவறான பழக்கம் ஓயும்’ என்றாள். இவ்வாறு அவள் சிரித்துக்கொண்டே மனித உணர்ச்சியும் இன்றிப் பேசியது எங்கள் எல்லோருக்குமே வெறுப்பாக இருந்தது. ஆனால், அவளோ எங்களைப் பொருட்படுத்தாமல் சிவகாமியை நோக்கி, ‘இரவு வருகிறேன் சிவகாமி’ என்று சொல்லிக்கொண்டே மின்னற் கொடிபோல் மறைந்து விட்டாள்.

மாலே ஐந்து மணிக்கெல்லாம் சோமுவையும் அழைத்துக் கொண்டு அப்பாவைக் காணப் புறப்பட்டோம். அச்சப்படுவதற்கான அறிகுறி ஒன்றுமில்லாதிருப்பதைக் கண்டு அகம் மகிழ்ந்து இல்லம் வந்தோம். சோமு காரிலிருந்து இறங்கியதும் நேரே அறைக்குச் சென்று படுத்துக் கொண்டான். அத்தை, சிவகாமி ஆகிய

இருவரும் அடுப்படியில் நுழைந்து கொண்டனர். வீட்டிலும் ஒரு நோயாளி இருக்கிறான் அல்லவா? அவனுக்குத் தேவையானவைகளைக் கொடுக்க வேண்டுமல்லவா! எனவே, அவர்களுக்கும் வேலை சரியாகத்தான் இருந்தது. எனக்குத்தான் ஒன்றும் வேலை இல்லை. தெருவாசற்படியில் நின்ற வண்ணமே, என்ன செய்யலாம் என்று சிந்தனை செய்து கொண்டிருந்தேன்.

எதிர் வாசற்படியில் கதவு ஓரமாகச் சாரளவின் பாட்டி நின்றுகொண்டு என்னை நோக்கி, “வா” என்று கையை நீட்டி ஊமைபோல் சைகை செய்தாள். அவளுடைய குட்டையான உருவம், ஒல்லியான உடல், சிவப்பான மேனி, வெற்றிலையைக் குதப்பிக்கொண்டிருக்கும் சிறிய வாய் இவைகளெல்லாம் அவளை ஒரு தந்திரக்காரியாக எடுத்துக் காட்ட உதவின..

முற்காலத்தில் அரசர்கள் தங்கள் கண்ணில் கண்ட அழகிகளையெல்லாம் சுவை பார்க்க விரும்புவார்களாம். இதற்காகப் படையையும் நடத்திப் பெரும்போர் புரிவார்களாம். போர் செய்தும் அடைய முடியாத அழகிகளை மயக்க, கிழவிகளை அனுப்புவார்களாம். அவர்களும் அவ்வழகிகளிடம் சென்று தங்களுடைய தந்திரத்தால், இறுதியில் வெற்றியுடன் அவ்வழகிகளை அரசர்களிடம் சேர்ப்பிப்பார்களாம்.

சாரளாவின் பாட்டியைக் கண்டால் எனக்கு அப்பழங்காலக் கிழவிகளின் செய்கைகள்தான் நினைவுக்கு வரும். எனவே, அவள் அழைப்பதைக் கண்டும் காணாதவன் போல் இருந்தேன். ஆனால், அவளா விடுகிறவள்? நான் நிற்குமிடத்திற்கே வந்து, ‘அப்பா எவ்வாறு இருக்கிறார்?’ என்று கண்ணீர் ததும்பக் கேட்டாள், அட்டா என்ன அன்பு! எவ்வளவு இரக்கம்! அவளுடைய கண்ணீரைக் கண்டு என் உள்ளம் நகைத்தது. ஆனால்,

அதை வெளியில் காட்டிக் கொள்ளலாமா? அது நாகரிகமாகுமா? எனவே, வந்த சிரிப்பை வாயிலேயே அடக்கிக் கொண்டு அவளுக்குத் தேறுதல் கூறினேன். என்னுடைய தேறுதல் மொழியைக் கேட்டுப் பெரிதும் ஆறுதல் அடைந்தவள் போல் அவள் சிறிது நேரம் அமைதியாய் இருந்துவிட்டு, பின்னர் மெல்லிய குரலில், 'வா பாபு, உங்களிடம் ஒரு முக்கியமான செய்தி சொல்ல வேண்டும்' என்று முன் நடந்தாள். நானும் பின் நடந்தேன்.

'பழம், தேங்காய் உடைத்து, கொஞ்சம் காணிக்கையும் அதிகமாய் வைத்தால் ஆண்டவனைக்கூட, நாம் வாசற்படிக்கு அழைத்துவிடலாம். ஆனால் உங்களை அழைப்பதற்குத்தான் வழி ஒன்றும் தோன்றவில்லை' என்றாள் சாரளா.

'பழத்திற்கும், தேங்காய்க்கும், பணத்திற்கும் ஆசைப் பட்டு ஆண்டவன் ஒரு பக்கமாகச் சாய்ந்து விட்டான் என்றுதான் இன்றைய தினம் கடவுளைப் பலர் நம்புவதில்லை சாரளா. பழம், தேங்காய் உடைக்கும் இந்தப் பக்தர்கள் மௌனமாக "இறைவன் இல்லை" என்று செய்யும் பிரசாரத்தை விட, நாஸ்திகர்கள் செய்யும் ஆரவாரமான பிரசாரம் ஆயிரம் மடங்கு மேல் அல்லவா?' என்றேன்.

'ஆம் பாபு. நீங்கள் சொல்லுவதுதான் சரி. இறைவனைப் பழம் தேங்காயால் மயக்க முடியாது. மாசற்ற உள்ளத்தால்தான் அவரை அடைய முடியும்' என்றாள் சாரளாவின் பாட்டி, தத்துவத்தையே கரை கண்டவள்போல்.

'எனக்கும் அது தெரியும் பாபு. பாலேட்டையும்' மசால்வடையையும் தந்து என் மாயக் கண்ணனை மயக்க முடியுமா என்ன? இறைவனின் தானை இரும்புச் சங்கிலி

யால் எப்போதும் இணைக்க முடியாது. அன்புக் கயிற்றால் தான் அதைக் கட்ட முடியும்' என்று சொல்லிக் கொண்டே என் அருகில் இளமதியம் ஒளிவீச வந்தாள்.

கிழவி நின்ற இடத்தை நோக்கினேன். மாயக்காரி, எவ்வளவு விரைவில் குமரியின் குறிப்பறிந்து மறைந்து விட்டாள்! என்னுடைய கைகால்கள் நடுங்கின. அவளுக்கு விடை சொல்லுவதற்கு என் நாக்கில் சிறிதுகூட நீர் இல்லை. சிற்சில சமயம் கனவில், கத்த முயன்றாலும் முடியாத ஒரு வேதனை ஏற்படும் அல்லவா? எனக்கும் அவ்வாறுதான் சொல்ல முடியாத ஒரு வேதனை. அடுத்த கணம் அவளுடைய ஆசைக் கண்கள்; அவை பேசும் அழகான இன்பக் கவிதைகள்! ஆஹா, கண்கள் பேசும் இன்பக் காவியத்தைக் கேட்காமல் யாரால் இருக்க முடியும்? அவைகள் எவ்வாறு என்னை மயக்கி விட்டன! ஆசைக் காதலை அலை அலையாக அனுப்பின அவளுடைய பாதி முடிய நீலோற்பலக் கண்கள்.

‘மதி, என்னை மறுக்காது ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள், என்று என் அடியில் வீழ்ந்தாள்.

காமக் கண்கள் மறைந்தன. அவைகளின் மாயவலையினின்றும் வெளியேறி விட்டேன். ஆண்டவன்தான் என்னைக் காப்பாற்றினான். இன்பம் புரளும் இரு கண்களைக் காட்டிக்கொண்டே என்னை அவள் அணைத்திருந்தால் நான் தப்பி இருக்க மாட்டேன். சாரளாவோடு நான் இரண்டறக் கலந்திருப்பேன் என்னையும் அறியாமல். ஆனால், இப்போதோ என்னை மயங்க வைத்த கண்கள் மாறிவிட்டன. அவைகள் இப்போது பிச்சைக்காரிகளாகி விட்டன. பிச்சைக்காரிகள் கேட்டவுடன் நம் மனம் இரங்கிவிடுமா என்ன? இரக்கம் கணநேர உணர்ச்சி. இரக்கமும் காதலும் எப்போதும் இணைந்திருக்க முடியாத இருவேறு வகைப்பட்ட உணர்ச்சிகள்.

‘சாரளா, இதற்கா கூப்பிட்டாய்? எரிகிற வீட்டில் பறித்தது லாபம் என்ற கீழான கொள்கைக்காரி என்று இன்றுதான் உன்னை நான் நன்கு அறிந்தேன்’ என்றேன் சீற்றத்தோடு.

‘இல்லை. நான் ஒருகாலும் அவ்வாறான எண்ணங் கொண்டவள் இல்லை. தயவு செய்து மன்னித்து விடுங்கள். உங்களைக் கண்டவுடன் நான் என்னையே மறந்துவிட்டேன். தேனைக் கண்ட வண்டு, வாளையும், வையதையும், பூவையும் மறப்பதுபோல் நான் அனைத்தையுமே மறந்து விட்டேன். மன்னிக்கிறீர்களா? எங்கே உங்கள் திருவாயால், மன்னித்தேன் என்று ஒருமுறை கூறுங்கள். அப்பாவுக்கு இன்றுதான் ஆபரேஷன் செய்யப்பட்டது என்பதை மறந்தது என்னுடைய மதியீனம். பெண்புத்தி பின்புத்திதானே. கூற மாட்டீர்களா? மன்னித்தேன் என்று சொல்லுங்களேன்.

கண்ணன், விளாமரத்தின் மீது மோதிய கன்றின் வாயிலிருந்து செந்நீர் வடிவதுபோல் என் இதயத்திலிருந்து குருதி வடிகிறது மதி. என்னை மன்னித்து விடுங்கள்’ என்று சொல்லிக் கண்ணீர் மாலே மாலையாகப் பெருக்கிஞள்.

‘மன்னிப்பதற்கு ஒன்றுமில்லை சாரளா. பாரையிலே மோதிய பளிங்குபோல் என் நெஞ்சம் இப்போது சிதறிக் கிடக்கிறது. சொல்ல வேண்டியதைச் சொல். நான் சீக்கிரம் போகவேண்டும்’ என்றேன்.

கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டே அவள் சொன்னாள். "காலையில் நீங்கள் எல்லோரும் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய்விட்டீர்கள். நானும் உங்களோடு வரவேண்டுமென்றுதான் இருந்தேன். பாட்டிதான் வேண்டாமென்று தடுத்து விட்டாள். நீங்கள் சென்ற சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் பாட்டியும், காய் கறிகள் வாங்கி வருவதற்காகக் கடைக்குச் சென்றுவிட்டாள். வீட்டில் நான் மட்டும் தனியாக இருந்தேன். மனமோ ஆஸ்பத்திரிக்குப் போகாததை எண்ணி வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

அப்போது, 'சாரளா!' என்று அழைத்துக்கொண்டே சோமு வந்தார். பாட்டியும் கடைக்குச் சென்றதை அவர் பார்த்துவிட்டுத்தான் வீட்டுக்குள் வந்தார். வீட்டிற்குள் வந்ததும், 'எங்கே பாட்டி?' என்று என்னைக் கேட்டார்.

நான் பொறுமையாகவே, 'கடைக்குப் போய் இருக்கிறார்கள். சீக்கிரம் வந்து விடுவார்கள்' என்றேன்.

நான் உரைத்ததை அவர் உணரவே இல்லை. 'சாரளா! இதோ பார். வாளுக்கும் அறியாத வானமுதம் நீ. இன்பக் கதிரை எங்கணும் இறைக்கும் வான நிலவு நீ. உன்னுடைய கண்ணின் ஒளிக்கு முன்னால், கதிரவன் ஒரு மின்மினி. அமுதாறும் உன் கன்னத்தின் பளபளப்புக்கு முன்னால் கண்ணாடி ஒரு கார்வானம். தெவிட்டாத உன் செங்கனி வாய்க்கு முன்னால் சிவப்பான கோவைப்பழம் ஒரு வெறுப்பான எட்டிப்பழம். அதில் ஊறும் தெவிட்டாத திஞ்சவைக்கு—வானமுதத்திற்கு நான் இன்னும் எத்தனை

நாள் காத்திருப்பேன்? வானூர் மதியே! வளரும் அரும்பே! மறையாத மின்னலே! தேனூறும் உன் தீங்கனி வாயைத் திறந்து ஒரு வார்த்தை பேசாயா?' என்று இரு கையும் ஏந்தி என்னை மிக நெருங்கினார்.

அவருடைய வெறியின் உச்ச நிலைமை எனக்கு நன்கு தெரிந்துவிட்டது. அதை மாற்றுவதற்கு எனக்கு அப் போது ஒரே வழிதான் புலப்பட்டது. உடனே, 'உங்கள் மாமாவுக்கு ஆபரேஷன் செய்யும் நேரமாயிற்றே, போக வில்லையா? என்று கேட்டேன்.

அதைக் கேட்டதும் அவர் நகைத்துக் கொண்டே, 'சாரளா, நீ மிக்க வன்னெஞ்சக்காரி. அழகான மாளை எண்ணிக் கொண்டு கற்பனை உலகத்திலே விளையாடும் குழந்தையிடம் அருவருப்பான கரடியை நினைப்பூட்டு கிறாய். தேனைச் சுவைக்கப்போகும் வேளையில் தீங்கு தரும் நஞ்சைக் காண்பிக்கிறாய். கண்கவரும் கவின் நிறைந்த மலரைப் பறிக்க நீட்டிய கையை, உயிர் கவரும் அரவம் கடித்த மாதிரியல்லவா உன் செய்கை இருக்கிறது என்று செப்பிய வண்ணமே சிரித்தார்.

'நிறுத்துங்கள், உங்கள் கவிதை எனக்குத் தேவை இல்லை' என்று இரைந்தேன்.

அவரோ என் வார்த்தைகளைச் சிறிதும் பொருட் படுத்தாமல் கண்கள் மயங்க, 'கவிதை என்றாலே பெண் களின் வர்ணனைதான் சாரளா. நம்மைப் போன்றவர்கள் பேசினால் அது காமப்பேச்சு. அதையே சிலர் எழுதி வைத்தால் அது அழகான கவிதை. ஒருவனின் காம எண்ணத்தை உலகத்தவர் அறியும்படி செய்யும் ஒழுங் கினத்தின் மறுபெயர்தான் இலக்கியம். அந்தக் கூட்டத்தாரை விட நாம் கோடி மடங்கு மேல். நம் முடைய பேச்சு நமக்குத்தான் தெரியும். பிறருக்குத்

தெரியா தல்லவா? என்று சொல்லிக்கொண்டே என்னைச் சட்டென இறுகப் பிடித்து அணைத்தார்.

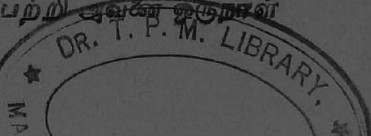
அவரிடமிருந்து தப்ப நான் அரும்பாடு பட்டேன். எப்படியோ திமிறிக்கொண்டு அவருடைய பிடியினின்றும் விடுபட்டேன். விரைந்து எடுத்தேன் விளக்குமாற்றை. 'வெளியே போகிறாயா, இல்லையா?' என்று விளக்கு மாற்றை ஆட்டிக் காட்டினேன். கோலைக் கண்ட குரங்கு அடங்குவது போல் மோனமாக வெளியேறினார். இது தான் நடந்த செய்தி.

'இதைச் சொல்லத்தான் நான் உங்களை இங்கு வர வழைத்தேன். அவர் அப்பாவைப் பார்க்கப் புறப்படவு மில்லை. ஓடுகிற பஸ்ஸில் ஏறவுமில்லை. கீழே விழவும் இல்லை. ஊமைக் காயம் இப்போது எதனால் ஏற்பட்டது என்று தெரிகிறதா? நெறி பிறழ்ந்தால் நெஞ்சு வலிக்கத் தானே செய்யும்' என்றாள். மேலும் ஏதோ சொல்ல மீண்டும் அவள் வரையைத் திறந்தது நன்கு தெரிந்தது.

'போதும் சாரளா. இதற்குமேல் ஒன்றும் சொல்ல வேண்டாம். நான் வருகிறேன்' என்று சொல்லிவிட்டு வீடு திரும்பினேன். நான் சாரளாவின் வீட்டிலிருந்து வெளியேறுவதை மாடியிலுள்ள சாரளரத்தின் வழியாகச் சோழு பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவனைப் பார்க்க காதவன்போல் நானும் வீட்டினுள் நுழைந்தேன்.

உடல் நலமானதும் அப்பா, அம்மாவுடனும் தங்கை யுடனும் ஊருக்குப் புறப்பட்டு விட்டார். பி. எல். தேர்வு நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. அப்பா ஊருக்குச் சென்றதும் சோழுவீடம் சில மாறுதல்கள் ஏற்பட்டன. அவைகளுள் குறிப்பிடவேண்டியது, அவன் இரவு வெகு நேரங்கழித்து வீட்டிற்கு வந்ததுதான். சில நாட்களில் இரவு முழுவதும் வெளியே தங்கிவிட்டு வெள்ளி முளைக்கும் வேளையில் வீட்டில் தோன்றுவான். இதைப்பற்றி அவன் ஒருநாள்

164722

கேட்டபோது, ஹாஸ்டலில் நண்பர்களோடு சீட்டு விளையாடிக் கொண்டிருந்ததாகச் சொன்னான். அதற்கு மேல் நான் ஒன்றும் கேட்கவில்லை.

ஆனால், பக்கத்திலிருந்த அத்தை, 'அது யாரடா நண்பர்கள்? நாள் தவறாமல் விடிய விடியச் சீட்டாடு கிறவர்கள்?' என்று கேட்டார். ஆனால், அத்தையை ஓர் அதட்டிலேயே அவன் அடக்கிவிட்டான். அத்தையும் கண்ணின் கடையில் தோன்றிய நீரைத் துடைத்துக் கொண்டே அப்பால் சென்றுவிட்டார்.

தேர்வு முடிந்தது. 'தேர்வையே எழுதமாட்டான்' என எண்ணியிருந்தேன். ஆனால், எப்படியோ ஒருவாறு அனைத்தையும் எழுதி முடித்தான். ஊருக்குப் புறப்படுவ தற்காக முட்டை முடிச்சுக்களைக் கட்டிக்கொண்டிருந் தோம். நாங்கள் பயணத்துக்காகத் தயார் செய்வதைச் சிலைபோல் உட்கார்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். இது எனக்கு வியப்பாக இருந்தது. ஒருகால் அவன் இங்கேயே தங்கிவிடுவானே என்றும் எண்ணினேன். நான் எண்ணியவாறே அவன் ஊருக்கு வரவில்லை. எல்லா ஆசிரியர்களையும் பார்த்து அவர்களிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு இன்னும் இரண்டு நாட்கள் கழித்து வருவதாகச் சொன்னான்.

'அப்படியானால் எல்லோரும் இரண்டு நாட்கள் கழித்துப் போகலாமே' என்றேன் நான். அவனோ அதற்கு இணங்கவில்லை. எனவே, நானும் அத்தையும் அவனை அங்கேயே விட்டுவிட்டுப் புறப்பட்டோம்.

இரண்டு நாட்கள் இருபது நாட்கள் ஆகிவிட்டன. அவன் வருவான் என்ற நம்பிக்கையே இப்போது போய் விட்டது. சாரளாவை மேலும் பலவந்தப்படுத்த தக்க நேரத்தை எதிர்பார்த்துத்தான் காத்திருக்கிறானே என எண்ணினேன். அப்பாவும் அவனுடைய வரவுக்காக

ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். தேர்வின் முடிவு தெரிந்ததும் ஆனியிலேயே சிவகாமிக்கும், அவனுக்கும் திருமணத்தை முடித்துவிட வேண்டுமென்று அவர் துடியாய் இருந்தார். அவரே ஒருநாள் என்னைக் கூப்பிட்டு 'ஏன், சோமு என்னும் வரவில்லை? ஒரு வேளை உடல் நலம் இல்லாமல் இருக்கிறானே என்னவோ? நீ நாளை பட்டினம் சென்று அவனைக் கையோடு அழைத்து வந்துவிடு' என்றார்.

ரயிலை விட்டு இறங்கியதும் நேரே வீட்டுக்குச் சென்றேன். வீடு பூட்டி இருந்தது. காலை ஆறு மணிக்கெல்லாம் எங்குச் சென்றிருப்பான் என எண்ணிக்கொண்டே பூட்டை ஆட்டிப் பார்த்தேன். அது உறுதியாகப் பூட்டப் பட்டிருந்தது. நான் வரப்போவதை அவனுக்கு எழுதியிருந்தேனே அக்கடிதம் வந்து சேரவில்லையோ? அப்படித்தான் இருக்கும். இல்லையெனில் ரயிலடிக்கு வராவிட்டாலும் வீட்டிலாவது இருப்பான் அல்லவா? எனினும், இவ்வளவு விடியற்காலையில் அவனுக்கு என்ன வேலை இருக்கும் என்று சிந்தித்தவாறே பூட்டின்மேல் வைத்த பார்வையை விலக்காமல் நின்றனாகொண்டிருந்தேன்.

"நமஸ்காரம் பாபு" என்ற குரல் கேட்டுத் திரும்பினேன். சாரளா சிரித்த முகத்தோடு நின்றனாகொண்டு, காலை மலர்ந்த புதுமலர்களை யெல்லாம் எனக்கு நினைவு படுத்திக் கொண்டிருந்தாள்.

'வாருங்கள்' என்று சொல்லிக்கொண்டே என் கையிலிருந்த பெட்டியை வாங்கிக் கொண்டாள். நானும் மறுக்கவில்லை. மேஜைமேல் பெட்டியை வைத்துவிட்டு, என் கலையாத சிந்தனையைத் தன்கேள்வியால் கலைத்தாள்.

"ஓயாமல் என்ன சிந்திக்கிறீர்கள்?" என்றாள்.

'காய்க்காத காலை மலரைப் பற்றித்தான் சிந்திக்கிறேன்' என்றேன் நான்.

‘மலரின் இயல்பைப் பற்றிக்கூட உங்களுக்குத் தெரியுமா?’

‘ஏன் தெரியாது. காலைக் கதிரவனோடு கண்விழிக்கும் இக்கவின் மலரின் ஒளி மாலையில் மங்கி மாய்ந்துவிடும்.’

‘ஒளி மட்டுந்தான் மாய்ந்துவிடுமா?’

‘இல்லை. மலரும் காய்ந்து கருகிவிடும்.’

‘அப்படியானால் மணமுள்ளபோதே அதைப் பறித்து ஆண்டவனின் அடிகளில் அர்ப்பணிப்பதுதானே அறிவுடைமை?’

‘இதில் ஐயத்திற்கு இடமே இல்லையே.’

‘அப்படியானால் இதோ இந்த எழில் மலரைத் தங்கள் பாத காணிக்கையாக ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். காற்று அதன் நறுமணத்தைக் கவராத முன்பே, வண்டு அதன் தேனைக் குடிக்காத முன்பே, நீங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்’ என்றாள்.

இந்தத் துன்பவேளையில் நல்லவேளையாக, “ராம் ராம்” என்று சொல்லிக்கொண்டே சேட் நாங்கள் உரையாடிக்கொண்டிருந்த அறைக்குள் வந்தார். என்னைக் கண்டதும், களித்த முகத்தோடு, “ராம், ராம், அரே ராம், வாங்கோ, வாங்கோ” என்று வரவேற்றார். சாரளா வெளியில் சென்று காப்பியோடு உள்ளே நுழைந்தாள். ‘காப்பியா? நான் இன்னும் பல் துலக்கவில்லையே. பல் துலக்காமல், காலைக் காப்பி அருந்தும் பழக்கம் எனக்கு இல்லையே’ என்றேன்.

சேட், நகைத்தவண்ணமே, ‘சோமு சார்தான் நம்மைப்போல் எல்லாம் நொறுங்க அடிப்பவர். இல்லையா சார்?’ என்று கேட்டுவிட்டுக் “கடகட”வென்று சிரித்தார்.

சோமுவைப் பார்த்து ஒரு வாரம் ஆகியது என்று சேட் சொன்னார். அவர் சோமுவைப் பற்றிப் பேசிய

தோரணையிலிருந்து தம்முடைய மகளுக்கும், அவனுக்கு மிடையே நடந்த கசப்பான செய்தியை அவர் இன்னும் அறியவில்லை என உணர்ந்தேன். சோமுவினமீது அவருக்குள்ள பழைய அன்பும் நைந்து போகாமல் இன்றும் அப்படியே இருந்தது. சோமு அங்கு இல்லை என்று தெரிந்தவுடன், அவனைத் தேடிக் கூட்டிக்கொண்டு போவதற்காக நான் வந்ததாகவே காட்டிக் கொள்ளவில்லை. எங்காவது ஊர் சுற்றப் போயிருப்பான் என்று அவர்களிடம் அலட்சியமாகக் கூறிவிட்டு, அவனைத் தேடப் புறப்பட்டேன். தெரிந்த நண்பர்களை யெல்லாம் பார்த்துக் கேட்டேன். அவன் பட்டினத்தில் இருக்கிறான் என்பதே தங்களுக்குத் தெரியாது என்றனர். ஒவ்வொரு இடமாகத் தேடியும் அவன் கிடைக்காத காரணத்தால் என்னுடைய மனத்தில் பெரிய அச்சம் குடிகொண்டது. காதலில் வெற்றி பெறாதவர்கள் கோழைகளாக இருந்தால் அவர்கள் கையாளும் செயலை எண்ணினேன். ஒருகால் சோமுவும், காதலில், தனக்கேற்பட்ட தோல்வியையும், அவமானத்தையும் பொறுக்கமுடியாது தற்கொலை செய்து கொண்டானோ?

இல்லை, கண்டிப்பாக அப்படி இருக்க முடியாது. அவனுடைய தோல்விக்கும், அவமானத்திற்கும் பின்னர் தான் அவன் இரவில் நேரங்கழித்து வீட்டிற்கு வந்தான். தோல்வியை மறக்க அவன் அந்த நேரங்களில் எதையாவது செய்திருக்கவேண்டும். அவன் கூறியவாறே, சீட்டாடி இருக்கலாம். ஒருவேளை அது சூதாட்டமாகவும் இருக்கலாம். இதற்குப் பின்னர் படித்தான். தேர்வு எழுதினான். இவ்வளவு நாட்கள் வரைக்கும், மான உணர்ச்சி நீடித்திருக்காது. அது எப்போதோ மரத்துப் போயிருக்கும். அவன் உயிரோடுதான் எங்காவது சுற்றிக் கொண்டிருக்க வேண்டும். ஆனால், அவன் இருக்குமிடத்தை எவ்வாறு அறிவது?

அந்திப் பெண்ணின் காதலை அடைய முடியாத வேதனையால் ஆதவனின் மேனி ஒளியெலாம் மங்கிக் கொண்டிருந்தது. கடற்கரைக்குச் சென்றால் அவனைக் காணலாம் என்ற நம்பிக்கையோடு பஸ்ஸுக்காகக் காத்திருந்தேன். பஸ் நின்றதும் ஆண்களோடு பெண்களும் சரிநிகர் சமமானமாக அடித்துப் பிடித்துக்கொண்டு ஏறினர். கடைசியில் ஒருவாறு நானும் ஏறினேன். பெண்கள் தலைக்கு மேலே தொங்கும் வார்ப்பட்டையைப் பிடித்துக் கொண்டு நின்றனார்களென்பது நினைவு. டிரைவர் “பிரேக்” போடும்போதெல்லாம் முன்னும் பின்னும் உள்ள ஆண்களின்மீது அவர்கள் மோதிக் கொண்டனர். பெண்ணுரிமை செல்லும் புதுப்பாதையைச் சற்று நேரம் எண்ணினேன். ஆனால், சோமுனின் எண்ணம் அதைவிட வன்மையாக இருந்ததால் மீண்டும் அவனைப் பற்றிய நினைவு மேலோங்கியது.

வழியில் ஓர் இடத்தில் பஸ் நின்றதும், பலரையும் முந்திக்கொண்டு ஒரு பெண் ஏறினாள். கடைசியில் நான் நின்றனார்களென்பது காரணத்தால் கண்டக்டர் என்னைப் பார்த்து, “சார் கொஞ்சம் நகருங்கள்” என்றான். நகருவதற்கு இடமில்லாவிட்டாலும் நகர்ந்த மாதிரி காட்டிக் கொண்டு, ஏறிய பெண்ணைப் பார்த்தேன்.

என்னைக் கண்டதும் அவள் முறுவலித்து, ‘நலமா?’ என்று ஆங்கிலத்தில் கேட்டாள்.

அவள் பேசியதும் அவளை யார் என்று கண்டு கொண்டேன். அப்பா ஆஸ்பத்திரியிலிருக்கும் பொழுது அவருக்குப் பணிவிடை செய்த செவிலிகளில் (Nurse) அவளும் ஒருத்தி.

‘நலந்தான்’ என்று சொல்லிவிட்டு மேலே என்ன பேசுவது என்று தெரியாமல் திகைத்தேன்.

‘உங்கள் சகோதரரைப் பார்க்க வந்தீர்களா?’ என்று மீண்டும் வினவினாள்.

அவளுடைய வினா எனக்கு மிக்க வியப்பைக் கொடுத்தது. சோமுவை என்னுடைய சகோதரன் என்றுதான் அவர்கள் எண்ணியிருந்தார்கள். அந்த எண்ணத்தை நான் மாற்ற விரும்பவில்லை. நம்முடைய குடும்ப உறவைப் பற்றி அவர்களிடம் நாம் சொல்லி என்ன ஆகப்போகிறது என்று விட்டுவிட்டேன். ஆனால், அவனைத் தேடி, நான் வந்தது இவளுக்கு எவ்வாறு தெரியும்? ஏதோ குறி சொல்லும் குறத்திபோல் அல்லவா கேட்கிறாள் என்று நினைத்தேன்.

ஆனால், அவளோ என் மலைப்பைக் கண்டு மதியாது ‘இப்பொழுது பரவாயில்லை. இருந்தாலும் ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து வெளியில்வர இன்னும் பதினைந்து நாட்கள் ஆகும்’ என்றாள் ஆங்கிலத்திலேயே.

அவளுக்கு நன்றி கூறிவிட்டு அடுத்து பஸ் நிற்குமிடத்தில் இறங்கி நேரே ஆஸ்பத்திரிக்கு, ஒரு டாக்ஸியை ஆமர்த்திக்கொண்டு விரைந்தேன்.

ஆஸ்பத்திரியை அடைந்ததும், அவன் எந்த வார்டில் இருக்கிறான் என்பதை அந்த நர்சிங்மே கேட்க மறந்து விட்டோமே என்று என் அறியாமையை நொந்து கொண்டேன். எதற்கும் தகவல் அறியுமிடத்தில் (Enquiry Office) சென்று விசாரிக்கலா மென்று அவ்விடம் சென்றேன். இரண்டு பெண்கள் அவ்விடம் உட்கார்ந்து இருந்தனர். அவர்களிடம் சோமசேகரன் பெயரைச் சொல்லி, அவன் எந்த வார்டில் இருக்கிறான் என்று கேட்டேன்.

அவருக்கு என்ன "சிக்" (Sick) என்று என்னையே அவர்கள் தகவல் விசாரித்தனர்.

அவன் எந்த நோயின் காரணமாக இங்கே படுத்திருக்கிறான் என்பது எனக்குத் தெரியாதென்றும், அவனைப் பார்க்கவே நான் பட்டினம் வந்தேனெனவும், வந்த இடத்தில் அவன் ஆஸ்பத்திரியில் இருக்கிறான் என்பதைக் கேட்டு ஓடோடியும் வந்தாகவும் உரைத்தேன்.

ஆனால் அவர்களோ, எண்ணெய் இல்லாத வண்டியின் சக்கரம் ஒருமாதிரி "கிரீச் கிரீச்" என்று ஓலமிடுமே அம்மாதிரியான குரலில், சொன்னவர்களிடமே நேரையை அறிந்து வராததற்காக என்னை இகழ்வதுபோல் பேசத் துவங்கினர். அவர்களுடைய பேச்சு எனக்கு எரிச்சலைக் கொடுத்தது. தற்கால நாகரிக உலகில் பெண் இனம் எவ்வாறு பேய் இனமாக மாற்றப்பட்டு வருகிறது என்பதை நடைமுறையில் உணர்ந்தேன். சற்று ஆத்திரமாகவே அவர்களிடம் பேசத் தொடங்கினேன். அப்புறந்தான் அவர்கள் ரிஸீவரைக் கையில் எடுத்துப் பேசினர். பன்முறை பல வார்டுகளில் விசாரித்தனர். எனக்கோ

நேரம் அதிகமாக ஆக ஆக வேதனையும் அதிகமாகிக் கொண்டு வந்தது. அது பெரிய அதிர்ச்சியையும் கொடுத்தது. இறுதியாக அவர்கள் ரிசீவரைக் கீழே வைத்து விட்டு, 'சோமசேகரன் என்ற பெயர் கொண்ட ஒருவர் ஆஸ்பத்திரியிலேயே நோயாளியாக இல்லை' என்றனர்.

என்ன செய்வது என்பதறியாது மலைத்து நின்றேன். எல்லா வார்டுகளிலும் சுற்றிப் பார்த்தால் உண்மை விளங்கும் என்று எண்ணி அவ் வறையைவிட்டு வெளியே வந்தேன். இரவு நேரம் ஆகிவிட்டதால் வார்டுகளில் பார்வையாளர்களை அனுமதிக்க முடியாது என்று அங்குள்ளவர்கள் செப்பினர். சொல்ல முடியாத வருத்தம் நெஞ்சைப் பிளந்தது. சாரளாவின் வீட்டுக்குச் செல்லாமல், அன்றைய இரவை ஓர் ஓட்டலில் ஒருவாறு கழித்து விட்டுக் காலை யில் ஆஸ்பத்திரியை அணுகினேன்.

முன் வாசற்படியை நெருங்க நெருங்க எனக்கு முன்னே ஓர் ஆம்புலன்ஸ் வண்டி அழுகைக் குரலோடு வந்துகொண்டிருந்தது. வண்டி அணுக அணுக, அதில் அமர்ந்திருந்த பெண்ணின் அழுகை ஒலி நெஞ்சைப் பிளந்தது. வாயிற்காப்போனிடம் என்ன அழுகை? என்று விசாரித்தேன்.

அவன், இது என்ன ஐயா கேள்வி? ஆஸ்பத்திரியில் அழுகை ஒலியல்லாது சிரிப்பொலியா கேட்கும்? எத்தனையோ பேர் வேதனையோடு, சாவதற்கு உள்ளே வருகிறார்கள். செத்த பிறகு நிம்மதியோடு வெளியே போகிறார்கள். இவர்களை யெல்லாம் கணக்கு வைத்திருக்க நானென்ன சித்திரபுத்திரனா? என்றான் சற்று எரிச்சலோடு.

அட இழவே, ஒரு வார்த்தையில் எனக்குத் தெரியாது என்று சொல்லக் கூடாதா? அதைவிட்டு இதற்காக இவன் இவ்வாறு நீட்டி முழக்குகிறானே என நினைந்த வண்ணமே, முதன் முதலில் காய்ச்சல் வார்டில்

சென்று தேடினேன். காணோம்: மேலும் கீழும் சென்று எல்லா வார்டுகளிலும் நிதானமாகத் தேடினேன். எங்கும் கிடைக்கவில்லை.

கடைசியாக இருந்தது ஒரே ஒரு வார்டுதான். அந்த வார்டுக்குப் பக்கத்தில் சென்றதும் ஏதோ ஒரு வகையான நாற்றம் “குப்” என்று மூக்கைத் தொளைத்தது. இந்த வார்டில் அவன் கண்டிப்பாக இருக்கமாட்டான். இதைப் பார்க்காவிட்டால்தான் என்ன? என எண்ணினேன். எனினும், எதையும் பார்க்காது விடக்கூடாது என்று உள் நுழைந்தேன். ஒவ்வொரு நேரயாளியாகப் பார்த்துக் கொண்டு வந்தேன். அப்போது டாக்டர் கவிழ்ந்து படுத்திருந்த ஒருவனுக்கு ஊசி போட்டுக்கொண்டிருந்தார். ஊசிபோட்டு முடிந்ததும், அவன் நிமிர்ந்து எழுந்து உட்கார்ந்தான்.

அட கடவுளே! நான் காண்பது சோமுவைத்தானா? என் கண்களையே நான் நம்பவில்லை. அந்த வார்டில் அவனைக் கண்ட என் கண்கள் மிக்க பாவம் செய்திருக்க வேண்டும். சோமசேகரன்தான் அவன். நான் அவனை நோக்கி வருவதை அவனும் பார்த்து விட்டான். அவனுடைய முகம் என்னைக் கண்டதும் நாணத்தால் கிழே கவிழ்ந்தது.

‘என்ன சோமு, ஏன் எனக்கு இதைப்பற்றி ஒன்றுமே எழுதவில்லை?’ என்று கேட்டேன். தரையை நோக்கித் தாழ்ந்த அவன் முகம் என் பேச்சைக் கேட்டும் நிமிர்வில்லை. அவனுடைய கட்டிலுக்கு மேலே மாட்டியிருந்த “நோய் விளக்கப் பலகையை எடுத்துப் பார்த்தேன். அவனுடைய பெயர் அதில் இல்லை. நரசிம்மன் என்ற பெயர்தான் அதில் எழுதப்பட்டிருந்தது. ‘இது யார் நரசிம்மன்? உன்னுடைய நோய் விளக்கப் பலகை எங்கே? என்று அவனைப்பார்த்துக் கேட்டேன். உடல் எல்லாம்

இளைத்து, முகமெல்லாம்வற்றி, கன்னங்கள் குழிவிழுந்து காணப்பட்ட அவன் தோற்றம் எனக்கு மிக்க பரிதாபமாக இருந்தது. அதே சமயத்தில் அவமானமாகவும் இருந்தது.

தாழ்ந்த முகம் சற்று நிமிர்ந்து என்னைப் பார்த்தது. என்னுடைய உள்ளத்தில் பொங்கிய இரக்க உணர்ச்சியை என் முகத்திலும் அவன் கண்டிருக்க வேண்டும். அதனால் தான் என்னைப் பார்த்ததும் அவன் “என்னை வெறுப்பதற்குப் பதிலாக நீ என்னைக் கண்டு இரங்குகிறாய் அல்லவா?” என்றான்.

‘துன்பப்படுகிறவர்களை யாராவது வெறுப்பார்களா என்ன? அதிலும் இளமையின் துடிப்புக்கு இரையான உன்னைக் கண்டு நான் மிகமிக இரங்குகிறேன். நீ இது குறித்து ஒன்றும் வருந்த வேண்டாம். என்னுடைய மனம் என்றும் பேராலவே உன்னை அன்புடன் எண்ணுகிறது’ என்றேன்.

என்னுடைய சொற்களைக் கேட்டு அவனுடைய உள்ளம் ஆச்சரியப்பட்டது. கண்களை அகல விரித்துக் கொண்டே, ‘மாமாவிற்கு இது எக்காரணத்தை முன்னிட்டும் தெரியவே கூடாது’ என்றான்.

‘எக்காலத்திலும் தெரியாது’ என்று உறுதி கூறினேன். பின்னர் அவனிடம் சிறிது நேரம் பேசிவிட்டு டாக்டரைப் பார்த்துப் பூரா விபரத்தையும் தெரிந்து கொள்ளலாமென்று புறப்பட்டேன்.

வழியில் வரும்போதெல்லாம் என் மனம் அவமானத்தால் குன்றியது. டாக்டரிடம் இந்த நோயைப் பற்றி நான் எவ்வாறு விசாரிப்பது? அட கடவுளே! எங்கள் தலையெழுத்து இப்படியா முடியவேண்டும்! “ஊழ்வினை” என்று சொல்கிறார்களே அது உண்மையாகத்தான் இருக்கிறது. மற்றொன்று குழினும் தான் முந்தினும்

வலிமையுடையதாகத்தான் அது இருக்கிறது என்று எண்ணிக்கொண்டே டாக்டர் அறையில் நுழைவதற்காக என் பெயர்ச் சீட்டை அனுப்பினேன். பத்தரை மணிக்கு அப்பால்தான் பார்க்கமுடியும் என்று பதில் வந்தது. சிவனே என்று நின்றுகொண்டே இருந்தேன். அங்கே போட்டிருந்த பலகையில் உட்காருவதற்கே மனம் அருவருப்படைந்தது.

பதினொரு மணிக்கு டாக்டர் வந்தார். என்னை நானே அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டு, 'சோமு என்னுடைய மைத்துனன். அவனுடைய உடல் நலம் முற்றிலும் தேற இன்னும் எவ்வளவு நாட்களாகும்?' என்று கேட்டேன்.

'யார் சோமு?' என்று கேட்டுவிட்டு அவர் யோசிக்க லானார்.

தவறு நினைவுக்கு வந்தது. உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டே, 'நரசிம்மன்' என்றேன்.

'ஓ, அவரா? இன்னும் பத்துப் பதினைந்து நாட்களில் முற்றிலும் நன்றாகிவிடும். பாவம் முதலில் வெட்கப்பட்டு மறைத்திருக்கிறார். அதனால்தான் நலமாவதற்கு இவ்வளவு நாட்கள் வேண்டியிருக்கின்றன. இங்கு வருபவர்கள் எல்லாரும் நோய் முற்றிய பிறகுதான் வருகிறார்கள், பெண் வியாதி என்றால் என்ன சார்? எதற்காக வெட்கப் படவேண்டும்?' என்றார்.

அவருடைய பேச்சு எனக்கும் தெம்பைக் கொடுத்தது. மறுபடியும் அவரைப் பார்க்கிறேன் என்று நன்றி கூறிவிட்டு வெளியே வந்தேன்.

காலையிலிருந்து இன்னும் பல்கூட விளக்கவில்லை. நேரே சாராளாவின் வீடுநோக்கி நடந்தேன். வீடு அமைதியாக இருந்தது. வாசற்படியில் தலையை வைத்துக் கொண்டு கிழவி தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள். அவளைத் தாண்டி என்னுடைய பெட்டியிருக்கும் அறைக்குள்

நுழைந்தேன். எண்ணெய் தேய்த்துக் குளித்த சாரளா வின் தூய கார்நிறக் குழல்கற்றை காற்றில் அழகாய்ப் பறந்து கொண்டிருந்தது. மேஜைக்கு எதிரே உட்கார்ந்து எதையோ ஊக்கமாக எழுதிக் கொண்டிருந்தாள். நான் வந்ததை அவள் உணரவில்லை. சிறிதுநேரம் பேசாமல் நின்றேன். அப்புறம் இப்புறம் திரும்பாமல் கற்பனையில் திளைத்து எழுதும் எழுத்தாளனைப்போல் கிறுக்கிக் கொண்டே இருந்தாள்.

மேஜையின் மேல்தான் பற்பசை, பிரஷ் முதலியன இருந்தன. மேஜையை நெருங்கிப் பிரஷை எடுக்கும் பொழுது என்னை அறியாமலே என் கண்கள் அவள் எழுது வதைக் கவனித்தன. “மதிவாணன், மதிவாணன்” என்று ஆங்கிலத்தில் என் பெயரை எழுதிக் கொண்டிருந்தாள். நீட்டிய என் கையைக் கண்டதும் திடுக்கிட்டு நோட்டை முடினாள். என்னைப் பார்த்ததும், ‘சீ’ என்ன உலகம்’ என்றாள் சலிப்போடு.

‘இதுதான் பைத்தியக்கார உலகம்’ என்றேன்.

‘ஓகோ அடிபடியா, நீங்கள் எந்த உலகத்தில் இருக்கிறீர்கள்?’

‘நானா? நான் நரக உலகத்தில் இருக்கிறேன்!’ என்றேன்.

இந்த வார்த்தையை நான் சொல்லி முடித்தேனோ இல்லையோ, சாரளா “ஓ”வென்று அழுது விட்டாள். இது என்னடா? பிள்ளையார் பிடிக்கப்போய் குரங்காக முடிந்ததே. நம்முடைய வேதனையில் நாம் ஏதோ சொல்லப் போய் இவளுடைய மலர் உள்ளத்தைப் புண்ணாக்கி விட்டோமே என்று வருந்தினேன்.

‘சாரளா, நான் விளையாட்டாகச் சொன்னேன். அது உன் சிந்தையைச் சீரழிக்கும் என நான் எண்ணவே இல்லை. தயவு செய்து மன்னித்துவிடு’ என்றேன்.

‘இதனால்தான் நேற்று இரவு இங்கே வரவில்லையா?’ என்றாள்.

‘ஐயையோ! அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை சாரளா. நேற்று ஒரு நண்பன் கட்டாயப்படுத்தி என்னை அவனுடைய வீட்டிலேயே படுக்க வைத்துவிட்டான். இது தான் மெய். நான் நரகலோகம் என்று சொன்னது வெறும் விளையாட்டுப் பொய்’ என்றேன்.

இதற்குள் கிழவியும் வந்தாள். என்னைக் கண்டதும் அவள் சிறிதுநேரம் முதலைக் கண்ணீர் வடித்தாள். ‘உங்களுக்காகச் சாரளா பாலேடையும் மசால்வடையும் மாலையில் செய்து வைத்திருந்தாள். நீங்களோ வரவில்லை. இரவாவது வருவீர்கள் என்று உங்களுக்காகச் சமைத்திருந்தோம். இரவு முழுவதும் நீங்கள் வருவீர்கள் வருவீர்கள் என்று விழித்துக்கொண்டே இருந்தோம். நானாவது விடியற்காலம் தூங்கிவிட்டேன், சாரளா தூங்கவே இல்லை பாபு’ என்று மூச்சு விடாமல் பேசினாள்.

‘சரி சரி, அந்தக் கதையெல்லாம் உன்னை யார் கேட்டது? போய் வேலையைப் பார்’ என்று கிழவியை அனுப்பிவிட்டுச் சாரளா என் கையிலிருந்த பிரஷைப் பிடுங்கி, அதில் பசையைத் தடவி மீண்டும் என்னிடத்தில் கொடுத்துக்கொண்டே, ‘உங்களுடைய நண்பர், பன்னிரண்டு மணிவரைக்கும், பல்கூட விளக்கச் சொல்லாமல் பேசிப் பேசி உங்களை வழியனுப்பினாரா? என்று குறும் பாகக் கேட்டாள்.

இதற்கு நான் என்ன விடை தருவது? அறிவுள்ள பெண் என்று சாரளாவை என் உள்ளம் வாழ்த்தியது.

உண்ட பின்னர், சிறிது நேரம் உறங்கிவிட்டு மீண்டும் சோமுவைக் காணச் சென்றேன். காலையில் அவன் என்னைக் கண்டு கலங்கியதுபோல் இப்போது கலங்கவில்லை. தன்னுடைய முட்டாள்தனத்துக்காக அவன் வருந்தினான்.

அது ஒன்றே போதும் என்று எண்ணிக் கொண்டு மன அமைதியோடு வெளியே வந்தேன்.

வானம், மப்பும் மந்தாரமுமாக இருந்தது. சிறிது நேரத்தில் பெருமழை பெய்வதற்கான அறிகுறிகள் காணப்பட்டன. “கடகட” வென்று வானம் இடித்து முழங்கியது. வளைந்து வளைந்து இடையே மின்னற் கொடிகள் தோன்றி மறைந்தன. மின்னல் எவ்வளவு அழகானது! இமை நொடிக்குள் தோன்றி மறையும் அதற்குத்தான் எவ்வளவு பளபளப்பு! நெளிந்து நெளிந்து மின்னும் வனப்பைக் கண்கொட்டாது பார்த்தால் நம் கண்ணின் ஒளியையும் அது பறித்துக்கொண்டு நம் கண்களையும் குருடாக்கி விடுகிறதல்லவா இம்மின்னல் என்று எதையோ சம்பந்த மில்லாது எண்ணிக் கொண்டிருக்கையிலேயே மழை “சட சட” வெனப் பெய்யத் தொடங்கியது.

மழை விடுகிற வரைக்கும் ஆஸ்பத்திரியிலேயே காத்திருந்தேன். விட்டதும் எங்கே செல்லலாம்? ஓட்டலுக்கே போகலாமா அல்லது சாரளாவின் வீட்டிற்குச் செல்லலாமா என்று யோசித்தேன். பகற்போதில் சாரளா அழுத காட்சி என் மனக்கண்முன் வந்தது. இன்று இரவும் வெளியே தங்கினால், வேண்டுமென்றுதான் நான் நரக லோகம் என்று அவள் வீட்டைச் சொன்னதாகக் கருதுவாள். நாம் கனவிலும் எண்ணாத எண்ணம் ஒன்றை, எதற்காகப் பிறர் நெஞ்சில் நிலைநிறுத்த வேண்டும்? மேலும் இரவில் சேட்டும் கூட இருப்பார். எதையாவது பேசிக் கொண்டு இன்று இரவைக் கழித்தால் நாளை ஊருக்குப் புறப்படலாம் என்ற முடிவுக்கு வந்தவனாய்ச் சாரளாவின் வீடுநோக்கி நடந்தேன்.

உலக அதிசயங்கள் ஏழு என்று நான் என்னுடைய சிறுவயதில் படித்திருக்கிறேன். பழங்கால அதிசயம் ஏழாம். தற்கால அதிசயம் ஏழாம். இவைகளெல்லாம் மனிதன் படைத்த விந்தைக்குரிய பொருள்களே எனினும் இயற்கை ஏற்படுத்திய மனித மனம் இருக்கிறதே, இதைவிட வியப்பான செயல் ஒன்றுமே இல்லை. மனிதன் என்னதான் தலைகீழாக நின்றாலும் இயற்கையை வெல்ல அவனால் எந்தக் காலத்திலும் முடியாது.

கப்பலையும், வானவூர்தியையும் கண்டுபிடித்த மூளை, புயற்காற்றினால் அவைகள் சேதமாகாவண்ணம் ஏதாவது செய்ய முடிந்ததா? காற்றைக் கண்டவுடன் கப்பலுக்கு நங்கூரம் போடு. விமானத்தைக் கீழே இறக்கு. தப்பிப் பிழைக்க அதுதான் வழி என்றுதானே விஞ்ஞானிகள் கூறுகின்றனர். விஞ்ஞானத்தின் தற்காலப் புதுமைகளை அறிந்த சிலருடைய பிற்போக்கான உள்ளங்கள் நம் முடைய முன்னோர்களின் மூளை வன்மையைப் பற்றிக் குறைவாக எண்ணுகின்றன. தீக்கடை கோலையும் உருளும் சக்கரத்தையும் கண்டுபிடித்தவர்களின் மூளை வன்மை எவ்வகையிலும், எடிசன், ஸ்டீவென்சன்களின் மூளைக்குக் குறைந்ததல்ல என்பதை நாம் நன்கு உணர்வதில்லை. தீரயோசித்து அவர்கள் எவ்வளவுவா நீதிகளையும் நமக்குக் கூறிவிட்டுப் போயிருக்கின்றனர். அவைகளுள் ஒன்று, நாம் எந்தப் பொருளின்மீது ஆசை வைத்துச் செல்லுகிறோமோ அதனால் நமக்குத் துன்பமே மிகும் என்பது. புத்தரின் இந்தத் திருவாக்கு, எங்கள் வாழ்க்கையில் பெரும் உண்மையாகி விட்டது.

நாம் எப்போது ஒரு பொருளைத் தேடிச் செல்லு கிறோமோ, அப்போதே தேடிச் செல்லும் அப்பொருளின் மதிப்பு உயர்ந்து விடுகிறது. நம்முடைய மதிப்போ தாழ்ந்து விடுகிறது. இந்த உயர்வு தாழ்வால் இரண்டுக்கு மிடையே ஒற்றுமை ஏற்படுவதில்லை. உயர்ந்தது தாழ்ந் ததைப் பார்த்து அலட்சியமாக இருப்பதில் நமக்கொன் றும் வியப்பில்லை அல்லவா? சோழ, சாரளாவைக் கிடைத்தற்கரிய தெள்ளமுதம் என்று தேடிப் போனான். அவளோ இவன் நம்மைத் தீண்டவும் தகாதவன் என்று ஒதுங்கிப் போனான். காதல் பாதையில் ஒருவர் உள்ளததை மற்றவர் அறிந்த பின்னரே உரையாடல் வேண்டும். இல்லெனில் காதல் பயணம் வெற்றியோடு முடியாது. இப்பேருண்மையைச் சோழவும் உணர வில்லை. சாரளாவும் அறியவில்லை.

இரவு மணி ஒன்பதாகி விட்டது. இன்னும் சேட்டு வீட்டிற்கு வரவில்லை. அந்திவானில் காணும் அழகான கதிரவனைப் போன்று சாரளா என் முன்னே, ஒரு பிரம்பு நாற்காலியை இழுத்துப் போட்டுக்கொண்டு உட்கார்ந் தாள். அவளுடைய சீர் ஒழுகும் செம்மேனியைக் கண்டு, "மலரினில், நீலவானில் மாதரார் முகத்தில் எல்லாம் இலகிய அழகை ஈசன் இயற்றினான் சீர்த்தி எங்கும்" என்ற பாரதியின் பாட்டை என் வாய் முணுமுணுத்தது. இரவுக் காலமல்லவா? அரும்பு மலர்ந்து மணம் வீசத் துவங்கியது. அதன் ஆபத்தைச் சட்டென உணர்ந்து விழித்துக் கொண்டேன். எரியும் நெருப்புக்கு எதிரே நான் இருக்கிறேன். சிறிது அதன் பக்கத்தில் போனாலும் என்னையும் எரித்து அது தன்னோடு இரண்டறச் சேர்த்துக் கொள்ளும். தூக்கம் வருவதைப்போல் கெட்டாவி விட்டுக்கொண்டே, 'எங்கே இன்னும் அப்பா வரக் காணோம்?' என்றேன் சாரளாவைப் பார்த்து.

‘அவர் காலையிலேயே பம்பாய்க்குப் புறப்பட்டுப் போய் விட்டாரே’ என்றாள் சாரளா.

‘அப்படியா? நேற்று என்னிடம் இதைப்பற்றி ஒரு வரும் சொல்லவில்லையே’ என்றேன் மறுபடியும் கொட்டாவி விட்டுக்கொண்டே.

‘திடீரென்று அவர் புறப்பட்டார். எங்களுக்குக்கூட நேற்று அவர் ஊருக்குப் புறப்படப்போகிறார் என்பதைப் பற்றித் தெரியாது’ என்றாள் அப் பிறைமதியின் நெற்றியை உடையாள். இப்போது எனக்கு உண்மையிலேயே தூக்கம் வந்தது. இரண்டு மூன்று முறை சேர்ந்தார் போல் கொட்டாவி விட்டுக்கொண்டே, ‘தூக்கம் தள்ளுகிறது’ என்றேன்.

மஞ்சள் நிறமான மகரந்தப்பொடி, மண்ணில் சிந்துகின்றதே என்று இன்னிசைத் தும்பி என்றைக்காவது மனம் இரங்குமா? என்னுடைய பேச்சைப் பற்றியும் அவள் கொஞ்சங்கூடக் கவனிக்கவில்லை. வேட்கையுற்ற வண்டுக்கு வேண்டியது தேன்தானே?

சாரளா கேட்டாள் :—‘தட்டுங்கள் திறக்கப்படும், கேளுங்கள் கொடுக்கப்படும்’ என்று ஏசு சொன்னாரே, அதில் உண்மை இருக்கிறதல்லவா?

‘பெரியோர்கள் சொல்வது எப்போதுமே பொய்ப்பதில்லை. மாறாத உண்மைகளைத்தான் அவர்கள் என்றும் உரைப்பார்கள்.’

‘இல்லையே. நானும் ஒன்றை விரும்பிக் கேட்டேன். கேட்ட பொருள் என் கைக்குக் கிட்ட வில்லையே?’

சரிதான், தேர் மறுபடியும் நிலைக்கு வருகிறது என்பதை அறிந்து கொண்டேன். எனினும், அதை வெளிக்குக் காட்டாமல், ‘கேட்ட பொருள் நியாயமானதாகவும் இருக்க வேண்டும் அல்லவா?’ என்றேன்.

‘நியாயமானதுதான். பொருளுக்குத் தக்க விலையை யும் கொடுக்கிறேன் என்று சொன்னேன். இருந்தாலும் அது கிட்டவில்லை.’

‘அப்படியானால் அந்தப் பொருள் மிக உயர்ந்ததாக இருக்க வேண்டும். விலை மதிப்பற்றதாகவும் இருக்கும். நீங்கள் கொடுக்கும் விலை அதன் மதிப்பிற்கு மிகக் குறைவாய் இருக்க வேண்டும். இல்லெனில் கேட்ட பொருள் கிட்டாததற்கு வேறு காரணம் இல்லை.’

‘நீங்கள் சொல்வது உண்மை இல்லை. ஆண்ட வனுக்கு என்மேல் இரக்கம் வரவில்லை.’

‘இறைவன் எப்போதும் இரக்கம் அற்றவர் அல்லர். நீங்கள் கேட்பதில் ஏதோ தவறு இருக்கவேண்டும்’ என்றேன். என்னுடைய விடைகள் அவளுடைய பொறுமையைச் சிதறடித்தன. நிலவை மறந்துவிட்டு இரவில், ஒளியைப் பெற முடியுமா என்ன? மறைமுகமான கேள்விகளால் என் : எண்ணத்தையும் அறியமுடியாது என்பதை அறிந்தாள்.

‘கொடுமை செய்வதில் காட்டில் வாழும் புலியைக் கூடத் தாங்கள் தோற்கடித்து விடுவீர்கள். ஒளிவு மறைவு எதற்கு? நான் நேராகவே கேட்கிறேன். இப்போது அதற்கு நீங்கள் விடை சொல்லவேண்டும்.

‘விடைதானே வேண்டும், கேள். வேண்டுவன கொடுக்கிறேன்’ என்றேன்.

அவளுடைய முகம் சினத்தால் சிவந்தது. தாமரைக் கண்கள் அகல விரிந்தன. பவள உதடுகள் துடித்தன. இரு கைகளாலும் முகத்தை முடிக்கொண்டே கேட்டாள். ‘நீங்கள் என்னை மணம் செய்துகொள்ள வேண்டும்.’

இந்தச் சொற்கள் என் உள்ளத்தைக் கிளறின. அவளுடைய கூர்மையான அறிவு என்னை மலைக்கச் செய்தது. உண்மைக் காதலி முதன் முதலில் கேள்விக்கு விடையை

விரும்பமாட்டாள். அவள் தன்காதலனின் அன்பைத்தான், வேண்டுவாள். சாரளா அதற்கு மாறாக என்னிடம் “நீங்கள் விடை சொல்ல வேண்டும்” என்றாள். அவள் என்னை அணுகும் முறையே தவறு என்பதைக் காட்டிக் தான், ‘விடைதானே வேண்டும்? கேள்; வேண்டுவன கொடுக்கிறேன்’ என்றேன்.

என்னுடைய சொல்லின் பொருளை எவ்வளவு வல்லமையோடு உணர்ந்து கொண்டாள். என் உள்ளத்துக்கு உவகை ஊட்டும் முறையில், ‘நீங்கள் என்னை மணந்து கொள்ள வேண்டும்’ என்றாள். கேள்வி கேட்க எண்ணிய அவள் உள்ளம் எவ்வாறு வேண்டுகோள் விடுத்தது? என்பதை எண்ணி எண்ணி இறும்பூதெய்தினேன். பெண் இனத்தின் வெற்றி எங்கே இருக்கிறது என்பதையும் அறிந்து கொண்டேன். மாண்புமிக்க மதியுடைய இவளை நான் மணந்து கொண்டால் என்ன? என்னை முதன் முதலில் காதலித்தவள் இவள்தான். இவளும் உள்ளத்தின் குறிப்பறிந்து நடக்கும் ஒப்பற்ற மனத்தைக் கொண்டிருக்கிறாள்.

அன்பு வாழ்க்கைக்கு இதைவிட வேறு என்ன வேண்டும்? இவளை மணந்துகொள்ள வேண்டியதுதான் என்ற முடிவுக்கு வந்தேன். அம் முடிவை வாய்விட்டுச் சொல்லவும் உதடுகளை விரித்தேன்.

என் கண் எதிரே சோமு வந்தான். ‘வஞ்சகா!’ என்று கண்ணில் பொறி பறக்க என்னைப் பார்த்துக் கூவினான்.

‘நாளை வஞ்சகன்? கஞ்சமலர் எப்போதும் கதிாவனைக் கண்டுதான் காதல் கொள்ளும். மின்மினி அதைக் கண்டு நெஞ்சம் வெதும்புவதுதான் வஞ்சம்’ என்றேன். மனம் ஓடிந்து சென்றான் அவன்.

அவன் மறைந்த பின்னால் என் தாயும், அதீதையும் தோன்றினர். ‘அப்பா, அன்றொரு நாள் இரவு, நீ என்ன

சொன்னாய் என்பதை எண்ணிப்பார். தாயின் சொல்லைத் தட்டமாட்டாய் என்றல்லவா நான் எதிர்பார்த்தேன். என்றார் என் அன்புத் தாய்.

‘ஆம் அம்மா, அன்று நான் சொன்னது மெய்தான். அழகான சின்னஞ்சிறு மாம்பூதான் இனிமையான மாங்கனியாகு மென்பதை அன்று நான் அறியாது கூறினேன். இன்றுதான் உண்மை புலனாகியது’ என்றேன்.

‘இல்லையப்பா. நீ பார்த்த அழகிய பூ, ஊமத்தம் பூ. அது முள் நிறைந்த கனியைத்தான் கொடுக்கும்’ என்றார் என் அன்னை மீண்டும்.

‘இருக்கட்டும் அம்மா, முள் நிறைந்த ஊமத்தங்காயா, அல்லது பலாப்பழமா என்பதைப் பொறுத்துப் பார். என்னுடைய முடிவை மாற்ற முயலாமல் எனக்கு ஆசீர்வாதம் செய்யுங்கள் அம்மா’ என்றேன்.

அவர்களும் என்னை ஆசீர்வதித்தனர்.

அடுத்துத் தோன்றிய உருவம் என் அன்பான தங்கை சிவகாமியின் உருவம். கண்ணில் நீர்வடிய, ‘அண்ணா நான் உங்களுக்கு என்ன தீங்கு செய்தேன். உங்களையே நம்பி இருந்த என்னை இப்படிப் பாழாக்கலாமா? என் உள்ளம் தங்களுக்குத் தெரியாதா? அவரின்றி நான் இவ்வுலகில் வாழ முடியுமா? அண்ணா! என்னுடைய வாழ்வைக் கண நேரமாவது கருதிப் பாருங்கள். நான் ஒரு பெண். எனக்கு வாழ்வளிக்க மாட்டீர்களா? அவர் என்னை மணம் செய்துகொள்ளுமாறு தாங்கள் அருள்புரிய மாட்டீர்களா அண்ணா!’ என்று கதறி அழுத வண்ணமே அது என்னை விட்டு அகன்றது.

‘நில் சிவகாமி, நில். தங்கையின் கண்ணீரைவிட என் வாழ்வின் இன்பமா பெரிது? நான் வீணன். எவ்வளவு மலை போன்ற பெரிய தவறைச் செய்யத் துணிந்தேன். இல்லை சிவகாமி, எப்போதும் உனக்கு நான் துன்பம் கொடுக்க

மாட்டேன். உன் வாழ்வு வானம், என்னால் என்றும் இருள் அடையாது. சாரளாவை நான் மணந்தால் சோமு உன்னை உறுதியாய் உதறித் தள்ளி விடுவான். சாரளா எனக்கு வேண்டாம். சிவகாமி, என்னை மன்னித்து விடு. உன் வாழ்வையும், உயர்வையும் எண்ணாத நானா உன் அண்ணன்? இல்லை.

‘சாரளா! உன்னை நான் மணக்க முடியாது’ என்று வெறிபிடித்தவன்போல் கூறினேன்.

ஆங்காரத்தோடு நான் கூறிய சொற்கள் அவளுடைய ஆவியையே ஒரு குலுக்குக் குலுக்கி இருக்க வேண்டும். கண்கள் “பொல பொல”வென்று நீரை உதிர்த்தன. அழுதுகொண்டே கேட்டாள்: ‘ஏன்? என்னிடம் என்ன குறை? நான் என்ன தவறு செய்தேன்?’

‘நீ ஒரு நாட்டியக்காரி.’

‘ஒரு நல்ல கலையைப் பயின்றது தவறு?’

‘கலையைப் பயின்றது தவறல்ல. அதைப் பயன்படுத்தும் முறை தெரியாது நீ தவறு செய்துள்ளாய்.’

‘என்ன தவறு? எனக்கு ஒன்றும் விளங்க வில்லையே?’

‘கேள். விளங்கச் சொல்லுகிறேன். நாட்டியத்தைப் பத்தினிப் பெண்ணைப்போல் கருத வேண்டும். கற்ற நாட்டியம் கணவன் மட்டும் பார்த்து மகிழ்வதாக இருக்க வேண்டும். வீட்டில் தனி அறையில் கொழுநன் எதிர் இருக்க, சிலம்பொவித்தால் அது நல்ல கலை. அழகான கலை. அதுசான் சிஞ்சீவிக் கலை. அப்படி இல்லாமல் வீதியில், பொது அரங்கில் கண்டவர் எல்லாம் காழுறும் வண்ணம் ஆடினால் அக் கலையால் நன்மை விளையாது. தீமையே விளையும். அக் கலை நாளடைவில் கண்டிப்பாய் ஒழுங்கினைத்திற்கு வழிகோலும். பின்னர் அக் கலையும் இருந்த இடம் தெரியாமல் இறந்துவிடும்.

‘தங்கள் எண்ணம் அதுவானால் இனி நான் எங்கும் ஆடவில்லை. தங்கள் எதிரிலும், தாங்கள் கட்டளையிட்டால் நான் ஆடுகிறேன். இல்லெனில் அக் கலை மடிந்து போகட்டும். உங்களையிட எனக்கு எதுவும் பெரிதல்ல’ என்றாள் சாரளா.

இவ் வாரித்தைகளைக் கேட்ட என் நெஞ்சம் அனலிடைப்பட்ட மெழுகுபோல் உருகியது. உணர்ச்சியை அடக்க முடியாது கண்கள் நீரைப் பொழிந்தன. ‘சாரளா, என்னை மன்னித்து விடு. நீ மிக உயர்ந்தவள். சித்தக் கடலைச் சிரிக்க வைக்கும் சீர்நிலவு நீ. அழகும் அன்பும் அருங்குணமும் நிறைந்த உன்னை நான் மணக்கக் கொடுத்தி வைக்கவில்லை. உன்னைவிட இழிந்தவன் நான். என்னைவிட உயர்ந்தபொருள் எனக்கு வேறொன்றுமில்லை. ஆனால், உன்னைவிட உயர்ந்த பொருள் எனக்கு உண்டு. அதுதான் என் தங்கை சிவகாமியின் நலம்’ என்றேன் துக்கம் தொண்டையை அடைக்க.

‘முதலில், சிவகாமிக்கும், சோழவுக்கும் கலியாணம் நடந்துவிட்டால், பின்னர் நாம் மணந்து கொள்ளலாம் அல்லவா?’ என்றாள் சாரளா.

‘இல்லை சாரளா. அதனால் மட்டும் நலம் பிறந்து விடாது. வாழ்நாள் முழுவதும் நான் சோழுவின் மனம் இவ்வகையில் வருந்தா வண்ணம் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அப்போதுதான் சிவகாமியின் இல்லறம் நல்லறமாகத் தவழும்’ என்றேன்.

‘மணம் செய்து கொள்ளாமலே நாம் இருவரும் வாழ்ந்தாலென்ன?’ என்றாள் மேலும் அவள்.

‘இரண்டும் ஒன்றுதான் சாரளா. மேலும் அந்த வாழ்க்கை எனக்குப் பிடிக்காத வாழ்க்கை.’

‘நான் சோமுனையே மணந்து கொண்டால் அப்போது நீங்கள் எவ்வாறு சிவகாமியைக் காப்பாற்றுவீர்கள்?’

‘உண்மையாகவே சொல்லுகிறாயா? அல்லது வினையாட்டாகப் பேசுகிறாயா? சாரளா, அப்படியும் செய்யவாயா?’ என்றேன். நீர் என எண்ணி அதை நான் அருந்தப்போகும்போது அது நெருப்பாக மாறினால் என் உள்ளம் எவ்வாறு இருக்கும்? ‘வேண்டாம் சாரளா. சிவகாமியின் வாழ்வுக்குத் தீங்கு செய்யாதே. அவள் மென்மையான ரோஜா மலர். அந்த மலர் வாழவேண்டும் சாரளா’ என்றேன் கெஞ்சும் குரலோடு. அவளுடைய இதழ்க் கடையில் ஒரு சிறுநகை தோன்ற அவள் சொன்னாள்:—

‘நான் வினையாட்டாகத்தான் சொன்னேன். நீங்கள் அதைப் பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டாம்’ என்றாள்.

என்மனம் நிம்மதி யடையவில்லை. படுக்கையிற் படுத்துக் கண்ணயர்ந்தேன்.

கருப்புத் திரையால் யாரோ வானத்தை மூடிவிட்டது போல் நீலவானம் கருமையாகக் காணப்பட்டது. மின் மினிப் பூச்சியைப்போல் ஒளிரும் சிறுமீனும் வானில் காணப்படவில்லை. நிலம் முழுவதும் இருண்டு வழி நடப்பவர்க்கு மிக்க அச்சத்தைக் கொடுத்தது. இருந்தாற்போலிருந்து பெரிய புயற்காற்று வந்து, திறந்து வைத்திருந்த சாளரத்தின் கதவுகளை யெல்லாம் “படார் படார்” என்று சுவரில் மோதியது. “ஞாய்ங்” என்ற ஓசையுடன் காற்று வீசிக் கொண்டிருந்தது. “சடசட”வென்று கிளைகள் முறிந்து விழும் ஒலி, அந்நள்ளிரவில் மிக்க அச்சத்தைக் கொடுத்தது.

மறுநாள் பொழுது விடிந்ததும், வீட்டின் பின்புறம் சென்றேன். சிவகாமி அருமையாக வளர்த்துக் கழுகு மரத்தில் ஏற்றியிருந்த முல்லைக்கொடி, கீழே சரிந்து கிடந்தது.

‘சிவகாமி, நீ வளர்த்த முல்லை மண்ணில் சாய்ந்து விட்டது. வா, சிவகாமி, நீயே வந்து பார்’ என்று உரக்கக் கத்தினேன்.

“டக்” என்று மின்சார விளக்கைப்போட்டு, ‘ஏன் அப் படிக்கத்தின்னீர்கள்?’ என்றாள் சாரளா. எனக்கு மிக்க வெட்கமாக இருந்தது. ‘ஏதோ பயங்கரமான கவி கண்டேன்’ என்றேன்.

‘என்ன கனவு?’ என்று விளக்கம் கேட்டாள் அவள்.

‘எனக்கு ஒன்றும் தெரியவில்லை’ என்றேன் நான்.

மேலும் அவள் என்னை ஒன்றும் கேட்கவில்லை. பேசாமல் சென்று படுத்துக் கொண்டாள். பாதகி! காதலைக் கரை கண்டவள்போல் பேசினாளே கள்ளி. கடவுள்தான் இப்பேயிடமிருந்து என்னைக் காப்பாற்றினார். எவ்வளவு நெஞ்சழுத்தம் இருந்தால் என்னிடம் காதல் பேசிவிட்டு, அடுத்த முச்சிலேயே, ‘நான் சோமுவை மணந்தால் என்ன செய்வீர்கள்?’ என்று கேட்பாள்?

இவளுடைய திட்டங்கள் நிறைவேறுவதற்கு முன்னான் என்னுடைய திட்டங்களை முடித்து விடவேண்டும். பார்க்கலாம். யார் மூளை அதிகக் கூர்மையுடையது என்பதை? என்று சபதம் கூறிக் கொண்டே மறுபடியும் கண்ணயர்ந்தேன்.

வீட்டிற்கு வந்ததும் அப்பா, அம்மா சிவகாமி, அதை எல்லோரும் சோமுவைப் பற்றி ஆவலாய்க் கேட்டனர். நண்பர்களுடன் உல்லாசப் பயணம் புறப்பட்டிருக்கிறான். இன்னும் வரப் பத்து நாளாகும்” என்று பச்சைப் பொய் புளுகினேன்.

‘இந்தச் செய்தி தெரிந்த உடனே எங்களுக்குக்கடிதம் போடக்கூடாதா? தேடப் போன உன்னிடமிருந்தும் நான்கு நாட்களாக ஒன்றும் செய்தி வரவில்லை யென்றால் நாங்கள் என்ன செய்வது? அதிகம் படித்துவிட்டால் மூளை இப்படித்தான் இருக்குமா? என்று அப்பா கேட்டவுடன் தான், அட்டா, கடிதம் எழுதாதது எவ்வளவு பிசகு என்று தெரிந்துகொண்டேன்.

எனினும், நடந்துபோன செயலுக்காக உளம் வருந்திப் பயன் என்ன? இனி ஆகவேண்டியதைப் பார்க்கலாம் என்று சட்டையைக் கழற்றிக் கொண்டே குளிக்கும் அறை நோக்கி நடந்தேன்.

சோமுவின் உடல் நோயைப் பற்றி அம்மாவிடம் சொல்லலாமா வேண்டாமா என்று மனத்திலே பெரும் போராட்டம். சிவகாமி அவனையே மணக்க உறுதிகொண்டுள்ளது. மாப்பிள்ளையின் மாண்பு, மணமகனுக்கும் தெரிந்தால் நல்லதல்லவா? பிற்காலத்தில் சிவகாமி, “ஏன் அண்ணா, என்னிடம் உண்மையைச் சொல்லவில்லை?” என்று கேட்டால் நான் என்ன விடை இறுப்பது? அவனைப் பற்றிய செய்தி அனைத்தையும் சிவகாமி அறிந்திருப்பதே நல்லது. அவனுடைய ஒழுங்கினைத்தை உணர்ந்தபின்னரும் சிவகாமி அவனையே மணக்கிறேன் என்று சொன்னால் விரைவில் மேள தாளத்தோடு மணத்தை முடித்துவிட

வேண்டியதுதான். அம்மாவின் மூலமாகச் சிவகாமிக்கு இச்செய்தியை அறிவித்துவிட வேண்டியதுதான். இதில் தயங்கவே கூடாது. அப்பாவிடம் சொல்வதில்லை என்று தானே நான் சோமுவிடம் சொன்னேன். அப்பாவிடம் சொல்லாதிருக்குமாறு அம்மாவை வேண்டிக்கொண்டால் போகிறது. எப்படியும் இதைச் சொல்லியே தீருவது என்ற முடிவுக்கு வந்வேன்.

அம்மாவைப் பார்த்துத் தனியாகச் செய்தியைச் சொல்லுவதற்கு வாய்ப்பே கிட்டவில்லை. அத்தையும் சிவகாமியும் மாறி மாறி அம்மாவிடம் ஏதாவது பேசிக் கொண்டே இருந்தார்கள். சரிதான், அம்மாவைத் தனியாகப் பார்ப்பதென்பது பசும்புல் வெளியில் பெண் மானைத் தனியாகப் பார்ப்பதைப் போலத்தான் கடினமானது என்று பட்டது. நாட்கள் இரண்டு ஓடிவிட்டன. அடுத்தநாள் பகல் உணவு முடிந்ததும் அத்தை தூங்கிக் கொண்டிருந்தார். சிவகாமி என் கைக் குட்டையில் ஏதோ பூப் போட்டுக் கொண்டிருந்தது. அம்மா அதைப் பார்த்துக்கொண்டே உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார். நான் அம்மாவின் பக்கத்தில் அமர்ந்ததும் சிவகாமி தன் தையல் வேலையை நிறுத்திவிட்டு என்னைப் பார்த்தது நான் அதைக் கவனியாதவன்போல் அம்மாவிடம் செய்தியைச் சொன்னேன்.

உண்மையை அறிந்த அம்மாவின் உள்ளம் துடிதுடித்தது. “நாயை வளர்த்து நடுமனையில் வைத்தாலும் அது போகிற இடத்திற்குத்தானே போகும்” என்றார் சினத்தோடு.

சிவகாமியோ அசையாது என்னைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தது. ‘நீ என்னம்மா இப்போது சொல்லுகிறாய்? இன்னும் அவனையே மணந்து கொள்ள எண்ணுகிறாயா?’ என்றேன் நான்.

என்னுடைய கேள்விக்குச் சிவகாமி அளித்த விடை என் அன்னையையும் திணறச் செய்தது. கேட்டவுடன் நானும் திகைத்தேன். என்றாலும் அடுத்த கணம் பெருமையும் கொண்டேன். 'இதனால் என்ன அண்ணா? எதற்காக நான் என் முடிவை மாற்றிக்கொள்ள வேண்டும்?' என்று மிக அமைதியாகக் கேட்டது.

'இந்த நோய் மிசப் பொல்லாதது அம்மா. உரிய காலத்தில் கவனித்து வேண்டியது செய்யாவிட்டால் குட்டம் பிடித்துவிடும். இன்று பல பெரிய பணக்காரர்கள் குட்டம் பிடித்தவர்களாக இருக்கிறார்களே. அதன் காரணம் என்ன தெரியுமா? அவர்கள் இளமையில் நடத்திய சீர்கேடான நடத்தைதான் அதற்கு ஆதாரம்' என்றேன். என்னுடைய வார்த்தையைக் கேட்ட நெஞ்சம் கொஞ்ச மாவது மாறும் என்று எண்ணினேன்.

ஆனால், மறுபடியும் சிவாமி கலங்காத உள்ளத்துடன் 'இருக்கட்டும் அண்ணா. அவருக்கு இப்போதே குட்டம் பிடித்திருந்தாலும் கவலை இல்லை. அவரோடு வாழ்வதில் தான் எனக்கு விருப்பம். இதைப்பற்றி இனிமேல் ஏதும் பேசவேண்டாம் அம்மா! அவரை நீங்களும் கன்னு பின்னா என்று மரியாதைக் குறைவாகப் பேசாதீர்கள்' என்று சொல்லிக்கொண்டே எங்களைவிட்டு எழுந்து சென்றது.

இதைக் கேட்டவுடன் அம்மாவுக்கு ஆத்திரம் மேலிட்டது. 'சிவகாமி, வா இங்கே' என்று அதட்டிக் கூப்பிட்டார்.

இயற்கைக்கு மாறான அக் கொடுங்குரலைக் கேட்டவுடன் சிவகாமி அஞ்சிக்கொண்டே அண்டையில் வந்தது, அதைப் பார்க்க எனக்குப் பரிதாபமாய் இருந்தது. 'இருக்கட்டும் அம்மா, இதைப் பற்றிப் பின்னர் பேசிக் கொள்ளலாம். இப்போது சிவகாமி போகட்டும்' என்று சொல்லி என் அன்னையின் சினத்தைத் தணித்தேன்.

நான் நிதானமாக அன்று முழுவதும் நினைத்துப் பார்த்தேன். அம்மாவின் கோபம் எனக்குக் கொஞ்சங் கூடப் பொருத்தமாகப் படவில்லை. சிறு வயது முதற் கொண்டே சிவகாமியின் உள்ளத்தில் சோமுவை உட்கார வைத்து விட்டார்கள். இப்போது அது நீங்கு என்றால் நீங்குமா? அவ்வாறு நீங்குவதுதான் நீதியா? பெண்களின் ஒழுக்கம் கெடுவதற்குத் தற்காலத்தில் ஓரளவுக்குப் பெற்றோர்களும் காரணமாக உள்ளனர். பிள்ளைப் பிராயத்தில் ஒருவனைப் பார்த்து அவன் தான் உன் கணவன் என்பது. அப்பால் சிறிது காலம் சென்ற பின்னர் வேறொருவன். பருவம் வந்தபின் பணக்கார உறவினன் ஒருவனைப் பார்த்து, அவனுக்குத்தான் உன்னைக் கொடுக்கப் போகிறோம் என்பார்கள். இதாவது நடந்தால் பரவாயில்லை. இதற்குமேல் யாராவது படித்தவனாகவும், பணம் படைத்தவனாகவும் வந்தால் அவனையே கட்டிக்கொள் என்பார்கள்.

அப்பெண்ணின் உள்ளத்தில் எத்தனை பேர் கணவர்களாகிப் பின்னர் மாறி இருக்கிறார்கள். இது ஒரு வகையான மணமுறிவு (Divorce) அல்லவா? உள்ளத்தால் இவள் ஒழுக்கங் கெட்டவள்தானே? இந்த ஒழுங்கினம் தான் பிற்காலத்தில் அவர்கள் உடலையும் மாகபடுத்தி மாண்புடைய கற்பையும் மதிப்பில்லாமல் செய்து விடுகிறது. எனவே, சிவகாமியின் எண்ணத்தை— நெஞ்சின் உறுதியை நான் காப்பாற்றியே தீரவேண்டும். பெண் இனத்தின் பெருமை அப்போதுதான் ஒளிமிகுந்த முழுமதிப்பால் உலகெலாம் பரவும். அம்மாவின் மனத்தை எப்படியும் மாற்றியே தீருவது என்ற உறுதியான முடிவுக்கு வந்தேன்.

அம்மாவை மிகச் சுலபத்தில் சமாதானப்படுத்தி விட்டேன். B. L. தேர்வின் முடிவு தெரிந்தால் பரவாயில்லையே, விரைவில் திருமணத்தையும் முடித்து

விடலாமே என்று எண்ணிக்கொண்டே தேர்வின் முடிவை எதிர்பார்த்த வண்ணமிருந்தேன். எதிர்பார்த்த முடிவும் வந்தது. அது எங்களுக்கு மிக்க களிப்பையும் வியப்பையும் கொடுத்தது. சோமு தேறுவான் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு அவ்வளவாக இல்லை. எனவே, என்னுடையவெற்றியைவிட அவனுடைய வெற்றிதான் எனக்கும் என் பெற்றோர்களுக்கும் பெரு மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. அப்பா திருமணத்துக்கான முயற்சியில் ஈடுபட்டார். நானும் கையோடு சோமுவை அழைத்து வருவதற்காகப் பட்டினம் நோக்கிப் பயணமானேன்.

சாரளாவின் வீட்டுப் பக்கமே தலைகாட்டாமல், சோமுவை அழைத்துக்கொண்டு வரவேண்டுமென்று திட்டமிட்டிருந்தேன் அவனும் அதற்குத் தகுந்தாற் போல் அந்தப் பக்கம் போவதற்கு வெட்கப்பட்டான். ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து அவனை நேரே ரயிலடிக்கு அனுப்பி விட்டு, நான் மட்டும் இரவானவுடன், வீட்டிற்குச் சென்று அவனுடைய பெட்டியை எடுத்துவரப் புறப் பட்டேன். எங்கே அவள் பார்த்து விடுகிறாளோ என்று என் நெஞ்சம் படபடத்தது. என்னுடைய செய்கை எனக்கே அப்போது சிரிப்பைக் கொடுத்தது. கள்வனைப் போல் அல்லவா நான் கரந்து செல்லவேண்டி இருக்கிறது! என்ன செய்வது! “வம்புசெறி தீங்கினர்தம் கண்ணில் தெரியாத தூரத்து நீங்குவதுதான் மேல்” என்ற மேலோரின் மொழிப்படி அவள் அறியா வண்ணம் வீட்டில் புகுந்து அவனுடைய பெட்டியை எடுத்துக் கொண்டு வெளியேறினேன்.

காலம் மாறிவிட்டது என்பதற்கு நானே ஏற்ற உதாரணமாயிருந்தேன். நீதிப்படி என்னைக் கண்டு சாராளாதான் மறைந்து போக வேண்டும். ஆனால், இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டில் அவனைக் கண்டு நான்

மறைய வேண்டி யுள்ளது. உண்மைக்கும் ஒழுக்கத்திற்கும் இப்போது அவ்வளவு மதிப்பு இருக்கிறது. என்ன செய்வது? எல்லாம் காலம் செய்த கோலம்!

திருமண அழைப்பிதழ் அச்சடித்து என் கைக்கு வந்த உடனே நான்யாருக்குமுதன்முதலில் அனுப்பினேன் தெரியுமா? திரு. சாரளா பண்டிட் அம்மையார் அவர்களுக்குத் தான். அழைப்பிதழைத் தபாலில் சேர்த்த உடனே என் உள்ளம் வெற்றிக் களிப்பால் எக்களித்தது. வெற்றி பெற்ற வீரனைப் போல் பீடு நடையுடன் வீடு நோக்கி நடந்தேன். ஆணையும், பெண்ணையும் பிரிக்க முடியாத படி இறுகப் பிணித்து இணைக்கும் இன்பப் பாலம் அல்லவா திருமணம். இனி, சேமுவையும் சிவகாமியையும் பிரிக்க எந்தச் சாரளாவாலும் முடியாது என இறுமாந்திருந்தேன். நான் அன்று போட்ட கணக்கு தப்புக் கணக்கு என்று தெரிவதற்கு எத்தனையோ ஆண்டுகள் கழிய வேண்டி இருந்தது.

உற்றாரும். ஊராரும் இதுவரை கண்டிராத வண்ணம் கடிமணம் நடந்தது. சோமுவின் சோகை பிடித்த முகங்கூட அப்போது சிவந்து அழகாகக் காணப்பட்டது.

மன்றல் முடிந்த மறுநாள் மாலை உறவினரும். நண்பர்களும் ஒவ்வொருவராய் ஊருக்குப் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தனர். கோயம்புத்தூரிலிருந்து வந்திருந்த ரத்தினசாமியும், அவருடைய அருமை மனைவி அன்னாளும், 'எங்களுக்கு விடை கொடுங்கள்' என்றனர்.

அவர்களுக்குப் பின்னால் சுமாரி பதினாறு வயது மதிப் பிடக்கூடிய மங்கை நல்லாள் ஒருத்தி நின்று கொண்டிருந்தாள். மாநிறம். வட்டமான முகம். அழகாயும் இல்லை. அவலட்சணமாயுமில்லை. ஆனால், அவளுடைய முகத் தோற்றத்திலே ஒரு தாய்க்கு வேண்டிய பெருந்தன்மை அனைத்தும் அடங்கி யிருப்பதைப் போன்று எனக்குப்

பட்டது. என்னுடைய மூளை வேகமாக வேலை செய்யத் தொடங்கியது.

‘இன்று நீங்கள் கண்டிப்பாகப் போகக் கூடாது. இன்னும் இரண்டு மூன்று நாட்கள் தங்கித்தான் செல்ல வேண்டும்’ என்று அழுத்தம் திருத்தமாகச் சொன்னேன்.

‘இது எங்களுடைய அக்கா பெண். சிறிது நாட்கள் எங்களோடு தங்க வந்த பெண்ணைச் சிவகாமியின் திருமணத்திற்கு அழைத்துக் கொண்டு வந்துவிட்டோம். இப்போது ஊருக்குப் போக வேண்டும் என்று பிடிவாதம் செய்கிறது. அம்மா ஞாபகம் அதிகமாக வந்துவிட்டது’ என்றார் ரத்தினசாமியின் மனைவி.

‘இருக்கட்டுமே. இரண்டு மூன்று நாட்களில் என்ன குடி முழுகிப் போய்விடும்? எங்கள் வீட்டில் தங்கி இருப்பது கடினமாக இருக்கிறதா?’ என்றெல்லாம் கேள்வி கேட்டு அவர்களைத் தங்கும்படி செய்தேன்.

என்னுடைய சொந்த அலுவலைக் கவனிப்பதற்கு முன்னால் நான் ஏற்கனவே திட்டமிட்டு வைத்திருந்த மற்றொரு வேலையைச் செய்ய வேண்டியிருந்தது. மணம் நடந்த இரண்டாம் நாள் காலை. அப்பாவையும், அம்மாவையும், சிவகாமியையும் அழைத்து நான் எழுதி வைத்திருந்த பத்திரத்தைப் படித்தேன். அதைக் கேட்டவுடன் அப்பாவும், அம்மாவும் களிப்பு மிகுதியால் கண்ணீர் உகுத்தனர்.

‘இனி எங்களுக்குக் கவலையே இல்லை. அண்ணனும் தங்கையும் அன்போடும். உறவோடும், என்றும் வாழ் வீர்கள் என்ற திண்ணமான எண்ணத்தைவிட எங்களுக்கு உடர்ந்த பொருள் இனி உலகில் என்ன உள்ளது? உங்கள் இருவரையும் கடவுள் நல்லவண்ணம் காக்க வேண்டும்’ என்று அப்பா ஆசீர்வதித்தார்.

அம்மா, சிவகாமியைப் பார்த்து. 'இன்னும் என்னம்மா உனக்கு வேண்டும்? கேள். வேண்டியதை உன் அண்ணனிடம் கேள்!' என்றாரீகள்.

சிவகாமி அதற்கு ஒன்றுமே விடை சொல்ல வில்லை. எனக்கோ அதன் மௌனம் மிக்க வருத்தமாய் இருந்தது. 'என்னம்மா. உனக்கு நான் செய்த ஏற்பாடு மகிழ்ச்சியாக இல்லையா?' என்றேன்.

'ஆம். அண்ணா? உங்களுடைய அன்பான செய்கை யால் எங்களுடைய இன்பமான வாழ்வு துன்பம் நிறைந்த தாக மாறிவிடும். கணவனுக்கும், மனைவிக்கும் இடையே இருக்க வேண்டிய நல்ல உறவையும் அது கெடுத்து விடும்' என்றது.

அதனுடைய வார்த்தை என்னைச் சோகக் கடலில் ஆழ்த்தியது. என்னுடைய செயலைக் கண்டு என் தங்கை இணையிலா இன்பம் அடையும், அதன் மூலம் நானும் நிகரிலாத அண்ணனாகச் சிறப்புற்று விளங்க முடியும் என்ற என் எண்ணம் தூள் தூளாகியது.

என்னுடைய துன்பத்தை உணர்ந்த அப்பா, சிவகாமியை நோக்கி, 'என்ன அம்மா, அண்ணன் செய்தது எவ்வாறு உன் வாழ்வுக்கு ஊறு செய்யும்? விளக்கமாகக் கூறு அம்மா. மதியைப்போல் ஒரு அண்ணன் கிடைக்க நீ மாதவம் பல செய்திருக்க வேண்டும் அம்மா' என்றார்.

அவருடைய வார்த்தைகளைக் கேட்ட என் மனம், மாலைக் காலத்தில், வாடிய பயிர் சற்றுத் தலைதூக்குவது போல் சிறிது மகிழ்ந்தது.

"ஆம் அப்பா, யாருக்கும் கிடைக்க முடியாத அண்ணன் எனக்குக் கிடைத்திருக்கிறார். அதிலே எனக்குச் சிறிதும் ஐயமில்லை. அண்ணனுடைய எழுத்து சற்று மாறவேண்டும் என்றுதான் நான் சொல்லுகிறேன்.

அவருடைய சொத்தில் சரிபாதியை அவர் என் பெயருக்கு அல்லவா எழுதி வைத்திருக்கிறார். இது நியாயமா அப்பா? கணவன் பெயரில் ஒன்றும் சொத்திலலை. மனைவி பெயரில் மாபெரும் சொத்து. இதற்கு நான் சற்றும் சம்மதியேன். அவர் இருக்கும் பொழுது என் பெயரில் சொத்து எதற்கு? எல்லாவற்றையும் அவர் பேருக்கு எழுதிவைத்தால் நல்லது. இல்லெனில் ஒன்றுமே வேண்டாம்” என்றது.

“சிவகாமி, உனது சீர்சால் செம்மைக் குணங்களை அறிந்திருந்தும் நான் சின்ன மனிதனாக நடந்து கொண்டேன். உன் விருப்பம் போலவே உன் பெயரில் உள்ளவை அனைத்தையும் சோழு பெயரில் எழுதி வைக்கிறேன். இதைச் சொல்லவா நீ இவ்வளவு நேரம் தயங்கினாய்?

உன்வாழ்வு என்றும் தாழ்வில்லாது, வான விளக்கைப் போல் ஒளிர வேண்டும் அம்மா. அதுதான் என் வாழ்நாளின் குறிக்கோள். பண்பாடும், கடவுள் கற்பும் நிறைந்த பழந்தமிழ்த் தாய்மார்களை என்றும் எனக்கு நினைவூட்டும் உன் பொன்னான பண்புகள், உன்னைக் காக்கட்டும் அம்மா. உலகமெல்லாம் உன் அறநெறி தழைக்கட்டும் அம்மா. அதுதான் என் ஆவல்’ என்று உணர்வு வெள்ளம் பெருக்கெடுக்கச் சொல்லி முடித்தேன்.

கூதல் பாதை கரடு முரடானதென்று கவிகள் சொல்லுகின்றனர். அது உண்மையாகவும் இருக்கலாம். ஆனால், என்னுடைய சொந்த வாழ்வில் அது கானில் உலாவும் மாண்பு போன்று கவின் நிறைந்ததாகத்தான் இருந்தது. கூரிய மதியும், சீரிய ஒழுக்கமும் இருந்தால் எதையும் இன்பமாகச் செய்துவிடலாம் என்பது என் நம்பிக்கை. கரடுமுரடாக இருக்கும் கருங்கல், கல் தச்சனின் நல்ல அறிவாலும், பலநாள் உழைப்பாலும் பள பளக்கும் பளிங்குக் கல்லாக மாறுவதை, நாம் நாள் தோறும் பாரித்துத்தானே வருகிறோம்.

மெதுவாக அந்த மாமை நிறத்தாளின் பெயரைத் தெரிந்து கொண்டேன். அவளுடைய பெயரையும் அருங்குணங்களையும் அடிக்கடி அன்னாள் அம்மாள் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். 'இனியும் தயங்கக் கூடாது' என்று சுறுசுறுப்பானேன். அவளுடைய அண்ணனோ அல்லது தந்தையோ ஆங்கிலக்கவி ஷேக்ஸ்பியரின் அருமை நாடகமான "ஓத்தெலோவை" அதிகம் படித்து அதிலே மயங்கி இருக்க வேண்டும் என்று ஊகித்தேன். என்னுடைய யுகம் தப்போ, சரியோ, அவளுடைய பெயர் மட்டும் எனக்கு மிக்க அழகாக இருந்தது. ஆயிரந்தடவை கேட்டாலும் அலுக்காத பைரவி ராகத்தைப் போல் அவ்வளவு இனிமையாக இருந்தது. அவளை நினைக்கும் போதெல்லாம் அழகான மாந்தளிரின் நிறம்தான் என் நினைவுக்கு வந்தது. அவளுடைய செம்மை கலந்த கறுப்பு நிறத்தைப்பற்றி எண்ணும் போதெல்லாம் அரங்கமா நகரைச் சுற்றி அணி திகழ ஓடும் காவிரியைப் போன்று என் நெஞ்சில் தேனாறு ஒன்றுஓடிக் கொண்டிருந்தது.

கண்ணிற் சிறந்த உறுப்பு வேறில்லை அல்லவா? அக்கண், கரியமலர் நெடுங்கண்ணாய் இருந்தால்தானே ஒளியோடு திகழும்! பெண்களுக்கு அழகைத் தரும் கூந்தலின் நிறம் என்ன? கறுப்புத்தானே. கண்ணுக்குக் கவர்ச்சி தரும் மையின் நிறமென்ன? மழையைப் பொழியும் மேகத்தின் நிறமென்ன? கறுப்புத்தானே. 'இந்தக் கறுப்புக்கே ஒரு தனிக் குணம் இருக்கிறது. தன்னைப் பற்றிக் கருதாமல் பிறரைப் பேணிப் பெருமைப்படுத்தும் அருங்குணம். கறுப்பின் இந்தப் பெருங்குணத்தைப் பிறர் அறிந்தார் களோ இல்லையோ தெரியவில்லை. அறிந்திருந்தால் யாருமே கறுப்பைப் பற்றிக் குறைவாகப் பேச மாட்டார்களே. கறுப்பின் பெருமையைச் சீதைக்கு அடுத்தபடியாக இப்போது நான்தான் உணர்ந்திருக்கிறேன். கருநிற முடைய ராமனை, 'அஞ்சன வண்ணன் என் ஆருயிர் நாயகன்' என்று சீதை பெருமையோடு சொல்லிக்கொண்டதைப் போலவே நானும் காயாம்பூ மேனியாள் என் கண்மணி அனையாள் என்று கூசாமற் கூறிக் கொண்டேன் என் வாய்க்குள்ளாகவே. இந்த உண்மையை அனைவரும் அறிந்து உவகை அடைய வேண்டாமா?

“தாமின் புறுவது உலகுஇன் புறக்கண்டு

காமுறுவர் கற்று அறிந்தார்”

என்னும் வள்ளுவர் வாக்கு என் உள்ளத்திற்கு ஊக்கத் தைக் கொடுத்தது.

அன்று இரவே அம்மாவிடம் ஆண்டவனின் உயர் தன்மையைப் பற்றிப் பேசினேன். ஆரணங்கள் அனைத் திற்கும் எவ்வாறு அவன் அப்பாற்பட்டவன் என்றும், தத்துவங்களை யெல்லாம் அவன் எவ்வண்ணம் தாண்டி நின்றவன் என்றும் விளக்கமாகப் பேசி, அவனுடைய படைப்பில் எல்லோரும் சமம். சாதி, சமயங்கள் அவனைக் கட்டுப்படுத்தாது. அன்புதான் அவனைப் பிணிக்கும் ஒரே

ஒரு வழி. அந்த வழியை நாமும் கைப்பிடித்தால் வாழ்க்
கைக் கடலைக் கடந்து கரைசேர அவன் அருள் புரிவான்
என்றேன். என்னுடைய பக்தி வெள்ளத்தில் அம்மாவும்
நனைந்து கண்கலங்கி நின்றார்கள்.

இனி எவ்வாறு என் சிந்தையை டெஸ்டிமோனாவிடம்
கூறுவது என்று இரவெல்லாம் எண்ணக்கடவில் நீந்தி
னேன். ரத்தினசாமியை அணுகலாமா? அன்னாள் அம்மா
ளின் மூலமாக நெருங்கலாமா? அல்லது எவரையும் எதிரீ
பார்க்காமல் நாமே சென்று நம் கருத்தைத் தெரிவிக்க
லாமா? எது சிறந்தது? என்று எவ்வித முடிவுக்கும் வர
முடியாமலே தூங்கி விட்டேன்.

காலையில் நான் கண்விழித்துப் பாரித்ததும் மணி
எட்டு அடித்தது. எதிரே ரத்தினசாமி நின்றுகொண்
டிருந்தார். 'அட்டா! ரொம்ப நேரமாக நின்றுகொண்
டிருக்கிறீர்களா? என்னை எழுப்பக் கூடாதா? உட்காருங்
கள்' என்று சொல்லிக் கொண்டே எழுந்து உட்கார்ந்
தேன்.

'இப்போதுதான் உள்ளே நுழைந்தேன். நுழைந்த
உடனே நீங்கள் கண்விழித்துக் கொண்டீர்கள்' என்றார்
அவர்.

'காலைச் சிற்றுண்டி ஆய்விட்டதா?' என்றேன்.

'அரைமணி நேரத்திற்கு முன்பே அதெல்லாம் முடிந்து
விட்டது. இன்று இரவு தயவுசெய்து ஊருக்கு எங்களை
அனுப்பிவைப்பார்கள். எனக்கும் விடுமுறை தீர்ந்து விட்டது.
டெஸ்டிமோனாவை அவருடைய ஊரில் கொண்டு விட்டு
விட்டு, நாங்கள் கோவை செல்ல வேண்டும் என்றார்.

'தயவு செய்து டெஸ்டிமோனாவைக் கொஞ்சம்
அனுப்புங்கள். நானே கேட்டு விடுகிறேன்' என்றேன்
விளையாட்டாகச் சிரித்துக்கொண்டே.

அவர் போய் விட்டார். நான் கலைந்த கிராப்பைச் சீவிவிட்டு, பிரஷ்வில் பற்பசையை எடுத்துக்கொண்டு, துண்டை உதறித் தோளில் போட்டுக்கொண்டு வெளியே கிளம்பினேன்.

‘என்னைக் கூப்பிட்டீர்களா?’ என்று வினவியவாறே எதிரே நின்றாள் டெஸ்டிமோனா.

அவள் தனியாக என் அறை நோக்கி வருவாள் என்று நான் எண்ணவே இல்லை. விளையாட்டாகக் கூறியது விலை மதிக்க முடியாத பேச்சாக மாறிவிட்டதே என்று ஒரு கணம் திகைத்தேன். புதுமைப் பெண். கனிந்த பார்வையும் நெஞ்சில் நேர்மையும் உள்ளவள். இவளிடம் அஞ்சாது என் நெஞ்சுக்கடலைத் திறந்து காட்ட வேண்டும் என்று முடிவு கட்டினேன். ‘வா, வா! உட்கார் டெஸ்டிமோனா! எங்களைக் கண்டால் உனக்குப் பிடிக்க வில்லையா? இதை அறிவதற்காகத்தான் உன்னை அழைத்துவரச் சொன்னேன்’ என்றேன்.

‘காலைக் கதிரவன் ஒளிவீசும் முன்னால், சிறகடித்துப் பறந்து சென்ற சோலைக் குயில், மறுபடியும் ஏன் தன் இருப் பிடத்திற்குப் போக விரும்புகிறது என்று யாராவது கேட்பார்களா?’ என்றாள் கவிதை ததும்ப.

‘கேட்கிறார்கள் என்று வைத்துக் கொள்ளேன். அப்போது என்ன சொல்வாய்?’ என்றேன் நான்.

‘நான் என்ன சொல்வது? இது இயற்கை’ என்றாள் மீண்டும் அவள்.

‘எது இயற்கை? மற்றொருவருடைய மாஞ்சோலையைத் தன்னுடைய இல்லமாக எண்ணும் எண்ணமா இயற்கை?’ என்றேன்.

இக் கேள்விக்கு அவளால் உடனே விடை சொல்ல முடியவில்லை. சிறிது நேரம் பொறுத்துப் பார்த்தேன். அப்போதும் அவள் வாய் திறப்பதாக இல்லை. சரிதான்

இனி நாம்தான் பேசவேண்டும் என்று உள்ளத்தைத் திறந்து காட்டினேன். 'இதோ பாரி! டெஸ்டிமோனா! நீ போக விரும்புவது உன்னுடைய வீட்டுக்கல்ல. அது உன்னுடைய தாய் வீடு. உன் வீடு எது என்பது இன்னும் உனக்குத் தெரியவில்லை. நீ நன்றாக யோசித்துச் சொல். உனக்கு விருப்பமானால் இதோ இந்த வீட்டுக்குச் சொந்தக்காரியாகலாம். உன்னை மணக்க நான் மிக விரும்புகிறேன். என்னைப்பற்றி ரத்தினசாமி, அன்னாள் அம்மாள் முதலியவர்களிடம் கேள். உனக்குச் சம்மதமானால் எனக்குத் தெரிவி. திருமணத்தை விரைவில் முடித்து விடலாம்' என்று ஒரே மூச்சில் சொல்லி முடித்தேன்.

அணி அணியாக, திருவண்ணாமலையில் ஆயிரம் ஆயிரமாய் எரியும் விளக்குகளைக் கண்டால் இன்பத்தோடு நம் கண்கள் எவ்வாறு அகலவிரிந்து அக்கணகவரும்காட்சியைக் காணுமோ அவ்வாறு அவளுடைய அழகான கருவண்டுக் கண்கள் என்னைத் "திரு திரு" வென்று பார்த்தன. சரி, நம்முடைய கடமையை நாம் முடித்து விட்டோம். இனி அவளுடைய பொறுப்பு என்று எண்ணிக்கொண்டே பல்லைத் துலக்கத் துவங்கினேன், அவளைப் பார்த்த வண்ணமே.

'என்ன, மனத்தை மாற்றி விட்டார்களா?' என்று கேட்டுக் கொண்டே ரத்தினசாமியும், அவர் மனைவியும் வந்தனர்.

'நீங்களே கேட்டுப் பாருங்களேன்' என்றேன் நான்.

'என்னம்மா, இன்றைக்கே ஊருக்குப் போகலாமா அல்லது நாளைக்குப் போகலாமா?' என்றார் அன்னாள் அம்மாள்.

அடே, அப்பா! அந்தக் கேள்வியைக் கேட்டதும் அவள் முகம் நாணத்தால் எப்படிச் சிவந்தது? எவ்வித

மாற்றமும் சொல்லாமல் தரையைக் கீழே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

‘என்ன, டெஸ்டிமோனா! நாளைக்குப் போகலாம் அல்லவா?’ என்றேன் நான்.

‘சரி’ என்பதற்கு அடையாளமாகத் தலையை மட்டும் அசைத்தாள்.

அதைக் கண்டதும் அவர்கள் வியப்படைந்தனர். ‘பரவாய் இல்லையே நீங்கள்! நேற்று இரவெல்லாம் ஊருக்குப் போகவேண்டும். கண்டிப்பாகப் போகவேண்டும் சின்னம்மா. தவறவே கூடாது என்று ஓயாமல் சொல்லிக் கொண்டிருந்தவளை ஒரு கணத்தில் மாற்றி விட்டீர்களே!’ என்றார் அன்னாள் அம்மாள்.

மறுநாள் மாலை அவர்கள் ஊருக்குப் புறப்பட்டனர். ரயில் நிலையத்திற்கு நானும் உடன் சென்றேன். வண்டி நிலையத்தில் நின்றதும் முதலில் டெஸ்டிமோனாதான் அவசரமாக ஏறினாள். சின்னக் குழந்தையைப்போல் சாளரத்தின் ஓரமாக விரைந்து வந்து உட்கார்ந்தாள். அவளை அடுத்து அவர்கள் இருவரும் உட்கார்ந்தனர்.

ரத்தினசாமி சிரித்துக்கொண்டே என்னைப் பார்த்து, ‘சிவகாமியின் திருமணத்தைத்தான் சிறப்பாக முடித்து விட்டீர்கள். இனி நீங்கள் எப்போது திருமணம் செய்து கொள்ளப் போகிறீர்கள்?’ என்றார்.

‘அதெல்லாம் இனி உங்கள் பொறுப்பு. சீக்கிரம் ஒரு நல்ல நாளைப் பாருங்கள். முடித்து விடலாம்’ என்றேன் நகைத்துக் கொண்டே.

நான் ஏதோ விளையாட்டாகப் பேசுகிறேன் என்று எண்ணி, அன்னாள் அம்மாள். ‘இல்லைங்க. நீங்கள் விரைந்து திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டும். அம்மாவுக்கு உங்களை மணக்கோலத்தில் காண ஆசை அதிகமடிக

இருக்கிறது. இரண்டு நாட்களாக உங்களைப் பற்றிய பேச்சுத்தான் அம்மாவுக்கு' என்றார்.

'நான் விளையாட்டாகச் சொல்ல வில்லையே. மறுபடியும் நீங்கள் வெகு அண்மையில் இங்கே திரும்பிவர வேண்டி இருக்கும், பாருங்களேன்' என்றேன்.

வண்டி புறம்படும்படி அதனுடைய காப்பாளன் சீழ்க்கை ஊதினான். பச்சைச் கொடியை ஆட்டினான். இஞ்சின் நீண்ட குரலில் ஒலித்தது. வண்டி புகை விட்டுக் கொண்டே கிளம்பியது. அப்போது டெஸ்டிமோனா, தன்கண்கள் நீரைச் சிந்தாவண்ணம், தன் சேலையின் தலைப்பால் துடைத்துக் கொண்டாள்.

நிலவு போய் விட்டது. உலகம் இருண்டு விட்டது. உயிர் பறந்து விட்டது; உடல் இறந்து விட்டது. டெஸ்டிமோனா என்னை விட்டுச் சென்றதை எண்ணும் போதெல்லாம் எனக்கு இம்மாதிரியான உவமைகள்தான் நினைவிற்கு வந்தன. நீலவானில் கோலம் இட்டதுபோல் வளைந்து வளைந்து பறந்து செல்லும் வண்ணப் பறவைகளின் சிறகுகளை அரிந்தால் என்ன? அவைகளின் கழுத்தை நெரித்தால் என்ன? அவைகளுக்கு இரண்டும் ஒன்றுதானே. மனிதர்களுக்குத்தான் அதில் வேறுபாடு தோன்றும் அன்போடு நம்மைக்களிப்பில் ஆழ்த்துபவர்கள் பிரிந்தாலும் நம் உள்ளம் அப்படித்தான் வேதனை அடைகிறது. அவள் என்றும் பிரியாமல் என்னோடு இருக்கும் வண்ணம் நான் செய்ய வேண்டிய செயல்களை அன்று முதலே செய்யத் தொடங்கினேன்.

இரண்டு நாட்கள் கழித்து எனக்கொரு கடிதம் வந்தது. உறையைக் கிழித்தேன்.

“அன்பான தலைவருக்கு,

ஆயிரங்கோடி வணக்கம். நல்லுடலோடு நீங்கள் அங்கே இருக்கிறீர்களா? உங்களுடைய காலம் அமைதியாகக் கழிகின்றதா? புகைவண்டி நகரத் துவங்கியதும் என் நலமும் என்னைவிட்டு நகரத் தொடங்கி விட்டதே! வானத்திலே ஒளிரும் வைர மீன்கள் ஓயாது துடிப்பதைப் போன்று என் இதயமும் வேதனையால் துடித்துக் கொண்டு இருக்கிறது. அணு வளவும் அமைதியற்ற வாழ்க்கையை நான் நடத்திக்

கொண்டு வருகிறேன். அம்மா, அப்பா, அண்ணன் எல்லோருடைய முகத்திலும் சலிப்புத் தட்டுகிறது. உங்களுடைய திருமுகம் ஒன்றுதான் கருகிவாடும் என் உயிருக்கு இப்போது ஊற்றாக உள்ளது.

என்னுடைய வீட்டுக்கு என்னை எப்போது அழைத்துச் செல்வீர்கள்? மருந்தைக் குடிப்பதுபோல் இந்த வீட்டில் நான் இருந்து வருகிறேன். மாற்றார் வீட்டில் நான் தங்கியிருப்பது உங்களுக்கு அழகாக இருக்கிறதா? என் உயிர் தங்க உங்கள் உள்ளம். என் உடல் தங்க உங்கள் இல்லம். அறிவற்று, அனாதையாக இருந்த எனக்கு அன்புடன் அடைக்கலம் தந்த திருவடிகளுக்கு என் வணக்கம்.

அடுத்தாற் போல் ஒரு முக்கியமான செய்தி நான் கிறிஸ்தவப் பெண் என்று என்னை அலட்சியமாக நினைத்து விடாதீர்கள். ஒரு நாமம் இல்லாத இறைவனுக்கு ஒராயிரம் நாமங்கள் சூட்டுவது உலக மாந்தரின் இயல்பு. ஒரே ஆண்டவனைத்தான் நீங்கள் சிவன் என்கிறீர்கள். என்னுடைய பெற்றோர்கள் இயேசு என்கின்றனர். எல்லாம் ஒன்றுதான். ஆரார அன்புடைய தாங்கள் ஆண்டவனை என்ன பெயரால் அழைக்கிறீர்களோ அதே பெயரால் நானும் அழைக்கச் சித்தமாய் இருக்கிறேன். உங்களுக்கு எல்லா வகையிலும் ஏற்ற மனைவியாக நான் என்றும் இருப்பேன்.

பகற் பொழுதை எப்படியோ ஒருவாறு கழித்து விடுகிறேன். இரவுதான் என்மீது எள்ளளவும் இரக்க மில்லாது இடுக்கண் செய்கிறது. துன்பக் கண்ணீரை ஆரூய்ப் பெருக்குகிறது. நெஞ்சில், கொழுந்துவிட்டு நெருப்பு எரிவதுபோல் மிஞ்சிய வேதனை ஏற்படுகிறது. வீட்டில் அனைவரும் எவ்வளவு நிம்மதியாகத்

தூங்குகிறார்கள்? என்னைப் பற்றிய கவலை அவர் களுக்கு ஏதாவது இருக்கிறதா? இவர்களை விட்டு விட்டு இரவோடு இரவாக உங்களிடம் ஓடி வரட்டு மா? தேவதைகளைப் போல் எனக்குச் சிறகுகள் இருந்தால் இப்போதே பறந்து வந்துவிடுவேன். என்ன செய்வது? இந்த ஏழையிடம் தாங்களாவது கொஞ்சம் இரக்கம் காட்டக்கூடாதா? அங்கே என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்? இரண்டு நாட் களாவது இங்கே வந்து தங்கிப் போகக் கூடாதா? அம்மாவிடம் உங்களைப் பற்றி நிறையச் சொல்லி இருக்கிறேன். நீங்கள் வந்தால் நிரம்ப மகிழ்வார்கள். வருவீர்களா? உடனே புறப்பட்டு வாருங்கள்.

தண்ணீர் இல்லாத தாமரைத் தண்டுபோல் என் உடல் வாடி விட்டது. வேதனைத் தீயால் உள்ளம் வெம்புகிறது. அணையப் போகும் திருவிளக்கைக் காக்க அயராது ஓடிவாருங்கள்.

உங்களுடைய,
டெஸ்டிமோனூ.

“ஆருயிர் அனையாய்,

வையகமும், வானகமும் உளம் வருந்தி அழும் வண்ணம், உருக்கமுடன் எழுதிய உன் கடிதம் கண்டேன். ஊற்றுப்போல் பெருக்கெடுக்கும் கண்ணீ ருக்கிடையே ஒருவாறு படித்து முடித்தேன். காட் டாற்று வெள்ளம் போல் “கடகட”வென்று முழங்கிக் கொண்டு கடிதில் வந்து உன்னைக் கலக்க என் உள்ளம் ஏங்குகிறது. சிவகாமியைத் தங்கையாக அடைந்ததிலே நான் மிகவும் பெருமைப்படுவதுண்டு. இப்போது உன்னை மனைவியாக அடைவதாலும் மிக வும் பெருமைப்படுகிறேன். உன்னை முதன் முதலில்

கண்டபோதே மனைவிக்குரிய மாண்புகள் நிறைந்தவள் என்று எண்ணினேன். இன்றோ உலகினர் விலைமதிக்க முடியாத மாணிக்கமாகி விட்டாய். மண்ணில்தோன்றிய மகா ஞானிகளை எல்லாம் மறக்கச் செய்து விட்டாய். மாசற்ற அறிவே! உன் ஏசற்ற எழிற் கொள்கை என்னைப் பேச்சற்றவனுக்கி இன்ப வானில் உயர்த்தி விட்டது.

இங்கு நான் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறேன் என்று கேட்கிறாய்? நான் சொல்லித்தானா இது உனக்குத் தெரிய வேண்டும். உன்னுடைய வீட்டை ஆள உனக்குப் பட்டங் கட்டுவதற்கான வேலையில் மும்முரமாக ஈடுபட்டுள்ளேன். முறைப்படி செய்தால் எல்லாம் இனிதாக இருக்கும். அப்பாவிடம் இன்னும் செய்தியைச் சொல்லவில்லை. அம்மாவின் மூலமாகத் தான் இதை அவருக்கு எட்டவிட வேண்டும். அப்பாவின் சம்மதம் கிடைத்ததும் உடனே உன்னிடம் பறந்து வந்து விடுவேன். இன்னும் இரண்டு வாரத்தில் நீ முடிதரித்து உன் மனையில் செங்கோல் செலுத்தலாம்.

கடைசியாக ஒரு செய்தி. நான் ஆண்டவனை என்ன பெயரால் அழைக்கிறேனோ, அதே பெயரால் நீயும் அழைக்கச் சித்தமாக இருப்பதாக எழுதியுள்ளாய். உன் உள்ளம் வாழ்க! ஆனால், என்னைப் பற்றி நீ எழுதியது சரியில்லை. இறைவனை நீ எந்தப் பெயரிட்டு வணங்கினும் எனக்கு அது மகிழ்ச்சியே.

உன்னுடைய,
மதிவாணன்.

“என் கண்மணி அனையார்க்கு,

கணக்கற்ற வணக்கம். மின்சாரப் பொத்தானைத் தட்டியதும் இல்லமெல்லாம் ஒளி பரவுவதுபோல் உங்கள் கடிதமும் என் உள்ளமெல்லாம் ஒளி பரப்பியது. இருளடைந்த உள்ளத்தில் இப்போது இளநிலா வீசுகிறது. வான நிலவில்தான் ஊனம் இருப்பதைப் பார்க்கிறோம். ஆனால், என் உள்ள நிலவிலும் கறை காணப்படுவதேன்? “அப்பாவின் சம்மதம் கிடைத்ததும் உடனே உன்னிடம் பறந்து வந்துவிடுவேன்” என்று எழுதியிருக்கிறீர்களே! இந்த எழுத்துக்களைக் கொஞ்சம் மாற்றி எழுதியிருக்கக்கூடாதா? உலகத்துக்கே ஒளியைத் தரும் கதிரவனை மூட, ஒரு சிறு மேகம் போதுமே. இன்பத்தால் கொந்தளிக்கும் என் இள நெஞ்சைப் பிளக்க இந்த ஒரு சொல்லே போதாதா? இதையெல்லாம் ஆலோசிக்காமலா நீங்கள் எனக்கு எழுதுகிறீர்கள்?

நீரில்லாது நீலோற்பலம் மலருமா? கார் முகில் இல்லாது சீர் வானம் அமுதமழை பெய்யுமா? நீங்கள் இல்லாது டெஸ்டிமோனாவும் உயிர் வாழ்வாளா? வானம் பயிரைமறந்துவிட்டாலும், பயிர் வானத்தை மறக்குமா என்ன? என்னை நீங்கள் மறந்தாலும் உங்களை மறக்காது நான் மரிப்பேன். இதை நீங்கள் நன்கு தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். இவ்வாறு எழுதுவதற்காக நீங்கள் என்னை மன்னிக்க வேண்டும்.

உங்களுடைய,
டெஸ்டிமோனா.

“இன்னுயிர் அனையாய்,

உன் பொன்போன்ற உள்ளத்தைப் புண்ணாக்கி விட்டேன். தண் என்றிருக்கும் தாமரைப் பூவின்

மென்மையையும், நன்மணத்தையும் நுகராது, கொலை காரனைப்போல் கசக்கி விட்டேன். பட்டினும் மென்மையானது பாவையர் உள்ளம் என்பதை மறந்து விட்டேன். நான் எண்ணி எழுதாத வரியின் தவறையே எண்ணி எண்ணி நீ எண்ணம் குலைந்தாயா? நான் கருத்தின்றி எழுதியதற்காக நீ கண்ணீர் உகுத்தாயா?

கண்ணே! இதோ நான் சொல்வதைக் கேள். காதலர் வாழ்வில் ஐயம் என்பதே இருக்கக் கூடாது. வாழ்நாளின் வழிப் பயணத்துக்கு உரிய துணைவியாக உன்னை நான் ஏற்கத்துணிந்து விட்டேன். இனி நான் எதைப்பற்றியும் கவலைப்படமாட்டேன். பனி நிலவில் நெருப்புத் தோன்றினும், பாலின் கவையில் புளிப்பு ஏறினும், நான் உன்னிடம் சொன்ன வார்த்தையினின்றும் மாறமாட்டேன். அப்பாவின் சம்மதத்தைப் பற்றிய கவலையே உனக்கு வேண்டாம். என் முடிவான விருப்பத்திற்கு முன்னால் அவர் எப்போதும் எதிர் நிற்க மாட்டார். நம்மிருவரையும் அவர் ஆசீர்வதிப்பார். அவருடைய தெளிந்த அறிவில் எனக்கு எப்போதும் நம்பிக்கை உண்டு.

என் அருமை டெஸ்டிமோனா! உன்னை என்றும் என் அருகிலேயே அமர்த்திக்கொள்ள என் உள்ளம் எவ்வாறு துடிக்கிறது தெரியுமா? உன்னுடைய பளபளக்கும் கன்னங்கள், பவள உதடுகள் இவைகளை எண்ணும் பேரதெல்லாம் என் நெஞ்சில் எவ்வித இன்பம் பெருகுகிறது தெரியுமா? அமுதாறும் அக் கன்னங்கள் எப்போதுதான் என் வசத்தில் இருக்குமோ? அன்பை அலை அலையாக வீசும் அந்த அழகான கருநெடுங் கண்கள்; அவைகளின் தெவிட்டாத ம.—7

அழுதப் பார்வைகள்—இவைகளை நான் மிக விரைவில் பெறுவேன்.

காலம், கால் ஓடிந்த ஒரு நொண்டியைப்போல் மிகமெதுவாக நடந்துசெல்கிறது. இன்று இரவு அப்பாவின் சம்மதத்தோடு, அவர் உன்னைத் தேடிவரும் நாளும் தெரிந்துவிடும். அப்பால்... அதை எண்ணும் போதே இன்ப மயக்கம் ஏற்படுகிறது. உலகத்தின் இன்ப மெல்லாம் நம் இருவருக்குள் அடங்கிவிடும் கண்ணே! நம்முடைய காதல் வாழ்வைக் கண்டு காசினியே விம்மிதம் அடைய வேண்டும், ஆமாம்.

உன்னுடைய,

மதி."

"ஆருயிரே!

என்பும் உருகும் வண்ணம் எப்படித்தான் எழுதக் கற்றீர்களோ? உங்களுடைய பேனா ஒரு பெரிய மந்திரக்கோலாக இருக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு எழுத்திலும் எவ்வளவு இன்பத்தை அடக்கி வைத்திருக்கிறீர்கள்? 'கண்ணே' என்று அழைத்துக் கடிதத்தில் எழுதியிருக்கிறீர்கள். இந்த இன்பச் சொல்லை என்முன்னே நீங்கள் சொல்லி இருக்கக் கூடாதா? பாவி நான். அதற்கு இன்னும் பாக்கியம் பெறவில்லை. அந்தச் சொல்லைப் படித்ததுமே ஒருவிதமான மயக்கம் உண்டானது. நிமிர்ந்து உட்காரக்கூட முடியவில்லை. நீங்கள் எதிரே இருந்திருந்தால் அப்படியே உங்கள் மார்பின்மீது நான சாய்ந்திருப்பேன்.

இப்போது இந்தப் பிரம்பு நாற்காலியீது சாய்ந்து கிடக்கிறேன். நான் எப்போதும் அந் நாற்காலியிலேயே உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பது அம்மாவுக்குக் கொஞ்சம்கூடப்பிடிக்கவில்லை. 'என்னடி அம்மா, எப்

போது பார்த்தாலும் பெம்மையைப் போல் அதிலேயே உட்கார்ந்து கிடக்கிறாய். எழுந்து ஏதாவது வேலையைப் பார்' என்று இடிபோல் சில சமயம் முழங்குகிறார்.

அன்பான அம்மா இப்போது எவ்வளவு கடுமையாக மாறிவிட்டார்கள்? மணம் நிறைந்த தோட்டத்தில் விஷம் நிறைந்த பாம்பும் இருக்கும். அதிலும் அன்பு இருக்கும் நெஞ்சத்தில் கடுகடுப்பும் இருக்கும். கருமுகில் இடிப்பது இயற்கை என்று என்னை நான் சமாதானப் படுத்திக் கொள்கிறேன்.

அப்பா எப்போது வருவார்? கூடவே அம்மாவும் வருவார்களா? நீங்களும் அவர்களுடன் வரமாட்டீர்களா? அவர்கள் வருகிறபோது வரட்டுமே, நீங்கள் ஏன் இப்போதே புறப்பட்டு வரக்கூடாது? உள்ளத்தைப் பிரிந்து உடல் இருக்க முடியும் என்பதை நான் இப்போதுதான் நடைமுறையில் உணர்ந்து வருகிறேன். நான் எவ்வளவு வேண்டினாலும் என் உள்ளமாகிய நீங்கள் என்னிடம் வரமாட்டீர்களா? என்னை ஒருமுறை நேரில் வந்து பாருங்கள். நீங்கள் முன்னே பார்த்த டெஸ்டிமோனாவா என்று ஆச்சரியப்படுவீர்கள். எதிலும் விருப்பமில்லை. அம்மாவின் வசவுக்குப் பயந்து ஏதோ ஒருவாறு உண்ணுகிறேன். உடை மாற்றுகிறேன். தலையையும் பின்னிக் கொள்கிறேன். இவைகளையெல்லாம் நான் செய்யாவிட்டால் என்னைப் பட்டினத்திலுள்ள பைத்தியக்கார ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பிடுவார்கள் போலிருக்கிறது.

உங்கள் காலில் விழுந்து கெடுக்கிறேன். கொஞ்சம் பெரிய மனது வைத்து என்னை ஒருமுறை பார்த்து விட்டுப் போங்கள். உங்கள் பால்வடியும் திருமுகத்தைக் காணாவிடில் எனக்குக் கண்டிப்பாய்

பைத்தியமே பிடித்துவிடும்போல் இருக்கிறது. உங்களுடைய கடிதம் மிகச் சிறிதாக இருக்கிறதே. நீண்ட கடிதங்கள் எழுதுங்கள். உங்கள் கடிதங்களை நான் எத்தனைமுறை ஓயாது படிக்கிறேன் தெரியுமா? எல்லாக் கடிதங்களையும் தினமும் படிப்பதைத் தவிர வேறு வேலை எனக்கு இல்லை. எப்போது என்னைக் காண வருகிறீர்கள்? உடனே வாருங்கள். வாருங்கள்.

உங்களுடைய,
டெஸ்டிமோனா.

“அன்பில் விளைந்த டெஸ்டிமோனா,

கானமயிலுக்குத் தன் தோகை எழிலைப் பற்றி எள்ளளவும் தெரிவதில்லை. இல்லெனில் அது கரு நிறப் புயலைக் கண்டதும் களிப்பு நிறைந்து ஆடுமா? நீயும் இப் புனமயிலைப் போலத்தான் உன் புனை ஓவிய எழுத்துக்களின் உயர்வு தெரியாமல் என்கிறுக்குஎழுத் தில்கிளர்ச்சிகொள்ளுகிறாய். உன்மையைச் சொன்னால் நீதான் எனக்கு ஆசிரியை. உன்னுடைய கடிதத் தைக் கண்ட பின்னர்தான், என் காதலிக்கு நான் எவ்வாறு எழுத வேண்டுமென்பதைக் கற்றுக் கொண்டேன். உன்னைப் பின்பற்றியே எழுதிவரு கிறேன். நீ நினைப்பது போல் அதில் இன்பம் கரை புரண்டால் அதன் இனிமைக்குச் சொந்தக்காரி நீதான்.

நம் இருவருக்கும் மிக்க மகிழ்ச்சியான செய்தி. நேற்றுஇரவு அப்பா, நம்திருமணத்திற்கு இசைவுதந்து விட்டார். முதலில் அம்மா, நம்முடைய உறவைப் பற்றிச் சொன்னவுடன் அவர் சிறிது தயங்கினாராம்.

‘சரி, திருமணம் செய்து கொள்ளுகிறவன் அவன். வாழ்நாள் முழுவதும் அவளோடு வாழப் போகிறவன். எல்லாவற்றையும் தீர எண்ணித்தான் ஒரு முடிவுக்கு

வந்திருப்பான். அவனுடைய விருப்பம் போலவே நாமும் இதில் நடப்பதுதான் அறிவுடைமை என்றாராம்.

நான் உனக்கு முதலிலேயே எழுதவில்லையா, அப்பாவின் அறிவில் எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிற தென்று. பார்! நான் சொன்னது உண்மையாகப் போய்விட்ட தல்லவா? இப்போது உன்னுடைய கவலை முற்றும் முடிந்து போகுமென எண்ணுகிறேன். அப்பா, அண்மையில் உன்னைப் பார்க்கப் புறப்படுகிறாரா அல்லது சில நாட்கள் செல்லுமா என்பதை அறிந்து நான் உன்னிடம் ஓடிவருவேன்.

உன்னுடைய
மதி.

ஏராரும் என் இளநிலாவுக்கு,

இதற்குமுன் எழுதிய கடிதத்தைத் தபால் பெட்டியில் சேர்த்துவிட்டு வந்ததும் அம்மா மற்றொரு மகிழ்ச்சியான செய்தியைச் சொன்னார்கள். அப்பாவும், அம்மாவும் நாளை நின்று மறுநாள் உன்னைக் காணப் புறப்படுகிறார்கள். ஒருவேளை அவர்களுடன் சிவகாமியும் புறப்பட்டு வரலாம். நான் அவர்களுடன் வருவது முறை அல்லவாம். இவ்வாறு அம்மா சொல்லுகிறார்.

அப்பா, அங்கு வரும்பொழுது நீங்கள் மிக எச் சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும். தராசில் சாமான் களை அளந்து கொடுக்கும் கடைக்காரனைப்போல் அப்பா சொல்லின் பொருளறிந்து பேசுவாரி. அவருடன் பேசுபவர்களும் அவ்வாறே பேச வேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பாரி. சற்று முன்கேர்பக் காரரி. அவருடைய சிந்தையில் நல்ல எண்ணத்தை

முதலில் விதைத்து விட்டால், பின்னர் எந்தப் புயற் காற்றும் பெயர்க்க முடியாவண்ணம் அது பெரிய ஆலமரமாக வளர்ந்துவிடும். உனக்கு நான் அதிகம் எழுத வேண்டியதில்லை. எல்லாவற்றிலும் நிதானமாகவும், அறிவுடனும் நடந்து கொள்வாயாக.

உன்னுடைய,
மதி."

"அன்பே,

தேவ தூதர்களின் புனிதமான சிறகுகளைப் போல் உங்கள் கடிதங்கள் இரண்டும் என்கைக்குக் கிட்டின, பொங்கும் கடலைபோல் ஒங்கி வரும் உவகையை அடக்கிக் கொண்டு அந்த மங்கலச் செய்தியை அம்மாவிடம் சொன்னேன். அம்மா என்னை இறுக அணைத்து, உச்சி மோந்து ஆசீர்வதித்தார். உங்களுடைய கடிதம் வந்த மறுநாள் மாமாவும், தாம் வரும் தேதியை அப்பாவுக்கு எழுதியிருந்தார்.

அம்மா, அப்பா, அண்ணாமூன்றுபேரும் ரயிலடிக்குச் சென்று அவர்களை அழைத்து வந்தார்கள். சிவகாமி சின்னம்மாள் வருவாரோ என்று ஐயத்தோடு இருந்தேன். அவர்கள் மூவரும் வந்ததும் அவர்களை வணங்கி ஆசீர்வாதம் பெற்றுக் கொண்டேன்.

சிவகாமி சின்னம்மாள், என் அறைக்குள் வந்ததும் என்னை இறுகத் தழுவிக்கொண்டு 'டெஸ்டி! நீ பெரிய கள்ளி. என்னிடம் ஒன்றும் சொல்லாமலே மறைத்துவிட்டாய் அல்லவா?' என்று அன்பொழுக்கக் கடிந்து கொண்டார்கள். அன்பே உருவானவர்

'அண்ணா அவர் மனம் கோணமல் அவரிடம் நடந்து கொள்ள வேண்டும் டெஸ்டி! அந்த வரத்தை உன்னிடமிருந்து பெறுவதற்குத்தான் நான் இங்கே வந்தேன்' என்றார்கள். அவர்கள் அவ்வாறு சொல்லும் போது அவர்களின் இரண்டு கண்களிலும் கண்ணீர் கலங்கியது.

அதைக் கண்ட என் கண்களும் நீரை உதிர்த்தன. 'என் ஆயுள் உள்ளவரை அவர் மனம் நோகும்படியான செயல் எதையும் செய்யமாட்டேன், சின்னம்மா. அவர்மீது ஆணை' என்றேன். மறுபடியும் கண்ணீர் வடியும் கண்களுடன் என்னை இறுக அணைத்துக் கொண்டார்.

நீங்கள் எழுதி இருந்தவாறே மாமாவிடம் அணை வரும் எச்சரிக்கையாகவே நடந்து கொள்ளுகின்ற னர். அவருடைய குறிப்பறிந்து அண்ணன் அவருக்கு ஆவன செய்து வருகின்றார். இன்று காலை மாமா என்னுடன் சிறிது நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தார். அவருடைய பேச்சு எனக்கு நம்பிக்கையைக் கொடுத்துள்ளது. என் ஆருயிரை மிக விரைவில் அடைந்து இவ்வுடல் பெற்றதன் பயனைத் துய்ப்பேன் என நினைக்கிறேன். இன்று இரவு ஊருக்குப் புறப்படுவார்கள் என எண்ணுகிறேன். அவர்கள் வந்ததும் அவர்கள் என்னைப்பற்றிக் கொண்டுள்ள எண்ணத்தைத் தாமதமின்றி அறிவிக்கத் தவறாதீர்கள்.

சின்னம்மா இங்கு நலமாகவே இருக்கிறார்கள். மாமியும், சின்னம்மாவும் இல்லாதபோது உங்கள் உடலைக் கண்ணே போல் காத்து வரவும். தங்களை அடைந்தாலன்றி நான் நலமாக இருக்கிறேன் என்று எவ்வாறு எழுதுவது?

உங்களுடைய,
டெஸ்டிமோனா.

“இன்பக் குயிலுக்கு.

இளவேனிலின் வருகையைக் கூவி அறிவிக்கும் இளங் குயிலைப்போல நம் இன்பத் திருமணத்தின் இன்னிசைப் பெருக்கை மிக எளிதில் நீ கூறி விட்டாய். இன்று காலை அப்பா, அம்மா, சிவகாமி அனைவரும் நலமாக வந்து சேர்ந்தனர். ‘கண்ணிய மான குடும்பம்’ என்றார் அப்பா. ‘அடக்கமான பெண்’ என்றார் அம்மா. ‘அண்ணாவுக்கு ஏற்ற அருமையான குணம்’ என்றது சிவகாமி. எப்படி இருக்கிறது பார்த்தாயா? எல்லோரையும் கெட்டிக் காரத்தனமாகத் திருப்தி செய்திருக்கிறாயே. துவக் கத்தில் எல்லோரிடமும் நல்ல பெயர் வாங்கிய நீ இறுதிவரை அப்பெயரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும்.

திருமணத்தை எவ்விதம் நடத்துவது என்பது தான் அப்பாவுக்குப் பெரிய கேள்வியாக இருக்கிறது. இதுபற்றி அவர் உன்னுடைய அப்பாவுக்கு நானே கடிதம் எழுதலாமென எண்ணுகிறேன். நீயும் இதைப்பற்றி எண்ணிப் பார். ஏதாவது நல்ல யோசனையாகப் பட்டால் எனக்கு எழுது.

நம்முடைய மன்றல் விழாவை எவ்வாறு நடத்துவதென்பதைப் பற்றி நான் ஒரு முடிவுக்கு வந்துள்ளேன். எவ்வித வைதிகச் சடங்குமின்றி நம் மணத்தை முடித்து விடலாம். நம் பொதுமறையாகிய திருக்குறளிலிருந்து சில அதிகாரங்களைப் படித்து முடித்த பின்னர், பெரியோர்கள் ஆசீர்வதிக்க, மங்கல நாளை உன் மணிக்கழுத்தில் கட்டி விடலாமென்று இருக்கிறேன். நம் இருவரையும் அன்பு வாழ்க்கையில் பிணிக்கும் பொன்கயிறாக, மனைக்குத் தலைவியாகிய உன் மாணிக்கக் கழுத்தில் அது என்றும்

திகழட்டும். என்னுடைய இந்த முடிவு உனக்குப் பிடித்திருக்கிறதா? அப்பா என்னுடைய யோசனையைக் கேட்கும்பொழுது நான் இதைத்தான் சொல்லப் போகிறேன்.

எப்படியோ விரைவில் நம்முடைய நட்பு, பிரிவுத் துயரின்னிறும் மீள வேண்டும் நம்முடைய உறவைப் பிறர் அறியச் செய்யும் சிறுசடங்குக்குப் பெயர்தான் திருமணம். இதை எந்த முறையில் நடத்துவதென்பதைப் பற்றி நாம் அதிகம் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. நம்முடைய மொழியில், சிக்கனமாக, அறிவுக்கும் ஒத்ததாக அது இருக்க வேண்டும். அவ்வளவுதான் நான் விரும்புவது.

முற்றிவரும் நெற்கதிரின்மீது முழுப்பாரிவையையும் செலுத்திவரும் கடன்பட்ட சிறு உழவனைப் போல் நானும் நம் திருமணத்தை எதிர்பார்த்து ஏங்கி நிற்கிறேன். நீ எப்பொழுதாவது விடியற்காலம் நான்கு அல்லது ஐந்து மணிக்கு எழுந்து, மலரப் போகும் பூவைப் பார்த்திருக்கிறாயா? பார்த்திருந்தால் என்னுடைய நிலைமை உனக்கு நன்கு தெரியும். இதழ்கள் ஒன்றிரண்டு விரிந்து மற்றவை விரியாது இருக்கும். மலரைச் சுற்றி, கருவண்டு வட்டமிட்டுக் கொண்டே தக்க நேரத்தை எதிர்நோக்கி இருக்கும். நம்முடைய வாழ்வும் இப்போது அப்படித்தான் இருக்கிறது. எனினும், என்ன செய்வது? விடியப் போவதும் உறுதி. மலரின் முறுக்கு உடையப்போவதும் திண்ணம். தேனை அருந்தப் போவதும் ஐயமற்ற செய்கை.

உன்னுடைய,

மதி

"இன்பத் தென்றலே!

இன்னும்மணச்சடங்கைப்பற்றிஎண்ணிக்கொண்டிருப்பது எனக்குமிக்க இன்னலைத் தருகிறது. உங்கள் விருப்பம் போலவே திருமணத்தை நடத்துங்கள். அதற்குக் குறுக்காக இங்கு யாரும் நிற்க மாட்டார்கள். எனவே, மாமா எதற்காக அப்பாவுக்கு இதைப் பற்றிக் கடிதம் எழுதவேண்டும்? இவ்வாறு இவர்கள் கடிதப் போக்குவரவில் நாட்களைப் போக்குவதை நான் நஞ்சாகக் கருதுகிறேன். எனக்கு வேண்டுவது மணமிக்க மலர்மாலை. அதை நூலில் கட்டினால் என்ன? நாரில் கட்டினால் என்ன? விரைவில் மணம் நடக்க வேண்டும். இதுதான் என் வேண்டுகோள்,

உங்கள் கடிதம் கிட்டியதும் நான் அப்பாவை அணுகி, எவ்வாறான சடங்குகளோடு அவர் நம் திருமணம் நடக்கவேண்டுமென்று விரும்புகிறார் என்பதை அறிய முயன்றேன். அவர் எல்லாவற்றையும் மாமா வின் தலையில் போட்டுவிட்டார். எனவே, மாமா விருப்பம்போல் செய்யலாம். அப்பா எதைக் குறித்தும் வருந்த மாட்டார். உங்களுடைய அடுத்த கடிதத்தில் நீங்கள் சடங்கைப் பற்றி ஒன்றும் எழுதாமல் தயவுசெய்து திருமண நாளைக் குறிப்பிட்டு எழுதுங்கள். உங்களுக்குக்கோடி கோடிப் புண்ணியம் உண்டு.

உங்களுடைய,
டெஸ்டி."

மோனத்தின் முழுப் பயனே!

உன்னுடைய எழுத்தின் மூலம் உன் நெஞ்சின் துடிப்பையும், உன் எண்ணத்தின் விரைவையும் நன்கு உணர்ந்தேன். உன்னை இனி ஒருநாளும் கரக்க வைப்

பதில்லை என்ற உறுதியுடன் அப்பாவை அணுகினேன். நான் சென்றவுடனே அவர் என்னிடம் வேறு எதையும் பேசாமல் நம்முடைய திருமண நாளைத்தான் குறிப்பிட்டார். சற்றும் எதிர்பாராவண்ணம் இவ்விற்பச் செய்தியைக் கேட்டு என் அகமெல்லாம் மகிழ்ந்தது. உடலிலுள்ள ஒவ்வொரு அணுவும் உணர்வுகொண்டு களிப்பதுபோல் என் அகக் கண்ணுக்குப் புலனாகியது. அந்த இன்பத்தை நீயும் உடனே அனுபவிக்க வேண்டுமென்று என் உள்ளம் தவியாய்த் தவித்தது. ஒரு தந்தி அனுப்பலாமா என்று அப்பாவைக் கேட்டேன்.

அவர், 'தந்தி எதற்கு? கடிதம் எழுதினால் போதாதா?' என்று சொல்லி அவரே ஒரு கடிதம் எடுத்து அதன் நான்கு மூலைகளிலும், நடுவிலும் மஞ்சள் தடவி எழுதினார். என்னுடைய கடிதத்தை நீ படித்துக்கொண்டிருப்பது போலவே அப்பாவின் கடிதத்தையும் உன்னுடைய தந்தை படித்துக் கொண்டிருப்பார். அட்டா! இன்னும் நாளைக் குறிப்பிடாமலே ஏதேதோ எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேனே. நம் திருமணத்திற்கு இன்னும் இருபது நாட்களே இருக்கின்றன. ஆவணி 25-ந்தேதி பலர் அறியப் பத்தரை மணிக்குமேல் நீ என் பத்தினியாகி விடுவாய்.

உன்னுடைய,

மதி"

"அமைதியின் சிகரமே!

இப்போதுதான் என் உள்ளத்தில் வீசிய புயற் காற்று ஓய்ந்து இருக்கிறது. கடலில் அலைகள் ஓய்ந்து விட்டதைப் போன்று என் எண்ணமும் ஓய்ந்து

விட்டது. கார்மேகம் இல்லாத நீலவானில், நள் விரவில் தவழும் முழுமதியோடு கூடிய வானம் கண் கொள்ளாக் காட்சியாக இருக்குமல்லவா? என் நிலையும் இப்போது அப்படித்தான் இருக்கிறது. புயல் காற்றினின்றும் தப்பிக் கரைசேர்ந்த கட்டுமரம் போல் அமைதியாக இன்று இரவுதான் தூங்குவேன்.

ஆவணி 25- ஆம் தேதியல்லவா நம் திருமணம் என்று எழுதி இருக்கிறீர்கள்? அப்பா! இன்னும் இருபது நாட்கள் நான் காத்திருக்க வேண்டுமா? இதைப் பார்த்ததும் முதலில் எல்லை இல்லாத இன்பம் ஏற்பட்டது. ஆனால், இன்னும் இருபது நாட்களை நான் எவ்வாறு கழிப்பேன்? இத்தனை நாட்கள் கழித்தவைகளை விட இவைகளைக் கழிப்பதுதான் பெரும் துன்பமாக இருக்குமென எண்ணுகிறேன். இனி இந்தப் பக்கம் வருகிற வேலை உங்களுக்கு ஏதாவது இருக்குமே. அந்தச் சாக்கில் ஒருமுறை இங்கு வந்து உங்கள் திருமுகத்தைக் காட்டிவிட்டுச் செல்லுங்கள். மணப் பந்தலில் உங்கள் உருவைக் கண்குளிரக் காணும் பேறு எனக்குக் குறைவாகத்தானே கிட்டும். அதனால்தான் இவ்வாறு எழுதுகிறேன். நீங்கள் இருக்கும் திசை நோக்கித் தொழுகிறேன். ஒருமுறை வந்து செல்லுங்கள்.

உங்களுடைய,

டெஸ்டி.

“அன்பின் இன்ப வடிவே!

உன் பொன்னுருவைக் காண நானும் ஒவ்வொரு விநாடியும் துடித்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறேன். தேன்வடியும் உன் முடங்கலைப் பார்த்ததும் உடனே புறப்படலாம் என்று முடிவும் கட்டினேன். ஆனால்”

எண்ணியவண்ணந்தான் நடக்கவில்லை. திருமண ஏற்பாட்டிற்காக எல்லா ஏற்பாடுகளையும் நான்தான் செய்யவேண்டி இருக்கிறது. அப்பாவின் உடல் நலம் இப்போது வரவரக் குறைந்துகொண்டே வருகிறது.

சோழ எந்தக் காரியத்தையும் இப்போது கவனிக்க மாட்டேன் என்கிறான். பழைய சோழ வாகவே இப்போது அவன் இல்லை. ஏதோ முன்பின் அறிமுகம் இல்லாத மாமனார் வீட்டில் நடந்துகொள்வதைப் போன்று மிக முறுக்காக இருக்கிறான். அற்ப செய்திகளைக் கண்டு அதிகம் ஆத்திரப்படுகிறான். அன்னுடைய பேரக்கைக் கண்டு அப்பா இப்போதுதான் வருத்தப்படத் துவங்குகிறார், இந்நிலையில் நானும் இரண்டொரு நாள் வீட்டில் இல்லை என்றால் அப்பா மிகவும் வேதனைப்படுவார். இன்னும் பதினாறு நாட்கள் தாழ்ம இருக்கின்றன எப்படியாவது பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு இவைகளைக் கழித்துவிடு. அப்பால் பிரிவே இல்லாத புது உலகத்தில் நாம் இருவரும் இன்பமாக வாழலாம். நான் ஏதேதோ நொண்டிச் சாக்குச் சொல்லி உன்னைச் சமாதானப்படுத்துகிறேன் என்று எண்ணிக் கொள்ளாதே இரண்டு நாட்கள் இங்கு நீ தங்கி இருந்தால் என்னுடைய நிலைமை உனக்கு நன்கு புலப்படும். எனவே, வருந்தாதே. விரைவில் நாம் சந்திப்போம்.

உன்னுடைய,

மதி.

“பிரிவிலும் பிரியாத உயிரே!

உங்கள் கடிதம் கிடைத்தது. நான் நினைத்தபடி தான் அதில் செய்தியும் அடங்கி இருந்தது நீங்கள் என்னைப் பார்க்க வருவதென்பது இந்தப் பிறவியில் இல்லை. பக்தனின் குடிசையை நோக்கி ஆண்டவன்

இந்தக் காலத்தில் வருவது இல்லை. அது ஏதோ ஏட்டில் இருக்கும் செய்தியாகத்தானே இப்பொழுது இருக்கிறது. எனவே, பக்தன்தான் ஆண்டவனின் ஆலயத்தை நோக்கிச் செல்ல வேண்டும். தங்களின் திருமாளிகை நோக்கி நாங்கள் அனைவரும் மிக விரைவில் வருவோம். இங்கிருந்து நாங்கள் அனைவரும் 23-ந் தேதி இரவு புறப்படுகிறோம்.

புது மரப்பிள்ளையாகிய நீங்கள் எங்களைக் காண ரயிலடிக்கு வரமாட்டீர்கள் அல்லவா? ஆனால், வீட்டிற்கு வந்த பின்னராவது உங்களை நன்கு காணும்படியான ஒரு வாய்ப்பை ஏற்படுத்தித் தாருங்கள். உங்கள் உடம்பு எப்படி இருக்கிறது என்பதையாவது நான் நேரில் பாரித்துத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டாமா? எனவே, மறக்காமல் இந்த ஒரு வரத்தை மட்டும் எனக்குக் கொடுங்கள். வேறு என்ன எழுதுவது? எண்ணி எண்ணிப் பார்த்தாலும் இதற்குமேல் என்னால் ஏதும் எழுத முடியவில்லை.

உங்களுடைய,
டெஸ்டி.

திருமணம் சிறப்பாக முடிந்தது. திருமணத்தின் போது வந்திருந்தவர்களில் அன்னாள் அம்மாவும், ரத்தின சாமியுந்தான் மிகக் களிப்படைந்தார்கள். டெஸ்டியும் நானும் இணைந்து இல்லறத்தை நடத்த வேண்டுமென்று மனமார அவர்கள் இறைவனின் இன்னருளை வேண்டினர். இச் சந்தர்ப்பத்தில் சோழுவின் நண்பன் ஒருவனையும் குறிப்பிட வேண்டும். நானும் அத்தையும் சோழுவைத் தனியாகப் பட்டினத்தில் விட்டு வந்தோமல்லவா? அந்தக் காலத்தில் இவன்தான் அவனுக்குத் தோன்றாத துணைவனாக இருந்தானாம். ரேடியோவில் துணை நிகழ்ச்சியாளனாக இவன் வேலைபார்த்து வந்தான். சோழுவின் மன்றலின் போதுதான் இவனை அவன் எனக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தான். அவனுடைய பெயர் முரளி. அவனுடைய பெயருக்கேற்ப அவன் கலிகால முரளியாகத்தான் இருந்தான் என்பது பின்னர் நன்கு தெரிந்தது.

திருமணம் நடந்த அன்று மாலை ஓர் இசை அரங்குக்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தோம். முரளியின் மூலமாக சோழுவின் ஓர் இளம் பாடகியை இதற்கெனப் பொறுக்கி இருந்தான். மாலை ஆறு மணிக்கு அவள் மேடையில் அமர்ந்ததுந்தான் அவள் புதுமுகத்தைப் பார்த்தேன். பாட்டையும் கேட்டேன். இரண்டும் சுமாராகத்தான் இருந்தன.

இராச் சாப்பாடு முடிந்ததும் அவளுக்குரிய பணத்தைக் கொடுப்பதற்காக சோழுவைத் தேடினேன். காணவில்லை. ஓர் ஆளை அனுப்பிப் பார்த்து வருமாறு சொன்னேன். சோழுவும், அவன் நண்பன் முரளியும் அந்தப்

பாணினியுடன் பேசிக் கொண்டிருப்பதாக ஆள் வந்து சொன்னான். எனக்கு எரிச்சலாயிருந்தது. சொன்ன ஆளைப் பார்த்து, 'முட்டாள் கூட்டிக்கொண்டு வாடா என்றால் செக்கு உலக்கை மாதிரி இதிரே நிற்கிறாயே. போடா, போய்ச் சீக்கிரம் அழைத்து வாடா' என்று இரைந்தேன். இன்று இரவு வண்டியேயே அப்பாணினியை ஊருக்கு அனுப்பிவிடுவது என்று திட்டம் செய்து கொண்டேன்.

சென்ற ஆள் மீண்டும் வந்தான். 'முரளி ஐயா தானுங்க வெளியே இருக்காங்க. அவருகிட்டச் சொன்னே னுங்க. ஐயா, அம்மாவோடு பேசிக்கொண்டிருக்கிறார். வருவார் போடா, என்கிறாருங்க,' என்றான் தயங்கிக் கொண்டே.

பொங்கி வரும் ஆத்திரத்தை அடக்கிக்கொண்டு நானே நேரில் சென்றேன். அப்பாணினி தங்கியிருந்த விடுதியின் படிக்கட்டை ஏறும்பொழுதே, 'மரியாதையாக வெளியே செல்லுங்கள்' என்ற குரலைக் கேட்டுத் திகைத்து நின்றேன். என்னைப் பார்த்துத்தான் அவ்வாறு யாராவது சொல்லுகிறார்களோ என்பதை அறியச் சுற்று முற்றும் பார்த்தேன். மேலும் கீழும் நோக்கினேன். ஒருவரையும் காணவில்லை. எனினும், உள்ளே செல்லுவதற்குத் தைரியம் வரவில்லை. தயங்கிக் கொண்டே நின்றேன்.

'இதோ பார். வீணாக ஆத்திரப்படாதே. நான் பட்டினம் சென்றதும் நீ ரேடியோவில் பாடுவதற்கான ஏற்பாட்டை உடனே செய்கிறேன். அத்துடன் உன்னை முதல் தரப் பாணினியாக்குகிறேன். எத்தனை இசைக் குயில்களை நான் வசப்படுத்தி அவர்களைப் புகழ் ஏணியின் உச்சியில் ஏற்றியிருக்கிறேன் தெரியுமா?' என்றான் முரளி.

இந்தப் பேச்சு அப் பாணினியைச் சிறிது நோம் சிந்தனையில் ஆழ்த்தியிருக்க வேண்டும், இல்லெனில்

‘மரியாதையாக வெளியில் செல்லுங்கள்’ என்று சொன்ன வாய் அதைக் கேட்டு ஏன் மௌனமாய் இருக்க வேண்டும்? முரளி யாருக்காக அவளிடம் வாதம் செய்கிறான்? தனக்காகவா அல்லது சோமுவுக்காகவா? இனிமேலும் காலம் தாழ்த்தினால் காரியம் மிஞ்சிவிடும் என்று எண்ணினேன்.

‘சோமு’ என்று அழைத்துக் கொண்டே உள்ளே சென்றேன்.

எல்லோரும் பிடிபட்ட திருடர்களைப்போலத் “திரு திரு” வென்று விழித்தனர். என்னைக் கண்டதும் அப் பாணினி வணக்கம் செய்து, ‘உட்காருங்கள், உட்காருங்கள்’ என்று உபசாரம் செய்தாள்.

மிக முயன்று முகத்தில் புன்னகையை வரவழைத் தேன். ‘இன்று இரவு தாங்கள் ஊருக்குப் புறப்பட்டுப் போவதாகச் சொன்னார்கள். அதனால்தான் வழி அனுப்புவதற்காக வந்தேன்’ என்று சொல்லிக்கொண்டே பையிலிருந்து இரண்டு நூறு ரூபாய் நோட்டுக்களை நீட்டினேன்.

அவளும் மறுக்காது வாங்கிக் கொண்டாள். திரும்பிப் பார்த்தேன். சோமுவும், முரளியும் காணப்படவில்லை.

‘இருங்கள், காரை அனுப்புகிறேன்’ என்று சொல்லி விட்டு வெளியில் வந்தேன். பாணினி வாசல் வரைக்கும் வந்து என்னை வழி அனுப்பினாள். எப்படியோ அன்று இரவே அவளை நான் ஊருக்கு அனுப்பிவிட்டேன். முரளியையும் விரைவில் இங்கிருந்து அனுப்பினால் பரவாயில்லை. இவ்வாறு தன்னுடைய பதவியைக் காட்டி எத்தனை அபலைப் பெண்களை இவன் வஞ்சித்திருக்கிறானோ? யார் கண்டார்? அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை என்றால், ‘குரல் நன்றாக இல்லை. மைக்குக்குப் பொருந்தி வரவில்லை’ என்று ஏதோ காரணம் காட்டி விடலாம் அல்லவா?

இவனைப் போன்றவர்கள் மேலதிகாரியையும் நன்கு 'காக்காய்' பிடித்து வைத்திருப்பார்கள். இவர்களைக் கடவுள்தான் கேட்க வேண்டும். வேறு யாரும் கேட்க முடியாது.

*

*

*

நானும் டெஸ்டியும் இப்போது பழையவர்களாகி விட்டோம். இனி, மேலே நடக்க வேண்டியதைப்பற்றி ஒரு நாள் இரவு அனைவரும் யோசித்தோம். வீட்டுக்கு முன் பக்கத்திலுள்ள தோட்டத்தில் நாற்காலிகளை எடுத்துப் போட்டு உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தோம். அப்போது வானத்தில் முத்துப் போன்ற முழுநிலவு சுடர் விட்டுக் கொண்டிருந்தது. அப்பா மட்டும் சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்து கொண்டிருந்தார். சோமு, 'பட்டினத்திற்குச் சென்று வக்கீல் தொழில் நடத்தினால்தான் முன்னுக்கு வரமுடியும்' என்றான், அப்பாவின் எண்ணம் எப்படி இருக்கிறது என்பதை அறிந்து கொள்ளவே அவன் முயலவில்லை. தன்னுடைய தீர்மானத்தை மட்டும் உறுதியான குரலில் சொன்னான். அப்பால், அப்பா என்னைக் கேட்டார். நான், அவருடைய விருப்பம்போல் நடப்பதாகக் கூறிவிட்டேன். சோமு பட்டினம் செல்வதாய் இருந்தால் நீயும் அங்கேயே செல்வதுதான் நல்லது' என்றார். நானும் 'சரி' என்று ஒத்துக் கொண்டேன்.

பட்டினத்தை எண்ணியவுடனே எனக்கு முதன் முதலில் சாரளாவின் நினைப்புத்தான் வந்தது. அப்பால் சோமுவின் மானங்கெட்ட நடத்தை அதற்கு உடந்தையாக இருந்து ஆவன செய்துவரும் அவனுடைய நண்பன் முரளி. இவர்களிடமிருந்து சோமுவைக் காக்க என்னால் முடியுமா? அன்புடைய என் சிவகாமியின் கண்கள், துன்ப நீரை வடிக்காது இல்லறத்தை நடத்துமா? என்று

எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. அவனுடைய அற்ப நடத்தைக்குப் பின்னர் மானமுள்ளவனாக இருந்தால் அவன் அப்பாணினியின் இருப்பிடம் தேடிச் செல்வானா? அன்பும், நன்றியும் கலந்த நெஞ்சத்தோடு அவன் சிவகாமியை எண்ணிப் பார்த்திருந்தால், கயவனாகிய முரளியின் தோழமையை அடைந்திருப்பானா?

ஒரு திறமையான அரசியல்வாதிக்கு இருக்க வேண்டிய குணங்கள் அனைத்தும் அவனிடம் பொருந்தி இருப்பதை நான் அன்றைக்கே கண்டேன். இவனையாவது நாம் நல்வழிக்குத் திருப்பவாவது என்ற மனச் சோர்வும் உடன் கொண்டேன். எனினும், முயலவேண்டுவது மனிதனின் கடமை. வெற்றி, தோல்வியைப் பற்றித் துவக்கத்திலேயே எண்ணுவது அறிவீனம். எனவே முடிந்தவரை சோமுவைக் கண்காணிக்கலாம் என்ற கருத்துடன் இருவரும் குடும்பத்தோடு ஒரு நல்ல நாளில் பட்டினம் நோக்கிப் புறப்பட்டோம். பக்கம் பக்கமாக உள்ள இரண்டு வீடுகளில் நாங்கள் வசித்து வந்தோம்,

சோமு, செங்கமலராயர் என்பவரிடம் பயிற்சி பெற்று வந்தான். இது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. செங்கமலம் ஒரு சாதாரண வக்கீல். வருமானம் இல்லாதவர். ஆடம்பரப் பிரியர். தன்னைக் காமனின் மறுபிறப்பு என்று எண்ணிக் கொள்பவர். இவருடைய ஒழுக்கத்தைப் பற்றி எல்லோருக்கும் தெரியும். காலையில் கண்விழிக்கும் பொழுதே இன்று ஒரு மெய்கூடப் பேசமாட்டேன் என்று சபதம் எடுத்துக்கொண்டு வெளியில் வருபவர். இந்த லட்சணத்தில் இவர் ஒரு பெரிய அரசியல்வாதி. வட நாட்டுத் தலைவர் யாராவது ஊருக்கு வந்தால் போதும். அவரைப் போலவே ஷெர்வானியும், தலையில் குல்லாயும் தரித்துக்கொண்டு தன்னுடைய காரின் மேல் முகப்பைத் திறந்து விட்டுக்கொண்டு வீதியுலா வருவார். வந்த

தலைவரோ வேறொரு காரில் இருக்கிற இடம் தெரியாமல் சென்று கொண்டிருப்பார். செங்கமலராயரின் கோமாளித் தனத்தைக்கண்டு ஊரில் சிரிக்காதவர் கிடையாது, ஏளனமாகப் பேசாதவர் கிடையாது. இந்த மேதாவிடந்தான் சோமு பயிற்சி பெற்றான். இனம் இனத்தைச் சாரும் என்பது பொய்க்காத மொழி அல்லவா?

எத்திராஜு என்பவரிடம் நான் கிரிமினல் வழக்குகளில் பயிற்சி பெற்று வந்தேன். பயிற்சிக் காலம் முடிந்தவுடன் எங்களுடைய தொழிலை நாங்கள் தனித்தனியாகத் துவங்கினோம். என்னுடைய தொழிலில் ஊக்கத்தோடு நான் உழைத்து வந்தேன். என்னுடைய உழைப்பிற்கேற்ப என் ஊதியமும் பெருகிவந்தது. கட்சிக் காரர்களிடம் முதலில் உண்மையும், நீதியும் இருக்கின்றனவா என்பதைத் தெரிந்து கொண்ட பின்னரே நான் கட்டு வாங்குவது வழக்கம்.

சோமுவுக்குப் பொதுக் கூடத்தில் பேசுவதற்கே நேரம் இருப்பதில்லை. மாதம் ஐம்பது ரூபாய் வருமானம் கூட வருவதில்லை. ஆனால், அரசியல் உலகில் அவனுடைய புகழ் அதிகரித்து வந்தது. செங்கமலராயரிடம் இல்லாத துணிவு, விடாப்பிடி முதலிய குணங்கள் சோமுவிடம் இருந்தன. இவை அவனுக்குப் பெரிதும் உதவின.

இச் சமயத்தில்தான் பட்டினத்திலேயே பரபரப்பை உண்டாக்கிய ஒரு கொலை வழக்கை நான் நடத்திக் கொண்டிருந்தேன். பகலும், இரவும் இந்த வழக்கைப் பற்றியே நான் எண்ணிக் கொண்டிருந்தேன். நான் குடியிருந்த வீட்டுக்கு எதிர்ப்புறமாகச் செல்லும் பாதை வழியே சென்றால் அது வடக்குப் பக்கமாகத் திரும்பும். திருப்பத்திலேயே ஒரு பெரிய மாடிவீடு. அதில்தான் வடவூர் நிலச்சுவான்தார் எல்லப்பன் இருந்தார். செங்கமலராயரின் ஒன்று விட்ட தமையனார் இவர்.

இவருடைய வீட்டில்தான் சின்னஞ்சிறு குழந்தைகளை மேற்பார்த்துக்கொள்ளும் தாதிப் பெண்ணை, சோழுவின் கார் ஓட்டும் வீரமுத்துவின் மனைவி வேலை பார்த்து வந்தாள்.

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை. எல்லப்பன் மனைவியும் குழந்தைகளும் பகல் சினிமாக் காட்சிக்குப் புறப்பட்டுப் போய்விட்டனர். அவ்வேளையில் அங்கு சென்ற வீரமுத்துவின் மனைவி எல்லப்பனின் இழிந்த எண்ணத்தைத் தூண்டி விடும் சுடர் விளக்காக ஆனாள். சுடரோடு ஒன்றி விடத் துடித்தார் அவர். இதனால் பெரும் போராட்டம் நிகழ்ந்தது. முடிவு வீரமுத்துவின் மனைவி, எல்லப்பன் வீட்டுத் தோட்டத்திலுள்ள முல்லைக் கொடிக்கு உர மானால்.

சோழுவைப் பின்தொடர்ந்து வீரமுத்து அமுத வண்ணமே வந்தான். சோழ அனைத்தையும் விளக்கி 'இதில் ஏதாவது செய்ய வேண்டும்' என்றான். முறைப்படி போலீசுக்கு அறிவிக்குமாறு சென்னேன். போலீசார் ஏதோ விசாரணை நடத்துவதுபோல் நடத்தி முடிவில் 'ஒன்றுமில்லை, புலன் கிடைக்கவில்லை'யென்று சொல்லி விட்டனர். மேலே என்ன செய்வதென்று புலப்படவில்லை. ஒரு சாட்சிக்கூடக் கிடைக்கவில்லை. நரி தின்ற கோழி கூவப்போவதில்லை என்று சொல்லுவார்கள். எல்லப்பன் செய்த கொலையும் இவ்வாறே ஆகி விடுமென்றுதான் எண்ணினேன்.

ஒருநாள் மாலை இலக்கியக் கூட்டம் ஒன்றுக்குச் சென்றுவிட்டு இரவு வெகுநேரம் கழித்து வீட்டுக்கு வந்தேன். நான் சாப்பிட்டு முடிந்ததும் டெஸ்டி என்னிடம் ஒரு புதிய செய்தியைச் சொன்னாள். எல்லப்பன் வீட்டில் சமையல் செய்யும் பெண், வீரமுத்துவின் மனைவியை எல்லப்பன் கழுத்தைப் பிடித்து நெரித்துக் கொன்றதை அவளே நேரில் பார்த்ததாகவும், சவத்தை முல்லைக்

கொடிக்கு அடியில் புதைத்து இருப்பதாகவும் செய்தி சொன்னாலாம்.

‘இப்போது அவள் எங்கே?’ என்று கேட்டேன்.

‘நானே இரவு ஒன்பது மணிக்கு வருவதாகச் சொல்லி விட்டுப் போனாள்’ என்றாள் டெஸ்டி. மறுநாள் இரவு ஒன்பது மணியை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

பத்து, பதினென்று, பன்னிரண்டும் ஆகிவிட்டது. அவள் வரக்காணும். இனிமேல் அவளுக்காகக் காத்திருப்பது வீண் என்று எண்ணிப் படுக்கைக்குச் சென்றேன். அவளை நானாவது நானே சென்று பார்க்கலாமென்று டெஸ்டியிடம் அவளைப் பற்றிப் டூல கேள்விகள் கேட்டேன். மணி ஒன்று அடித்தது. டெஸ்டி கொட்டாவி விட்டுக்கொண்டே, ‘எனக்குத் தூக்கம் வருகிறது. தூங்கட்டுமா?’ என்றாள். ‘சரி’ என்று சொல்லி நானும் போர்வையை இழுத்துப் போர்த்தினேன். இந்நேரத்தில் யாரோ கதவைத் தட்டுவது கேட்டது. சென்று தானைத் திறந்தேன். நடுத்தர வயதுள்ள ஒருத்தி நின்று கொண்டிருந்தாள். டெஸ்டி சொன்ன பெண் இவளாகத்தான் இருக்கும் என்று டெஸ்டியைக் கூப்பிட்டேன். ஆனால், வந்த பெண்ணை “விறுவிறு” என்று உள்ளே நுழைந்து விட்டாள். அவளுடைய உடலிலே நடுக்கம் நன்கு தென்பட்டது. இதற்குள் டெஸ்டியே வந்து விட்டாள். ‘வாம்மா’, ஏன் ஒன்பது மணிக்கே வருகிறேன் என்று சொன்னாயே?” என்றதும், சரி நாம் எதிர்பார்த்த பெண் தான் என்று முடிவு கட்டிக்கொண்டு உள்ளே சென்றோம்.

அந்தப் பெண் இங்கு வருவதற்கே மிகவும் அச்சப் பட்டாள். ‘ஒருவருக்கும் தெரியாமல் இங்கு வரவேண்டி இருந்ததா! நேரம் ஆகிவிட்டது’ என்றாள். நான் அவளிடம் கேட்க வேண்டியவைகளை பெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டு அவளுக்குத் தைரியம் சொல்லி அனுப்பினேன்.

மறுநாள் வீரமுத்துவை வரவழைத்து அவனிடம் அனைத்தையும் சொல்லி மேலே நடக்க வேண்டியவைகளையும் விளக்கினேன். என்னுடைய மூளை அனைத்தையும் பயன்படுத்தி இவ்வழக்கை நடத்துவதென்றும் முடிவு கட்டினேன்.

வழக்கு நடக்கத் துவங்கியது. குறிப்பிட்ட ஒருநாளில் மாஜிஸ்ட்ரேட், போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர், நான் முதலியோர் எல்லப்பனின் வீடுநோக்கிச் சென்றோம். நாலேந்து இடங்களில் முல்லைக்கொடி இருந்தது. எதைத் தோண்டிப் பார்ப்பது? என்பது தெரியவில்லை. எனவே, அனைத்தையும் தோண்டிப் பார்த்தோம். [ஒன்றும் கிட்டவில்லை, ஆனால் வீட்டுக்குத் தொலைவில் இருந்த முல்லைக் கொடியைத் தோண்டும் போதுமட்டும் பழைய குழி ஒன்று தென்பட்டது. சுவம் கிட்டாததால் எனக்கு ஒரே ஏமாற்றமாக இருந்தது. செய்வதறியாது முதற் போரிலேயே தோல்வி அடைந்த வீரனைப்போல் வீடுவந்தேன்.

மீண்டும் பெருமுயற்சி செய்து அப்பெண்ணை வரவழைத்தேன். 'சுவத்தை எங்கே அப்புறப்படுத்தினர்?' என்று கேட்டேன். அவளும் ஒன்றுமறியாதவள்போல் விழித்தாள். சிறிதுநேரம் பொறுத்து, ஏதோ ஆவேசம் வந்தவளைப்போல், 'நான் அந்த ரகசியத்தை நாளைக்குள் தெரிந்து சொல்லுகிறேன்' என்றாள்.

அவளுடைய ஆவேசம் எனக்கு வியப்பாக இருந்தது. 'எவ்வாறு தெரிந்து கொள்வாய்?' என்றேன் ஆவலோடு.

"தாய்க்குத் தெரியாத சூலா?" தோட்டக்காரரைக் கேட்டால் தெரிந்து போகிறது" என்றாள்.

'தோட்டக்காரன் உன்னுடைய கணவனா?' என்று கேட்டேன்.

"இல்லைங்க" என்று சொல்லி நாணிச் சிரித்தாள்.

'சரிதான்;' என்று சொல்லிக் கொண்டே நானும் சிரித்தேன். என்னைப் பார்த்து டெஸ்டியும் முறுவல் பூத்தாள்.

நல்ல இயல்புகளோடு இருப்பது எவ்வளவு தீங்கானது என்பதை, சிவகாமியின் வாழ்க்கையிலிருந்து நன்கு அறிந்து கொண்டேன். கடமையைச் செய்து விட்டால் அனைத்தும் சரியாகிவிடும் என்ற கொள்கையும் தப்பானது. கடமையைச் செய்வதோடு நம்முடைய உரிமைகளையும் நாம் என்றென்றும் பிறரிடமிருந்து காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். இவ்வாறு உரிமைக்காகப் போராடாமல் கடமையை மட்டும் கருத்தாகச் செய்வதில் அமைதி கண்ட காரணத்தால்தான் கண்ணகி, கணவனைப் பிரிந்து வாழ நேரிட்டது. சிலப்பதிகாரக் கண்ணகிக்கும் மகிழம் பூச் சிவகாமிக்கும் இடையில் பதினெட்டு நூற்றாண்டுகள் இருந்தபோதிலும் இயல்பில் மட்டும் இம்மியும் வேறுபாடு இல்லாமல் இருந்தது. காலத்தை அறிந்து நன்கு நடக்கும் பண்பு சிவகாமிக்கு இல்லையே என்றுதான் நான் வருத்தப் பட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

காலனா சம்பாதிப்பதற்கு வகை தெரியாவிட்டாலும் காசைச் செலவு செய்வதற்கு வேண்டிய ஆயிரம் வழி வகைகளை சோமு நன்கு உணர்ந்திருந்தான் இணைபிரியாத நண்பனாக முரளி இப்போது காணப்பட்டான். இருவரும் மாலை இருள் பரவும்போது வெளியே சென்றால் நள்ளிர வில்தான் வீடு வருவார்களாம்! சில நாட்களில் அதுவும் தவறிவிடுமாம். இவ்வாறு சோமு அலங்கோலமாகத் திரி வதைச் சிவகாமி கண்டிக்காமல் இருக்கலாமா? இதைப் பற்றிச் சிவகாமி எவ்விதத்திலும் வாய் அசைக்காமல் இருக்கவே அவன் நெஞ்சில் இருந்த சிறிது பயமும் நீங்கி மனம்போன போக்கெல்லாம் திரியத் துவங்கிவிட்டான்.

வக்கீல்கள் அறையில் அவனைப் பற்றிப்பேசுவது என் காதிலும் பட்டது. சிவகாமியைப்பற்றி எண்ணும் போதெல்லாம் என் நெஞ்சம் பூகம்பத்தால் பிளந்த பச்சை வயல்களைப்போல் காணப்பட்டது. நாள் தவறாமல் மாலை வேளைகளில் டெஸ்டி, சிவகாமியிடம் சென்று எதை யாவது பேசி அதன் மனத்துயரை ஆற்றி வருவாள்.

இவ்வாறு சிவகாமியின் இல்லறத்தை வேர்க்கரை யான் அறித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுதுதான் அப்பாவின் உடல்நலம் மிக்க சீரழியத் தொடங்கியது. எங்கள் அனைவரையும் பார்க்க அவர் விரும்புகிறார் என்று அம்மா எழுதி இருந்தார். எனவே, சோழுவும் நானும் குடும்பத்தோடு சென்றோம். நேரில் அப்பாவைக் கண்ட தும் என் நெஞ்சம் சொல்லொணாத் துன்ப மடைந்தது. இளைத்துத் துரும்பாகக் காணப்பட்டார். வழக்கமாக நோயாளிகள் பேசுவதுபோல் அவரும் நம்பிக்கை இழந்து பேசினார். ஆனால், இம்முறை அம்மாவின் கண்ணீர் வடிக்கும் முகத்தைத்தான் என்னால் காணப் பொறுக்க வில்லை. 'பட்டினத்திற்கு வந்து சிறந்த டாக்டரைக் காண லாம்' என்றேன். அப்பா அடியோடு மறுத்து விட்டார்.

அம்மாவுக்கு உதவியாக டெஸ்டியை அங்கேயே விட்டுவிட்டு வர எண்ணினேன். எவ்வகையிலும் சிவகாமி சோழுவை விட்டுப் பிரிந்திருக்கக் கூடாது என்ற என் எண்ணத்திற்கு மாறாக அப்பா, சிவகாமியையும் சிறிது நாள் தங்கிப் போகச் சொன்னார். மெல்லவும் முடியாமல் விழுங்கவும் முடியாத நிலையில் நான் இருந்தேன். சோழ மிகக் களிப்போடு சிவகாமியை ஊரில் தங்கியிருக்கச் சொல்லி என்னுடன் பயணமானான். 'இருள் நிறைந்த எதிர்காலத்தைத் தாங்குவதற்கு வேண்டிய ஆண்மையை மட்டும் ஆண்டவனே எனக்குக் கொடுப்பாயாக' என்று

இறைவனை இறைஞ்சியவண்ணமே இல்லம் வந்து சேர்ந்தேன்.

அன்று இரவு ஒன்பது மணி இருக்கும். நான் படிப் பறையில் உட்கார்ந்து படித்துக் கொண்டிருந்தேன். சமையற்காரன் யாரோ ஓர் அம்மாள் என்னைப் பார்க்க வேண்டும் என்பதாகக் கூறினான். சரிதான், எல்லப்பனின் சமையற்காரியாகத்தான் இருக்கும் என்று எண்ணி வர வழைக்கச் சொன்னேன். ஆனால், என்ன ஆச்சரியம்! என் கண்களையே நம்ப முடியவில்லை. எனினும், சமாளித்துக் கொண்டு, 'வா சாரளா, உட்கார்' என்றேன்.

அவளும் தன் பவள இதழ்களை விரித்து ஒளியை வீசிய வண்ணமே உட்கார்ந்தாள்.

'என்ன சாரளா, அப்பா, பாட்டி அனைவரும் நலமாக இருக்கிறார்களா?' என்றேன்.

'உங்களுக்கு அவர்களைப் பற்றிக்கூட நினைவு இருக்கிறதா?' என்றாள் அவள்.

'ஏன் இவ்வாறு சொல்லுகிறாய்? உன்னை மணக்க மறுத்ததனால் உன்மீது எனக்கு அன்பில்லை என்று எண்ணிக் கொண்டாயா என்ன?'

சிவகாமியின் திருமணத்திற்கு வரவேண்டும் என்று தான் இருந்தேன். ஆனால், பம்பாய் சென்ற அப்பா அது வரை திரும்பவே இல்லை. அதனால்தான் வரமுடியவில்லை' என்று பழையதை எனக்கு நினைவூட்டினான்.

'நீ சிவகாமியின் திருமணத்திற்கு வராததனால்தான் என்னுடைய திருமணத்தின்போதும் உனக்கு அழைப் பிதழ் அனுப்பவில்லை' என்று என் தற்கால நிலையை அவளுக்கு விளக்கிக் கூறிவிட்டு அவளுடைய முகத்தை உற்றுப் பார்த்தேன்.

மதியின் மீதுள்ள மறுவைப்போல் அவள் முகம் திட ரென மங்கியது. அடுத்த கணம் அதைச் சமாளித்துக்

கொண்டு, 'என்ன சொல்லுகிறீர்கள்? உங்களுக்கும் திருமணம் ஆகிவிட்டதா?' என்றுள்.

'ஆம் சாரளா, எனக்கும் கடிமணம் நடந்து விட்டது' என்றேன்.

'அப்படியானால் அவர்களை நான் பார்க்க வேண்டுமே' என்று சொல்லிக் கொண்டே எழுந்தாள்.

'இல்லை சாரளா, அவள் இப்போது இங்கு இல்லை. இருந்தால் இவ்வளவு நேரம் உனக்கு அறிமுகப்படுத்தாமல் இருப்பேனா? அப்பாவுக்கு மறுபடியும் வயிற்றுத் தொல்லை. எதையும் சாப்பிட முடியவில்லை. மிக்க துன்பப்படுகிறார். அம்மாவுக்கு உதவியாக ஒரு வாரத்திற்கு முன்தான் அங்குச் சென்றாள்' என்றேன்.

'உங்கள் மனைவி எப்படி இருக்கிறார்கள்?' என்றுள் மீண்டும்.

'எப்படி என்றால் நான் என்ன விடை சொல்லுவது? பண்பில் எப்படி என்று கேட்கிறாயா? அல்லது நிறத்தில் எப்படி என்று கேட்கிறாயா?' அழகில் எப்படி என்று வினவுகிறாயா?

'மூன்றையுந்தான் கேட்கிறேன். மூன்றையும் பற்றிச் சொல்லுங்கள். வக்கீல் புத்தி வீட்டில்கூட மாற வில்லையே' என்றுள் சிறிது நகையாடிய வண்ணம்.

'அப்படியா, மூன்றைப் பற்றியுமே கேட்கிறாயா? சொல்கின்றேன் கேள். முதலில் அவள் நிறத்தைப் பற்றிச் சொல்லுகிறேன், கேள். அழகான மாந்தளிரைப் பார்த்திருக்கிறாயா? அதன் நிறம்போல் மாமைக் கறுப்பாக இருப்பாள். ஆனால், அதன் கனியைப்போன்று விருப்பத்தைத் தரும் உருவங்கொண்டவள் என்றுதான் நான் எண்ணுகிறேன். அவளுடைய பண்பைப் பற்றி நான் என்ன சொல்வது, விடியவிடியச் சொன்னாலும் முடியாதே' என்றேன் சிரித்துக்கொண்டே.

‘அட்டா! கொஞ்சம் சுருங்கச் சொல்லுங்களேன், கேட்போம். அப்படி முடியாவிட்டால் விடிய விடிய வேண்டுமானாலும் உங்கள் மனைவியின் புகழைக் கேட்கச் சித்தமாய் இருக்கிறேன்’ என்றாள் நகைச் சுவையோடு.

‘அப்படியானால் சுருக்கமாகவே சொல்லுகிறேன், கேள் சாரளா, இதோ இந்தப் புத்தகத்தைப் பார்த்தாயா? இதன் ஆசிரியர், ‘திருமணம் என்பது முற்றுகையிட்ட ஒரு கோட்டைக்குச் சமம்’ என்கிறார். முற்றுகைக்கு அகப்பட்டுக் கோட்டைக்கு உள்ளே இருப்பவர்கள் கோட்டைக்கு வெளியே வர ஆவலாய் இருப்பார்கள். வெளியே இருந்து முற்றுகை இருபவர்களோ கோட்டையின் உள்ளே புக விரும்புவார்கள். திருமணம் ஆகாதவர், மணம் என்ற கோட்டைக்குள் புகவிரும்புகின்றனர். மணமானவர்களோ திருமணக் கோட்டைக்கு வெளியே இருந்தால் நன்றாக இருந்திருக்குமே என்று அங்காந்து நிற்கின்றனர்.

‘நான் மணமானவன் அல்லவா? அவ்வாறு இருந்தும் மணக்கோட்டையிலிருந்து நான் வெளியே வரவேண்டுமென்று ஒருநாள்கூட இதுவரை எண்ணியதே இல்லை. மூவேந்தரின் முற்றுகைக்கு உட்பட்டும், பாரியின் பறம்பு மலையில் உள்ளவர்கள் வெளியே வரவேண்டுமென்று எண்ணாமல் அவர்கள் விரும்பிய பொருள்களை எல்லாம் பறம்புமலை விரும்பிய வண்ணமே கொடுத்ததாம். என்னுடைய டெஸ்டிமோனியும்—அதுதான் என் மனைவியின் பெயர்—எனக்கு எவ்விதக் குறையுமில்லாமல் பாதுகாத்து வருகிறாள். அவ்வளவு பண்பு நிறைந்தவள்’ என்று நான் சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன்.

அவள், ‘அப்படியா செய்தி! நீங்கள் சொல்வதைப் பார்த்தால் இப்போதே ஊருக்குச் சென்று ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு வரலாமா என்று எண்ணுகிறேன்’ என்றாள்.

‘சரி, இதோடு நிறுத்திக் கொள்ள வேண்டும். பொறுமையை இழந்த நிலையில் அவள் இருக்கிறாள்’ என்று எண்ணிக்கொண்டே, ‘அதிருக்கட்டும் சாரளா, இந்நேரத்தில் எப்படி இங்கு வந்தாய்? ஏதாவது நல்ல செய்தி உண்டா?’

‘ஓ, அதுவா? இந்தத் தெருக்கோடியில் எங்களுடைய உறவினர் ஒருவர் இப்போது புதிதாகக் குடி வந்திருக்கிறார். அவரைப் பார்க்க வந்தேன். போகும்பொழுதே உங்கள் பெயர்ப் பலகையைப் பார்த்தேன். நீங்களாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று எண்ணினேன். விரைவில் உறவினர்களைப் பார்த்துப் பேசிவிட்டு நேரே இங்கு வந்தேன். வேறொன்றும் விசேஷமில்லை. உங்களைக் கண்ணாரப் பார்த்ததுதான் பெரிய விசேஷம்’ என்றாள்.

‘உன்னைப் பார்த்ததில் எனக்கும் பெருமகிழ்ச்சி சாரளா’ என்று சொல்லிவிட்டு, ‘சோமுகூட இங்கேதான் இருக்கிறான். இங்கிருந்து நான்கு வீடு தாண்டிச் சென்றால் அவன் வீடு’ என்றேன்.

அதைக் கேட்ட உடனே, ‘சீ, அவர் பேச்சை என்னிடம் எதற்காக எடுக்கிறீர்கள்? சிவகாமி இருந்தால் மட்டும் தயவுசெய்து வரவழையுங்கள். பார்த்துவிட்டுப் போகிறேன்’ என்றாள்.

‘சிவகாமியுந்தான் ஊரிலிருக்கிறது. வந்தவுடன் சொல்லி அனுப்புகிறேன். இப்போது நேரே வீட்டுக்குத் தானே போகவேண்டும்?’ என்றேன்.

வீடுதேடி வந்தவளை ஒன்றும் சாப்பிடச் சொல்லாமல் இருக்கிறோமே என்று சொல்லிச் சமையற்காரனைக் கூப்பிட்டு இரண்டு இலைகள் போடுமாறு சொன்னேன். இருவரும் சாப்பிட்டுவிட்டு வெளியே வந்தோம். எல்லப்பனின் சமையற்காரி நின்று கொண்டிருந்தாள். சாரளாவைக் கண்டவுடன் அவள் மிரள மிரள விழித்த

வண்ணமே கண் கொட்டாமல் பார்த்தாள். சாரளாவைச் சிறிதுநேரம் தனியாக உட்கார வைத்துவிட்டு அவளை அழைத்துப் பேசினேன். என்னைப் பன்முறை வந்து பார்த்ததாகவும் நான் ஊரில் இல்லையென்றும் வருத்தப் பட்டுக்கொண்டாள். அவளுக்குச் சமாதானம் சொல்லி மெல்ல அவள் ரகசியத்தைத் தெரிந்து கொண்டாளா என்று வினவினேன்.

நான் எதிர்பார்த்த வண்ணமே அவள் மிக்க துப்பு உடையவளாகத்தான் இருந்தாள். என்னுடைய காதோடு காதாக அவள் தெரிந்துவந்த ரகசியத்தைச் சொன்னாள். அதைக் கேட்டதும் இந்த வழக்கில் நான் வெற்றிபெறுவது முழு உறுதி என்று எண்ணிக் கொண்டேன். சமையற் காரியின் சொல்லைத் தோட்டக்காரன் தட்டமாட்டான் என்ற உறுதியும் எனக்கு ஏற்பட்டது. எப்படியாவது இவர்கள் இருவரையும் சாட்சிகளாகப் போட்டுவிட வேண்டுமென்று முடிவு கட்டினேன். அடுத்த நாள் தோட்டக்காரனையும் உடன் அழைத்து வருமாறு அவ ளிடம் கூறி அவளை வழி அனுப்பினேன்.

தனியாக உட்கார்ந்திருந்த சாரளாவை அணுகிக் கொண்டிருக்கும்போது வெளியிலிருந்து யாரோ 'மதி' என்று அழைத்தனர். குரலிலிருந்து சோமுதான் என்று அறிந்துகொண்டேன். இந் நேரத்தில் சாரளாவை இங்குக் கண்டால் அவன் என்ன நினைப்பான்? கொஞ்சங்கூட ஐயப்படாமல் எங்கள் இருவருக்குமிடையே கூடாநட்பு இருப்பதாகக் கருதிக் கொள்வானே. அதனால் எவ்வளவு விபரீதம் வரும்?

நினைக்கக்கூட நேரமில்லை. 'இதோ வந்துவிட்டேன், சோமு' என்று உரக்கச் சொல்லியவண்ணமே சோமுவின் வரவைச் சாரளாவுக்கு அறிவித்து, அறையை விட்டு வெளியே வந்தேன். அவனுக்குப் பக்கத்தில் செங்கமல ராயர் நின்று கொண்டிருந்தார்.

என்னுடைய தலை சுழன்றது. சற்று முன்புதானே எல்லப்பன் வீட்டு வேலைக்காரி இங்கிருந்து சென்றாள். ஒருகால் அவளை இவர் பார்த்திருப்பாரோ? பார்த்திருந்தால் அனைத்தும் பழுதாகி விடுமே. இந்நேரத்தில் எதற்காக என்னைத் தேடிக்கொண்டு வந்திருக்கிறார்? எல்லப்பனைப் பற்றிப் பேசத்தான் வந்திருப்பார் என்று எண்ணிக் கொண்டே அவர்களைக் கூடத்தில் உட்கார வைத்து, 'இருவரும் சரப்பிட்டு விட்டார்களா?' என்று விசாரித்தேன்.

இரண்டு பேரும் 'சாப்பிட்டுவிட்டுத்தான் வருகிறோம். செங்கமலம் உன்னிடம் ஒரு முக்கியமான செய்தி பேச வேண்டுமென்றார். அதனால்தான் வந்தோம்' என்றான் சோமு.

'என்னிடம் என்ன அவ்வளவு முக்கியமான செய்தி?' என்று கேட்டுக்கொண்டே செங்கமலத்தைப் பார்த்தேன்.

பல் எல்லாம் தெரியும்படியாக அவர் சிரித்துக் கொண்டே, 'ஒன்றுமில்லை. என்னுடைய அண்ணார் விஷயமாகத்தான் உங்களிடம் பேசுவந்தேன். அவருடைய புகழைக்கண்டு பொருமைப்படும் சிலர் ஏதாவது அபாண்டதீதை அவர் தலையில் சுமத்தி, அவர் நல்ல பெயரைக் கெடுக்க முற்படுகிறார்கள். அதிலெல்லாம் நீங்கள் தலையிடக் கூடாது என்று கேட்டுக் கொள்ளுவதற்குத்தான் உங்களிடம் வந்தேன்' என்றார்.

'என்னைப் பற்றிச் சோமு உங்களிடம் ஒன்றுமே சொல்ல வில்லையா? நான் கிரிமினல் வழக்கிலும், உண்மையும் நீதியும் இருந்தாலொழிய, பணத்திற்கு ஆசைப் பட்டுக் கட்டுக்களை வாங்குவதில்லை. எனவே, நீங்கள் இதைப்பற்றிக் கொஞ்சங்கூடக் கவலைப்பட வேண்டாம்,' என்றேன்.

‘சோமுஷம் சொன்னார். எனினும், இக்காலத்தில் பொய்யைக்கூடச் சிலர் மெய்யாக்கி விடுகின்றனர். அதனால்தான் நான் சிறிது கவலைப்படுகிறேன்’ என்றார். ‘பொய்யை மெய்யாக்க இறைவனாலும் ஆகாது. அதை மெய்ப்போல மயங்கச் செய்யுமாறு நாம்தான் செய்கிறோம். நம்மை மிஞ்சுகிறவர்கள் இக்கலையில் வேறு யாருமில்லை. நான் மெய் என்று முழுவதும் நம்பினால் ஒழிய எதிலும் தலையிடுவதில்லை. என்னுடைய கொள்கை இதுதான்’ என்றேன்.

‘சரிதான், இதைச் சொல்லத்தான் நாங்கள் வந்தோம். போய் வருகிறேன். வணக்கம்’ என்று சொல்லி எழுந்தார்.

சோமுஷம் உடன் எழுந்து சென்றான்.

‘அப்பாடா, இன்று யார் முகத்தில் விழித்தோமோ’ என்று எண்ணிக்கொண்டே, சாரளாவிடம் சென்றேன். ‘என்ன சாரளா, சோமுஷைப் பார்க்க வருவாயென்று நினைத்தேன். அந்தப் பக்கமே தலைகாட்ட வில்லையே?’ என்றேன் நான்.

‘அவரை நான் ஏன் பார்க்கவேண்டும்? இந்தப் பிறவியில் அது நடக்காது’ என்றான்.

‘சரி, வீட்டுக்குப் போகலாமா? மணி பதினொன்று ஆகப்போகிறதே. வா’ என்று சொல்லி, நானே காரை எடுத்துக் கொண்டு அவளை வீடுவரை கொண்டு விட்டு வந்தேன்.

நாங்கள் அவள் வீட்டில் நுழையும்போது, அவள் பாட்டியும், தந்தையும் நன்கு அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

‘இன்னொருநாள் வருகிறேன் சாரளா!’ என்று சொல்லி விடைபெற்று வந்தேன்.

அன்று இரவு ஏனோ நான் நன்றாகவே தூங்கவில்லை.

மறுநாள் காலை படுக்கையை விட்டு எழுவதற்குச் சிறிது நேரமாகி விட்டது. குளித்துவிட்டு அறையில் உடைகளை மாற்றிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது, முரளியும், இன்னும் இரண்டு மூன்று பேரும் வெளிக்கூடத்தில் காத்திருப்பதாக வேலைக்காரன் சொன்னான், வெளியே வந்து பார்த்தேன். முரளி என்னை, அவனுடைய நண்பர்களுக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தான். முதலில் டாக்டர் கேசவன். பின்னர் மிஸ். ஆஷாதேவி, புகழ்பெற்ற நாட்டிய நங்கை, டாக்டரின் மனைவி என்றான்.

எனக்குச் சிரிப்பாக வந்தது. சொல்லுகிற பெரய்யைத் திறம்படச் சொல்லக் கூடாதோ? டாக்டர் கேசவனை மணந்த பின்னரும் எவ்வாறு ஆஷாதேவி, மிஸ். ஆஷாதேவியாக இருக்க முடியும்? ரிஷிமூலம், நதிமூலம் இரண்டையும் கேட்கக் கூடாது என்று பெரியோர்கள் சொல்லுவார்கள். இந்த நூற்றாண்டில் பொருநர் (நடிகர்) விறலியர் (நாட்டியக்காரிகள்) இவர்கள் இருவரின் துணைவரைப் பற்றியும் கேட்கக்கூடாது என்று மனத்திற்குள்ளேயே நினைத்துக் கொண்டேன்.

'அனாதை விடுதியின் நிதிக்காக, இவ்வாரம் ஒரு நாட்டிய இகழ்ச்சி இருக்கிறது. ஆஷாதேவி இலவசமாக ஆட ஒப்புக் கொண்டுள்ளார்கள். இதற்காக டிக்கட் விற்றுக் கொண்டிருக்கிறோம். உங்களையும் பார்த்து விட்டுப் போகலாமென்று வந்தோம்' என்றான் முரளி.

அருவருப்பை உண்டாக்கும் பல அரவங்கள் புற்றிலிருந்து வெளியே வருவதைக் கண்டால் நம் உள்ளம் எவ்வாறு குழப்பமடையும்? அவ்வாறுதான் என் எதிரே உட்கார்ந்திருப்பவர்களைக் கண்டதும் என் உள்ளம் குழம்

பியது. அடித்துக் கொல்லவேண்டிய கொடிய அரவங்களை யும், அவைகள் படமெடுத்து ஆடுவதைக் கண்டு, நம்மை நாமே மறந்து பார்க்கிறோமல்லவா? நச்சுப் பையை வைத் திருக்கும் நாகம், உலகை ஏமாற்றுவதற்கு அழகான படத்தை விரித்து ஆடி, நம்மை ஏமாற்றி மறைந்து விடு கிறது. கயமைக் குணமுள்ள மக்களில் பலரும் ஊரை ஏமாற்றுவதற்கும், கீழான உணர்ச்சிகளில் கிடந்து திளைப் பதற்கும் கலைப்போர்வையைப் போர்த்துக்கொண்டு வரு கின்றனர். இவர்களின் படங்களைத்தான் தற்கால மக்களில் சிலர், நாள் தவறாது பூசை செய்துவருகிறார்கள். இப்போது இவர்கள் அரசியலிலும் தங்கள் நடிப்புத் திறமையைக் காட்டி வருகின்றனர். மக்களும் மயங்கி நிற்கின்றனர்.

ஆஷாதேவி, புகழ்பெற்ற நடன மங்கை. இவளைச் சுற்றி வட்டமிடும் புழு ஒரு டாக்டர். கலை உணர்வு இல் லாதவர். இந்த டாக்டருக்கும், நடனத்துக்கும் என்ன சம்பந்தம்? பூவோடு கத்தி விளையாகிறது?

‘நடன அரங்கம் என்றால் டிக்கட்டு வாங்கும் வழக்கம் என்னிடம் இல்லை’ என்றேன். என்னுடைய கண்ணோட்ட மற்ற பேச்சு அவர்களைத் திகைக்கச் செய்தது. கலைஞர்கள் எனச் சொல்லிக்கொண்டு வந்த அவர்கள் கல்லில் வடித்த சிலைபோல் என் எதிரே அமர்ந்திருந்தார்கள். பார்க்கப் பரிதாபமாகத்தான் இருந்தது. எனினும், என்ன செய்வது?

‘நடனத்துக்காக வாங்க வேண்டாம். அனாதைகளுக் காக வாங்குங்கள்’ என்றான் முரளி.

‘பின் எதற்காக நடனம்? அனாதைகளுக்கு என்று கேட்டால் அனைவரும் கொடுப்பார்கள். நடனம் என்று கேட்டால் அதில் விருப்பமுள்ளவர்கள்தாம் கொடுப்பா ர்கள். எனவே, தயவுசெய்து நடனச் சுவைஞர்களைத் தேடிச் செல்லுங்கள். வணக்கம்’ என்றேன்.

முகத்தில் ஈ ஆடாது மூவரும் எழுந்து சென்றனர் தூர்த்தனான முரளியை மட்டந்தட்டி விட்டோம் என்று மனப்பால் குடித்தேன். அனாதை விடுதிக்குப் பொருள் தேட வேண்டுமானால் அதைச் சார்ந்தவர்கள் எவராவது வரக்கூடாதா? ஆஷாதேவி, அவள் அந்தரங்கத் தோழன் டாக்டர் அவளைச் சுவை பார்க்கத் தருணம் பார்க்கும் ஒரு முரளி. இவர்கள்தாமச அனாதைகள்? அனாதைகள் மேல் இவர்களுக்கு அணுவுளவாவது அருள் இருந்தால் இவர்கள் இவ்வாறு ஆடம்பரமாகத் திரிவார்களா?

அப்பம் விற்கும் கிழவியை அண்டங்காக்கை ஏமாற்று கிறது.

அந்த முட்டாள் காக்கையை ஏமாற்ற ஒரு குள்ளநரி வருகிறது. இதுதான் இன்றைய கலையுலகம், கலைப் போர்வையில் ஊரை ஏமாற்ற ஆஷாதேவி எண்ணு கிறாள். ஆஷாதேவியை டாக்டர் தன் செயலுக்காக வஞ் சிக்கிறான். டாக்டரையும், ஆஷாவையும் வஞ்சிக்க முரளி இச்சிக்கிறான். இவர்கள் மூவரும் தங்களுடைய ரகசிய எண்ணங்கள் நிறைவேறுவதற்காகப் பொதுமக்களைப் பயன்படுத்துகிறார்கள். இவர்களை ஆதரிக்கப் பல சங்கங் கள் இன்று நாடெங்கும் பரவிக் கிடக்கின்றன. இன்றைய கலை உலகத்தின் உண்மைநிலை இதுதான் என்று எனக்குப் பட்டது. எப்படியோ கலைப்போர்வையில் வந்த கயவர் களிடம் நான் ஏமாந்து போகவில்லை. சனியன்கள் தொலைந்தன என்று எண்ணமிட்டுக் கொண்டே எல்லப் பனை பற்றி எண்ணத் துவங்கினேன்.

முதன்முறை அவரிடம் ஏமாந்ததுபோல் இம்முறை நான் ஏமாற விரும்பவில்லை. எனவே, ஒவ்வொன்றையும் ஆயிரம் முறை எண்ணிய பிறகே, நான் செயலில் இறங்கி னேன். முதன் முறை நாங்கள் சோதனைக்காக எல்லப்பன் வீட்டுக்குப் போவதை ரகசியமாகத்தான் வைத்திருந்

தோம். ஆனால் இச்செய்தி எப்படியோ எல்லப்பனுக்கு எட்டி, நாங்கள் வருவதற்குள் பிணத்தை அப்புறப்படுத்தி விட்டார். எல்லப்பன் வீட்டுத் தோட்டக்காரனை நான் இச் செய்தி பற்றி விசாரித்தேன். யார் மூலமாக அவர் களுக்குத் தகவல் எட்டியது என்பதை அறிய முயன்றேன். அவனோ அதைப்பற்றித் தனக்கு ஒன்றுமே தெரியா தென்று சொல்லி விட்டான்.

மாலிஸ்ட்ரேட்டைப் பொறுத்த வரைக்கும் அவர் மீது எனக்கு அவநம்பிக்கையே இல்லை. என்னைப் போலவே அவரும் அதில் மிக்க அக்கறை கொண்டிருந்தார். போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டரின் மூலமாகத்தான் இது எல்லப்பனுக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டும் என்று ஐயுற்றேன். எனவே, மாலிஸ்ட்ரேட்டைத் தனிமையில் கண்டு இதைப்பற்றிப் பேசி ஒரு முடிவுக்கு வந்தேன். அவரிடம்கூட நான் தோட்டக்காரனிடம் கேள்விப்பட்ட ரகசியத்தை வெளியிட வில்லை. ரகசியத்தை இன்னும் இருபத்து நான்கு மணி நேரத்தில் உறுதியாய்த் தெரிந்து கொள்ளுவேன் என்று மட்டும் அவரிடம் நம்பிக்கை தெரிவித்தேன்.

அன்று இரவு நான் எதிர்பார்த்தவண்ணம், தோட்டக்காரன் குப்புராமனும், சமையற்காரி சீதை அம்மாரும் வந்திருந்தார்கள். இருவரும் எழுதப் படிக்கத் தெரியும் என்றனர். இது எனக்கு மிக்க மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. இருவரிடமும், மிக்க நயமாகப் பேசி அவர்களுக்குத் தெரிந்ததை எல்லாம் எழுதிக் கொடுக்குமாறு கேட்டேன். இதைக் கேட்டதும் அவர்கள் தீயை மிதித்தவர்களைப் போல் மிரண்டனர். தாங்கள் எழுதிக் கொடுத்த செய்தி வெளியானால் தங்கள் தலைக்கே ஆபத்து வரும் என அஞ்சினர். இதைக் கூறும்பொழுதே அவர்கள் குரல் நடுங்குவதை நான் நன்கு உணர்ந்தேன். எனினும், நான் விடவில்லை. பலவிதமாகப் பேசி அவர்களுடைய அச்சத்

தைப் போக்கினேன். இக்காரியத்தால் அவர்கள் வேலையை இழக்க நேரிட்டால், நானே வேலை கொடுக்கிறேன் என்றும் சொன்னேன். இம்மாதிரியெல்லாம் பேசி இறுதியில் அவர்களிடம் எழுதி வாங்கினேன். அதைக் கையில் பெற்றதும் என் களிப்பு கங்கு கரையின்றிப் பெருக்கெடுத்தது. பெரிய மனிதனாக நடிக்கும் ஒரு போலிப் பயலின் கொலைகாரத்தனத்தை அம்பலமாக்கித் தகுந்த தண்டனையும் வாங்கிக் கொடுத்தவனைப் போல் பெருமிதம் கொண்டேன்.

இரண்டு நாட்கள் கரைந்தன. மூன்றாம் நாள் காலை பத்து மணி இருக்கும். நான், மாஜிஸ்ட்ரேட் வீடு நோக்கி நேரே சென்றேன். ரகசியம் வெளிப்பட்டுவிட்டது என்றும், உடனே புறப்பட்டால்தான் நடந்த சதி வெளிப்படுமென்றும், சிறிது தாமதித்தால்கூட அனைத்தும் விரயமாய் விடுமென்றும் இயம்பினேன். என்னுடைய சொல்லிலும், செயலிலும் அடங்கியிருந்த அவசரத்தைக் கண்டு அவரும் உடனே புறப்பட்டார். வழியில் அவர் போலீஸ் நிலையத்தில் இறங்கி, இன்ஸ்பெக்டரையும், சில போலீஸ் காரர்களையும் அழைத்துக் கொண்டார். இன்ஸ்பெக்டருக்கும் போலீஸ்காரர்களுக்கும் அவருடைய காணரக் கொடுத்துவிட்டு என்னுடைய காரில் மாஜிஸ்ட்ரேட் ஏறிக் கொண்டார். அப்போதுதான் அவரிடம் ரகசியத்தை வெளியிட்டேன். நாங்கள் எல்லப்பன் வீட்டு வாயிலை அடைவதற்கும், வெளியே புறப்பட்ட அவருடைய காருக்காக வேலையாள் வெளிக்கதவை திறந்ததற்கும் நேரம் சரியாய் இருந்தது. எங்களைக் கண்டதும் எல்லப்பன் சட்டெனப் பதறி இறங்கினார். அவருக்குப் பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்த செங்கமல ராயரோ, எங்களுடைய வரவால் அதிர்ச்சி அடையாத ஆண் சிங்கம்போல்

அலங்காரமாகக் காரிலேயே வீற்றிருந்தார். அவரைப் பார்த்தும் பார்க்காதவனைப்போல் நான் நின்றிருந்தேன்.

இதற்குள் மாஜிஸ்ட்ரேட் இன்ஸ்பெக்டரைப் பார்த்தார். இன்ஸ்பெக்டர் எல்லப்பனைப் பார்த்து, 'உங்களுடைய வீட்டை மறுபடியும் சோதனை செய்வதற்காக வந்துள்ளோம்' என்றார்.

எல்லப்பனின் முகத்திலே கலவர இருள் படரத் துவங்கியது. உயிரற்ற பெரம்மை திரும்புவதுபோல், காரிலிருந்து இறங்காமல் கம்பீரமாக உட்கார்ந்திருந்த தன் தம்பியைப் பார்த்தார். தம்பியும் இறங்கினார். அண்ணனும் சற்றுச் சினங்கலந்த குரலில், 'உங்களுக்கு வேறு வேலை இல்லையா? என்னை எத்தனை முறை நீங்கள் அவ மதிக்கத் துணிகிறீர்கள்? சென்ற முறை நீங்கள் வெட்டி விட்டுப் போன குழிகளை மூடுவதற்கே எனக்கு ஒரு வார மாயிற்றே. உங்கள் மீது மானநஷ்ட வழக்குத் தொடருவதைத் தவிர எனக்கு வேறுவழி தெரியவில்லையே' என்று சொல்லி என்னைப் பார்த்தார்.

நான் அதைக் கவனியாததுபோல் வேறு பக்கம் என் தலையைத் திருப்பிக் கொண்டேன்.

இச் சமயத்தில் மாஜிஸ்ட்ரேட் கண்டிப்பாக நடந்து கொண்டார். 'உங்களுடைய விருப்பம்போல் நீங்கள் செய்யுங்கள்' என்று சொல்லிவிட்டு என்னைப் பார்த்தார். நான் தோட்டப் பக்கம் காலெடுத்து வைத்தேன். மாஜிஸ்ட்ரேட் எனக்கு முன்னால் நடக்கத் துவங்கினார்.

தோட்டக் கலையில் ஆண்டுதோறும் தவறாமல் பரிக் பெறுவது அவருடைய தோட்டம். கண்ணைக் கவரும் காட்சியை நல்கும் அச்சோலையைச் சுற்றிப் பார்த்துக் கொண்டே வந்தோம். எவ்வளவு அழகான மலர்த் தோட்டம் என்று என் வாய் முணுமுணுத்தது.

‘மலரின் நடுவிலே நீங்கள் மாமிசப் பிண்டத்தைத் தேடுகிறீர்கள் அல்லவா?’ என்றார் செங்கமலராயர்.

அவருடைய கேள்விக்கு எவருமே விடையளிக்க வில்லை. கடைசியாக நாங்கள் எங்கள் மனம் தேடிக்கொண்டிருந்த இடத்தை அடைந்தோம்.

சுற்றிலும் பன்னிற மலர்கள் வான வில்லைப்போல் பூத்திருந்தன. அதன் நடுவே ஓர் அழகான ஊற்று. வளைந்த கம்பிகளால் யானை வடிவாகச் செய்யப்பட்டிருந்த அந்த ஊற்றிலிருந்து நீர் விழுந்து, யானையின் உருவத்தை நன்கு எடுத்துக் காட்டியது. கீழே விழுந்த தண்ணீர் சுற்றிலும் தேங்கியிருந்தது. தேங்கியிருக்கும் நீரை அருந்துவதுபோல் மற்றொரு யானையின் தும்பிக்கை நீரிலே தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. ஆனால், அந்த யானையின் வால் மட்டும் இயற்கைக்கு மாறாகத் தூக்கிக் கொண்டிருந்தது.

‘இந்த நீரை வெளியேற்ற வேண்டுமானால் நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்?’ என்றார் மாஜிஸ்ட்ரேட் எல்லப்பனைப் பாரித்து.

‘இந்நீரை நாங்கள் வெளியேற்றுவதே இல்லை. சுற்றிலும் இருக்கும் மலர்ச் செடிகளுக்கு இதிலிருந்துதான் நீரை எடுத்து ஊற்றுவார்கள்’ என்றார் எல்லப்பன்.

அவருடைய பேச்சு, நடுங்காமல் நிலையாக இருந்தது. அவருடைய நெஞ்சின் வன்மை எனக்கு வியப்பைக் கொடுத்தது.

‘பொதுவாக யானையின் வால் தாழ்ந்துதானே இருக்கும்? இந்த யானை மட்டும் ஏன் நாயைப் போன்று வாலை உயர்த்திக் கொண்டிருக்கிறது?’ என்று சொல்லி, மாஜிஸ்ட்ரேட் அதைத் தாழ்த்தினார்.

அவ்வளவுதான். உடனே யானை நீர் குடிப்பது போன்ற ஓசை கேட்டது. நீரில் தும்பிக்கையை நீட்டிக்

கொண்டிருந்த யானை உண்மையாகவேநீரை உறிஞ்சியது. உறிஞ்சும் நீர் எங்கே செல்லுகிறது என்று சுற்று முற்றும் பார்த்தோம். பத்தடி தூரத்துக்கு அப்பால் மற்றொரு ஊற்று. ஒரு பெண் குடத்தைச் சாய்ப்பது போன்று ஒரு சிலை இருந்தது. சாய்ந்த குடத்தின் வழியே தண்ணீர் "சடசட" வென்று கொட்டிக் கொண்டிருந்தது.

'அருமையான கற்பனை. அழகான நீர் ஊற்று' என்று எல்லோருமே ஒரே வாயில் புகழ்ந்தனர். நீர் முற்றிலும் வற்றியது. இடுப்புவரை ஆழமுள்ள அந்தக் குழியில் மாஜிஸ்ட்ரேட் இறங்கிச் சுற்றிலும் பார்த்தார். பாசி நன்கு படியாத ஓர் இடத்தைக் கண்டார். போலீஸ் வீரர்களைக் கூப்பிட்டு, 'அந்த இடத்தைத் தோண்டுங்கள்' என்றார்.

'நீங்கள் வீணாக ஏன் இவ்வாறு செய்கிறீர்கள்? இந்த இடம் மட்டுமல்ல. இந்தத் தோட்டம் பூராவையுமே தோண்டிப் பாருங்கள். வேண்டுமானால் வீட்டையும் இடித்துப் பாருங்கள். உங்களுடைய வேலை எவ்வளவு வீண் வியர்த்தம் என்பது தெரியும்' என்றார் செங்கமல ராயர்.

பொதுக் கூட்டங்களில் பேசிப் பழக்கமானவர் அல்லவா? கற்பனை இல்லாமல் அவரால் எவ்வாறு பேச முடியும்?

'வந்த களைப்புத் தீர ஏதாவது சாப்பிட்டுவிட்டு உங்கள் விருப்பம்போல் செய்யுங்கள்' என்றார் எல்லப்பன்.

'இல்லை. வந்த வேலை முடியட்டும்' என்று கண்டிப் பாகச் சொல்லிவிட்டு, போலீஸ்காரர்களைப் பார்த்தாரி மாஜிஸ்ட்ரேட்.

கடப்பாறை, மண்வெட்டி முதலியவை வந்தன. வேலையும் துவங்கியது. வேலை மிக எளிதாக முடிந்து விட்டது. கடப்பாறையால் ஒங்கி ஒங்கி இடித்தவுடனே

துவாரம் நன்கு தெரிந்தது. சிமிண்டுப் பலகையைப் போட்டு அதன் மீது சிமிண்டையும் பூசி இருந்தார். பலகை அப்புறப் படுத்தப்பட்டது. அழுகிய சதைப் பிண்டம் கண்டெடுக்கப் பட்டது. எல்லப்பனின் கைகளில் விவங்கு பூட்டப்பட்டது. வெற்றிக் களிப்போடு வீடு வந்து சேர்ந்தேன்.

வீட்டில் சோழு உட்கார்ந்திருந்தான். அவன் பக்கத்தில் வீரமுத்துவும் நின்று கொண்டிருந்தான். நடந்ததைச் சொன்னேன். சோழு எனக்கு மேலும் ஊக்கம் ஊட்டினான். அத்துடன் சாட்சியாகச் செங்கமலராயரையும் சேர்க்கச் சொல்லி, அவர் தோட்டத்தில் தன் அண்ணனுக்காகப் பரிந்து பேசிய சொற்களையும் அம்பலமாக்கச் சொன்னான். அவனுடைய பேச்சு எனக்கு வியப்பைக் கொடுக்கவில்லை. செங்கமலராயரின் அழிந்த செல்வாக்கின் மேல்தான், சோழுவின் அரசியல் கோபுரம் கட்டப்படும் என்பதை நான் நன்கு அறிவேன்.

எதிர்பார்த்ததைப்போல் வழக்கு நீண்ட நாட்கள் நடக்கவில்லை. எல்லப்பனின் கொலைக்குற்றம் மிக எளிதில் நிரூபிக்கப்பட்டது. கழுவேற்றும்படி தீர்ப்பும் கூறப் பட்டது. பணக்காரக் கொலையாளி இதில் எவ்வகையிலும் தப்ப முடியவில்லை. அவனுடைய முடிவை நீதிமன்றத்தில் கேட்டுவிட்டு நேரே வீட்டிற்கு வந்தேன். என்றோடு தபால்காரனும் பின்னால் தொடர்ந்து வந்ததைப் போன்று நான் வீட்டு வாசற்படியில் காலை வைத்ததும், 'சார் தந்தி' என்றான். வாங்கினேன். பிரித்தேன். தலை சுழன்றது.

'தந்தை இறந்துவிட்டார்' என்ற செய்தி என் ஒவ்வொரு அணுவிலும் துன்பத்தைப் பாய்ச்சியது. இறக்கும்பொழுது நான் அண்மையில் இல்லாததை எண்ணி எண்ணி அபரீ எவ்வாறு வேதனைப் பட்டிருப்பார்.

அந்தோ! அதை என்னால் நினைக்கக்கூட முடியவில்லை. என்னுடைய வீட்டில் புகுந்து விட்ட யமனைப் பாராது, பிறர் வீட்டில் நுழைந்துகொன்ற யமனை அல்லவா நான் தொலைக்க முயன்று கொண்டிருந்தேன்.

இவ்வளவு விரைவில் அப்பா இறந்துவிடுவார் என்று நான் கனவில்கூடக் கருதவில்லையே. 'ஐயோ, அப்பா' என்று அலறினேன். கண்கள் கண்ணீரை ஓய்வில்லாது சிந்திக்கொண்டிருந்தன. நான் எவ்வளவு முயன்றும் என்னால் அதை அடக்க முடியவில்லை. சோமுவும் நானும் இறந்துகிடந்த தந்தையின் உடலைக் காண காரிலேயே விரைந்து புறப்பட்டோம்.

கிங்குலும் பகலும் மாறிமாறித் தோன்றி இருளையும் ஒளியையும் உலகத்திற்கு அளிப்பதைப் போன்று நம் உள்ளமும் இன்ப துன்பங்களை நுகருமாறு விதி செய்து விடுகிறது. துடைக்க முடியாத துன்பம் என்று நாம் கருதுவதையெல்லாம், தூக்கத்தில் நாம் அடையும் மறதியும், விழிப்பில் நாம் காணும் காட்சிகளும் கொஞ்சங் கொஞ்சமாகக் கரைத்து, முடிவில் துன்பம் இருந்த இடமே தெரியாமல் மறைத்து விடுகின்றன. துன்பத்தை மறக்கும் இயல்பு நம் மனத்திற்கு இல்லாவிட்டால் இந்த வையகம் முழுதுமே பைத்தியக்காரர்களின் பாருலகமாகி விடும் என்பதில் திணையளவும் ஐயமில்லை.

தந்தையின் பிரிவைக் கேட்டு, நான் செயலற்றவனாக ஊர்போய்ச் சேரீந்தேன். வழி முழுவதும் என் வாய் ஊமையாக இருந்தது. என் கண்ணோ வறண்ட பாலை வனம் போன்று, நீரின்றிக் கொதித்துக் கொண்டிருந்தது. ஊரை அடைந்ததும் என்னைக் கண்டு அம்மாவும், தங்கையும் அழுது புலம்பி, வானத்துக் கதிர்கள் வையகத்தின் ஆழ்ந்த உவர்க் கடலில் வீழ்ந்து துடித்ததைப் போன்று துடித்த காட்சி, என் வாயையும் அவிழ்த்துவிட்டது. கண்ணையும் மாரிக் காலத்து மலையருவி ஆக்கி விட்டது. பேச்சற்று, நினைவற்று, எவ்விதப் பாசமுமற்று, ஏக்கம் ஏதும் இல்லாது மோனப் பெருவெளியில் கலந்துவிட்ட என் தந்தையின் உடலை அணுகும்பொழுது, “ஆ”வென்று கதறி, ஆறெனக் கண்ணீர் வடித்தேன். அவருடைய மெல்லிய பாதங்கள் இதுநாள் வரை அணிந்திருந்த மிதி அடிகளை எடுத்து என் முடிமீது வைத்தேன். அவைகளை

முத்த மிட்டேன். மார்புற வீழ்ந்து வணங்கினேன். அவருடைய பாதத்தில் அணிந்திருந்த அந்தச் செருப்பின் விலைகூடப் பெருத என்னை எத்தனை அன்போடு வளர்த்து மனிதர்களில் என்னையும் ஒருவனாக்கினார். அந்த மாணிக்க விளக்கு இன்று ஒரே அடியாக அணைந்து விட்டது. என்னைக் கண்டதும் முல்லையைப்போல் சிரித்து வரவேற்ற அந்தத் தூய மணமலர், காலத்தின் கரை காணப் பெருவெளியில் காய்ந்து கலந்து விட்டது. என்ன வாழ்க்கை இது? நம்மை அன்பு செய்தவர்கள் நம் கண் முன்னரே, மண்ணோடு மண்ணாக மறையும் மாய வாழ்க்கை. அந்நிலையில்லா வாழ்வைத் தடுக்க முடியாது நாம் தவிக்கும் கொடுமையான துன்பம்; இவை இரண்டுந் தான் வாழ்க்கை. இதை உணர்ந்தால்தான் நாம் மனிதர். நானும் ஒரு மனிதனாக நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்று என்னையே ஒருவாறு தேற்றிக் கொண்டேன்.

காலத்தின் கருணையால் நாங்கள் ஒவ்வொருவரும் எங்களுடைய கடமையைச் செய்யத் துவங்கினோம். சோழுவும் பட்டினம் புறப்பட ஆயத்தமானான். அவனுடன் சிவகாமியையும் அனுப்பிவிட வேண்டுமென முடிவு செய்தேன். அம்மாவை அணுகி இதைப்பற்றிப் பேசினேன்.

‘தங்கை இன்னும் சிலநாட்கள் தங்கி இருந்துவிட்டுப் போகட்டுமே’ என்றார்.

‘சோழுவை விட்டுச் சிவகாமி பிரிந்திருக்கக் கூடாது. நம்முடைய துன்பத்தை நாம்தான் பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டும். சிவகாமி என்ன இருந்தாலும் வேறொரு குடும்பத்துக்குத் தலைவியாக இருக்கிறது. அதன் வாழ்வுக்கு அது இருக்க வேண்டிய இடத்தில்தான் இருக்க வேண்டும்’ என்றேன். ‘இல்லெனில் இடம்பை பல விளையும்’ என்றும் எடுத்துக் காட்டினேன்.

சோமுஷம் சிவகாமியும் பட்டினம் சென்று விட்டனர். அவர்கள் சென்று இரண்டு நாட்கள் ஆயின. மூன்றாம் நாள் மாலை. அம்மாவின் உடல் சிறிது "கனகன" வென்று இருந்தது. இரவு நெருங்க நெருங்கக் காய்ச்சல் அதிகமாக அடிக்க ஆரம்பித்தது. டெஸ்டி நிலைகலங்கிவிட்டாள். செய்வதறியாது கண்ணீர் வடித்தாள். அவளுடைய உள்ளத்தைத் தேற்றுவதற்கு எங்கே நேரம் இருக்கிறது? சுவைமிக்க இனிய நீரையுடைய ஆறு, கொதிக்கும் ஆலகாலமாக மாறிவிட்டது. அதன் கரையில் சிறுகுழந்தை ஒன்று நின்றுகொண்டு நீருக்காக அழுதால், நீரைத் தேடிச் செல்வதா? நீருக்காக அழும் குழவியைத் தேற்றி அதற்குக் காவலாக இருப்பதா?

மருத்துவரை அழைத்து வந்தேன். அவர் ஏதோ மருந்து கொடுத்தார். மருந்தும் பலன் அளிக்கவில்லை. வைத்தியர் வந்து வந்து போனார். ஊசிகள் பல போட்டார். எனினும் கண்ட பலன் ஒன்றுமில்லை. இதே நிலையில் நாட்கள் நான்கு நழிந்தன. காய்ச்சல் தணிவதற்கு மாறாக மிஞ்சியது. வாய் உளறத் துவங்கியது. 'சிவகாமி சிவகாமி' என்ற சொற்கள் தெளிவாகக் கேட்டன. வேறு வழியின்றிச் சோமுவுக்குத் தந்தி அடித்தேன். மறுநாள் சிவகாமி மட்டும் வந்து சேர்ந்தது.

மகளின் உருவைக் காண ஏங்கிய அந்தத் தாயின் கண்கள் மகள் வந்த பின்னரும் மலரவில்லை. ஆசையுடன் தன் குழந்தையைக் காணவில்லை. முடியிருக்கும் கண்கள் "பொல பொல" வென்று நீரை உதிர்க்கும். அதைக் கண்ட எங்கள் மூவருடைய கண்களும், கண்ணீரால் அந்த அறை முழுவதையும் கழுவும். எப்போதும் நீர் வாரிக்கும் கண்ணோடு டெஸ்டி, ஆண்டவனின் முன் நின்று தொழுகை நடத்தினாள். ஆண்டவனை உண்மையாக வழிபடுவதன்

மூலம் நாம் அடைய முடியாத பொருள் அவனியில் இல்லை யென்பதை அவளுடைய பெற்றோர் அவளுக்கு உணர்த்தி உள்ளனர். அதன்படியே அவளும் வழிபட்டாள். கண்ணீர் வழிந்து, கன்னங்கள் வழியோடி, கவின் மார்பும் நனையும் வண்ணம் அவள் கடவுளின் முன்னிலையில் தொழுது நின்ற தோற்றம், நான் இளமையில் படித்த டென்னிசனின் மூன்றுவரிகளை என் நினைவிற்கு அடிக்கடி கொணர்ந்தது.

“More things are wrought by prayer,

Than this world dreams of Wherefore let the voice
Rise like a fountain for me night and day.”

அந்தக் கவிஞனின் வரிகள் என் உள்ளத்தில் ஒரு புதிய ஒளியை ஏற்றி வைத்தது. விரைந்து வரும் கால வெள்ளத் தையும் அணை போட்டுக் குறுக்கே நிறுத்திவிடலாம் எனக் கனவு கண்டேன். டெஸ்டியின் கண்ணீர், இயற்கையின் இதயத்தைக் கரைத்துவிடும் என மனப்பால் குடித்தேன். இறுதியில் என் எண்ணம் எல்லாம் பாழாகியது நம்பிக்கை ஒளியோ நான் கண்ட கனவிலே நிலவாகிக் கரைந்தது. டெஸ்டியின் கண்ணீரும், தங்கையின் குருதிமழையும் பாடலையில் விழுந்த வளமான வித்தைப் போன்று பயனற்றப் போயின.

ஐம்பது நாட்களுக்கு முன் பிரிந்த அருமைத் தந்தையின் இன்னுயிரைப் பின்பற்றித் தாயின் பொன்னுயிரும் பறந்தது. வாழ்நாளின் துணையாக இருந்து தொண்டு செய்த அன்புத் தாயின் உடலையும், அப்பாவின் அண்டையிலேயே அடக்கம் செய்துவிட்டு, ஒளியற்ற இந்த இருண்ட உலகில் நான் உலவி வந்தேன். பட்டினச் செலவும், பகட்டான வாழ்வும், வக்கீலின் வழக்கும் இனி வேண்டாம் என்ற முடிவுக்கு வந்தேன். பட்டிக்காட்டு வாழ்வே போதும். போதுமென்ற மனத்தோடு வாழ மனத்தைப் பழக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என எண்ணி

நடந்து வந்தேன். சிவகாமியை மறுமுறையும் சோமு வோடு வழியனுப்பிவிட்டு, நானும் டெஸ்டியும், மாணிக் கங்கள் ஒளிசெய்து மறைந்துவிட்ட அந்த மங்கல மிழந்த மனையில், இலையற்ற சோலை மரங்களைப்போல், எழிலற்று வாழ்ந்தோம்.

ஆண்டுகள் சில கழிந்தன. பெற்றோர்க்கு நாங்கள் மக்களாக இருந்த நிலை மாறி, எங்களுடைய மக்களுக்கு நாங்கள் பெற்றோராக இருக்கும் நிலை ஏற்பட்டது. இந்த வாழ்வுதான் மிகவும் இன்பமான வாழ்வாக இருந்து வந்தது. இந்த வாழ்வில் எந்த மனிதன் அமைதி அடைய வில்லையோ அவன்தான் அரக்கன். இந்த வாழ்வில் எவன் இன்பமடையவில்லையோ அவன்தான் பெரிய இராட்சசன். அவனால்தான் உலகத்திற்கு ஊறுபல நேரும் என்ற எண்ணங்கள் என் உள்ளத்தில் தோன்றின.

அன்புக் குழந்தையின் அழகிய மலர்ச் சிரிப்பில் ஆனந்தம் அடைய வேண்டிய சோமு, பாமர மக்களின் ஆரவாரக் கைதட்டலிலே அடங்காத மகிழ்ச்சியடைந்து கொண்டிருந்தான். 'பண்ணும் திறமும் புறங்கூறும், நாவினையுடைய தன் இன்பக் குழவியின் முற்றாத மழலைச் சொற்களைக் கேட்டு மெய்மறந்து களிதுயில் கொள்ள வேண்டிய அவன் கண்கள், வீணர்களின் வெற்றுகரையை எண்ணி எண்ணி இன்பத் துயில் கொண்டன. பதவியை எண்ணி ஊர் முழுவதும் அவன் ஓயாது, வீட்டை மறந்து சுற்றிக் கொண்டிருந்தான்.

செங்கமலராயரும் அங்கும் இங்குமாகச் சுற்றிக் கொண்டிருந்தார். தனக்குப் பெரும் போட்டியாக சோமுவே வந்துவிட்டது அவர் மனத்தைப் பெரிதும் அலைத்து வந்தது. யாரீ பதவிக்கு வந்தாலும், சோமு வரக் கூடாது என்று மிகவும் மூர்க்கமாக இருந்தார். அவரு டைய மூர்க்கத்தனத்தை மாற்ற முதலில் அவன்

முயன்றான். "முடிவில் முதலையும் மூர்க்கனும் கொண்டது விடா" என்னும் பழமொழிதான் உண்மை என உணர்ந்தான். அவருடைய மூர்க்கத்தனத்தை அவன் மிக நன்றாகப் பயன்படுத்தி அவரை முறியடித்தான். முடிவில் பதவியையும் கைப்பற்றி மாநில அமைச்சரானான்.

ஏங்கி அலைந்த பொருள் கிடைத்து விட்டது. இனிக் குடும்பம் முறையாக நடக்கும் என எதிர்பார்த்தேன். அரசாங்கத்தின் பொறுப்புணர்ச்சியும், சுமையும் அவனைத் தூய மனிதனுக்கும் என நம்பினேன். இழிந்த எண்ணங்களால் சரிந்த அவன் ஒழுக்கமும் நிமிர்ந்து நேர்மையானதாகத் திகழும் என்று எண்ணமிட்டேன். ஆனால், நான் எதிர்பார்த்ததற்கு மாறாக அவன் செய்கைகள் இருந்தன. தன்னுடைய இழிந்த செயல்களுக்கு அவன் தன் வசம் இருந்த அதிகாரத்தைத் தங்கு தடையில்லாமல் பயன்படுத்தினான். கடைசியில் நானும் எல்லா நம்பிக்கையையும் கைவிட்டு, புறத்தோற்றத்திலாவது அவன் சிவகாமியின் கணவன் என நடந்து கொண்டால் அதுவே போதும் என எண்ணினேன். இறுதியில் இந்த எண்ணத்திற்கும் சோழ வருந்தாமல் கல்லறை கட்டிவிட்டான்.

*

*

*

கூடந்தகாலத்தைச் சுற்றி இவ்வாறு வருந்தி நெளிந்து கொண்டிருந்த என் சிந்தை, நிகழ்காலத்திலே வந்து நின்றது. முதன்முதலாக மிருகக் காட்சிச் சாலையில் பற்பல விலங்குகளை மாலைப்போதில் கண்ட ஒரு சிறுவனின் மனம், இரவில் தூங்கும்போதும் எவ்வாறு அவைகளைக் கனவில் காணுமோ, அவ்வாறே என் மனத்தில் சேரமு வின் இந்தப் பழைய வாழ்க்கை முழுவதும் எதிரே பட்டது. இந்நிகழ்ச்சிகளை எல்லாம் ஒரு நெடுங் கல்லிடத்தில் சொன்னால் அதுவும்கூட நாணிக்கண் புதைக்கும். அதை

விடக் கேவலமாகத் தற்கால மனிதர் எவ்வாறு இழிந்து விட்டனர் என்று சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

“அந்தி மயங்க விசிம்பிடைத் தோன்றும் ஆசைக் கதிர்மதியன்ன முகத்தையுடைய” சாரளா என் முன்னே நிற்பதையும் மறந்தேன். அன்பும், நன்றியுணர்வுமுள்ள வேலைக்காரர்கள் என்னைச் சுற்றிலும் கூடியிருப்பதையும் காணவில்லை. அமைச்சர் சோமசேகரர் வீட்டில் இருப்பதையும் மறந்தேன்.

“மாமா” என்ற மணிக் குரல் கேட்டுத் திரும்பினேன்.

என் மருமகன், சிவகாமியைப் போன்ற தோற்ற முடைய அருளாளன் ஓடிவந்து என்னைக் கட்டிக்கொண்டு விம்மி விம்மி அழுதான். என்னுடைய கண்ணில் ததும்பிய நீரை மறைத்து அவனைத் தேற்றினேன். எங்களுடைய துன்பவேதனையைக் கண்ட சாரளாவின் கண்களும் கலங்கின. பரிந்துவந்து அருளாளனை அணைத்தாள்.

ஆனால், அவனோ அவளுடைய பிடியினின்றும் விலகி, “மாமா, ஊருக்குப் போகலாம் மாமா, ஆஸ்டல் வேண்டாம் மாமா” என்று என் முகத்தை நோக்கிப் பரிதாபமாகச் சொன்னான்.

‘அப்பா வரட்டும். அவரிடம் சொல்லிவிட்டுத்தானே உன்னைக் கூட்டிக்கொண்டு போக வேண்டும்? அழாமல் இரு அப்பா’ என்று அவனைத் தேற்றினேன்.

‘அப்பா, வேண்டாம் மாமா, அம்மாவைத் துரத்திய மாதிரி என்னையும் துரத்தி விடுவார் மாமா, அப்பா வேண்டாம் மாமா’ என்று திருப்பித் திருப்பிச் சொன்னான்.

பத்து வயது நிறைந்த அவனுடைய பசுமையான மனத்தில், பதிந்துவிட்ட எண்ணங்கள், என்னை அதிரவைத்தன. “அப்பா வேண்டாம் மாமா, அம்மாவைத் துரத்திய மாதிரி என்னையும் துரத்தி விடுவார் மாமா,

ஆஸ்டல் வேண்டாம் மாமா” என்ற சொற்கள் என் காதலிகளில் திரும்பத் திரும்ப ஒலித்தன. இவனை ஆஸ்டலிலேயே விட்டு வைத்தால் என்னாவான் என்பதை என்னால் கற்பனையே செய்ய முடியவில்லை. அவனுடைய எண்ணத்தை வேறு வழியில் திருப்புவதற்காக, ‘நான் இங்கு வந்தது உனக்கு எப்படி அப்பா தெரியும்?’ என்றேன்.

‘கந்தன் வந்து சொன்னான் மாமா’ என்று சொல்லி விட்டு, மீண்டும் அவன், ஊருக்குப் போகலாம் மாமா, வாருங்கள் மாமா’ என்று கையைப் பிடித்து இழுத்தான்.

சுற்றிலும் நின்ற வேலைக்காரர்களும், சாரளாவும் துயரம் வழியும் முகத்தோடு அந்த அவலக் காட்சியைப் பார்த்தனர்.

‘நீங்கள் அவனைக் கூட்டிக் கொண்டு செல்லுங்கள். அவர் வந்தால் நான், தக்கவாறு சொல்லி விடுகிறேன்’ என்றாள் சாரளா.

‘அது முறை அல்ல அம்மா, தந்தையின் சம்மதமின்றி நான் இவனை எவ்வாறு அழைத்துச் செல்ல முடியும்?’ என்றேன்.

என்னுடைய வார்த்தையைக் கேட்டதும் அருளாளன், “ஓ”வெனக் கதறினான். “அப்பா வேண்டாம் மாமா” என்று மீண்டும் புலம்பினான்.

‘அவர் ஒன்றும் சொல்ல மாட்டார். நீங்கள் கூட்டிக் கொண்டு செல்லுங்கள். உங்களுடன் பையன் சென்றது அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை யென்றால், நான் உங்களுக்கு எழுதுகிறேன்’ என்றாள் சாரளா மீண்டும்.

காணாமல் மறைந்த சிவகாமியை நினைத்தேன். தன் மைந்தன் என்னோடு நலமாக இருப்பதை அது விரும்புவது போன்ற ஒரு மாயத் தோற்றம் என் மனக்கண்முன் தோன்றியது. “சரி”யெனத் துணிந்தேன். அருளாளனின்

கையைப் பற்றிய வண்ணமே, 'நாங்கள் போய் வருகிறோம்' என்றேன் சாரளாவிடம்.

சுற்றிலும் நின்றவர் உகுத்த கண்ணீர் எங்கள் கால்களை நனைக்க நாங்கள் இருவரும் அதிகாரச் செருக்கும் ஆடம்பரப் பெருக்கும் நிறைந்த அந்த இடத்தை விட்டு அகன்று வெளியேறினோம்.

ஒருகணம் திரும்பிப் பார்த்தேன். பளிங்குச்சிலை, பனி நீரைச் சிந்துவது போல் சாரளவின் கண்கள் நீரைப் பெருக்கியதைக் கண்டேன். மனித உணர்ச்சி யோடு அவள் இன்னும் இருப்பதை எண்ணி ஒருவாறு ஆறிய சிந்தையோடு மேலே நடந்து சென்றேன்.

அருளாளனைக் கூட்டி வந்து, டெஸ்டியிடம் ஒப் படைத்ததும் என் மனத்தில் ஒருவித அமைதியைக் கண்டேன். அவனும் குமணனும் களிப்போடு விளையாடிப் பொழுதைப் போக்கினர். சோழவிடமிருந்து ஏதாவது கடிதம் வரும் என்று ஒவ்வொரு நாளும் எதிர்பார்த்தேன். எதிர்பார்த்த நாட்கள்தான் வந்தனவே ஒழியக் கடிதம் ஒன்றையும் கண்டபாடிಲ್ಲ; பெற்ற மகனை மறந்து இப்படியும் ஒரு தகப்பன் இருப்பானா என்று ஐயுற்றேன். அவனுடைய பாராமுகத்திற்கு யாது காரணம்? யார் பொறுப்பாளியாக இருக்கலாம்? மதியை மயக்கத்தான் கள்ளுக்கு வலிமை உண்டு. ஆனால், அதிகாரத்திற்கோ, கொடுமை செய்வதற்கு வேண்டிய மன உரனையும் அளிக்கும் ஆற்றல் மிக்குள்ளது. எவ்வளவு நெருங்கியவர்களை அது அந்நியர்களாக்கி விடுகிறது! அந்நியர் பலரை எவ்வளவு நெருங்கிய சுற்றத்தார் ஆக்கி விடுகிறது! எதிர்காலம் என்று ஒன்று இருப்பதை எவ்வளவு எளிதாகச் சோழ மறந்து விட்டான். அறிஞர்கள் அதிகாரத்துக்கு வந்தால் ஒப்புரவாக நடந்துகொள்வார்கள். அற்பர்கள் பதவிக்கு வந்தால் அவர்களைச் சுற்றி இருப்பவர்கள்தாம் கொழுப்பேறி வாழ்வார்கள். சோழவின் ஆட்சியால், அவனுக்கு முன் அதிகாரத்தைத் தாங்கிய அற்பர்களுக்கு எல்லாம் நல்ல பெயர் ஏற்பட்டது. இது வருத்தத்திற்குரிய செய்தியானாலும் மறுக்கமுடியாத உண்மையாக இருந்தது.

“ஏதிலார் ஆரத் தம்பசிப்பர் பேதை
பெருஞ்செல்வம் உற்றக் கடை”

என்னும் வள்ளுவர் வாக்குக்கு அவன் மேனிலை, இலக்கியமாக இருந்தது.

சாரளாவிடம் இருந்தும் எவ்விதத் தகவலும் வரவில்லை. உண்மையிலேயே அருளாளன் துன்பத்தை ஆற்ற மாட்டாதுதான் அவனை என்னுடன் அனுப்பினானா? அல்லது அவன் அங்கு இருப்பதைப் பொறுக்காதுதான் சூழ்ச்சி செய்து என்னோடு அனுப்பிவிட்டானா? நடித்துக் காட்டும் ஆடல் மகளாகிய அவள், பொய்யையும் மெய்போலக் காட்டும் வல்லமை உடையவளாயிற்றே! அவளைப் பொறுத்த வரையில் என்னால் எதையும் நிதானிக்க முடியவில்லை.

இருவரிடம் இருந்தும் பல நாட்கள் வரை ஒன்றும் தகவல் இல்லாது போகவே, குமணன் படிக்கும் உயர்நிலைப் பள்ளியிலேயே அருளாளனையும் சேர்த்தேன். பல இளைஞர்களோடு பழகுவதன் மூலம், அவன் தன்னுடைய தாய்க்கு நேர்ந்த துன்பத்தையும், தன் தந்தையின் கொடுமையையும் நாளடைவில் மறந்துவிடுவான் என்றும் நம்பினேன். அவனும் பாடங்களை ஊக்கத்தோடு படித்து வந்தான்.

இவ்வாறு ஆண்டுகள் சில சென்றன. சிவகாமியைப் பற்றிய செய்தி ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை. நாடு முழுவதும் "மக்கள் தொகையை" அரசியலார் கணக்கு எடுத்துக் கொண்டிருந்தனர். உண்மையான கணக்கை ஒவ்வொரு வீட்டாரும் சொல்லவேண்டுமென்றும், கணக்கு எடுப்பவரின் கேள்விகளுக்குத் தக்க முறையில் விடை கூற வேண்டுமென்றும் அமைச்சர்கள் வேண்டுகோள் விடுத்தார்கள். அவர்களுடைய வேண்டுகோளுக்கு இணங்க அமைச்சர்களே நடப்பார்களா என்று எண்ணியவண்ணம் ஒரு நாள் இருந்தேன்.

சோமுவைப் பார்த்து, 'உங்கள் மனைவியின் பெயர் என்ன? அவர்கள் எங்கே இருக்கிறார்கள்? என்ன செய்கிறார்கள்?' என்று கேள்விகள் கேட்டால், அவன் உண்மையைச் சொல்வானா? சாரளாவைப் பற்றிக் கணக்கெடுப்பவரிடம் என்ன சொல்வான்? மனைக்கிழத்தி என்பானா? ஆசைக்கூத்தி என்பானா? அவள்தான் சோமுவை என்ன சொல்லுவாள்? கணவன் என்பாளா? காதலன் என்பாளா?—இவ்வாறு விநோதமாக எண்ணிக் கொண்டிருக்கும்பொழுது, 'சார், தந்தி' என்றான். வாங்கிப் பார்த்தேன். டெஸ்டியின் விலாசத்திற்கு வந்திருந்தது, அதை வாங்கி டெஸ்டியிடம் கொடுத்தேன். அவள் வாங்கிப் பார்த்து, 'நீங்கள் தான் படியுங்களேன்' என்றாள்.

டெஸ்டியின் ஒன்றுவிட்ட சகோதரி ஒருத்தி பட்டினத்தில் ஆசிரியையாக வேலை பார்த்திருள். B.A., L.T., படித்தவள். இருப்பினும் மொட்டையாக, "உடனே புறப்பட்டு வா" என்று டெஸ்டிக்குத் தந்தி அடித்திருந்தாள். அவளைப் 'போய்விட்டு வா' என்றேன்

அவளோ, 'நான் தனியாகப் போக மாட்டேன்' என்றாள்.

அப்படியானால் இருவருமே போகவேண்டாம் என்று முடிவு கட்டினோம் ஆனால், அவளுடைய மனம் அமையியின்றித் தவித்தது. எனவே, இருவருமே அன்று இரவே புறப்பட்டோம்.

மறுநாள் காலை யில் எங்களைக் கண்டதும், 'அவள்' 'ஐயோ டெஸ்டி! ஏமாந்து போய்விட்டேன் நேற்று மாலைவரை இங்கு இருந்தார். நீங்கள் வருவதற்கு முன் நான் சென்று பார்த்தேன். காணவில்லை. விசாரித்தேன். ஏதோ ஊருக்குப் போய்விட்டதாகச் சொன்னார்கள்' என்றாள் அவசரத்தோடு.

சிவகாமியைத்தான் அவள் பார்த்திருக்க வேண்டுமென எண்ணினேன். இதற்குள் டெஸ்டியும், 'யாரைப் பார்த்தாய்? விளக்கமாகக் கூறு' என்றாள்.

'உன்னுடைய நாத்தனாரைத்தான் டெடிஸ்.'

'யார் சிவகாமியையா?' என்றாள் டெஸ்டி.

'ஆமாம், டெஸ்டி. சிவகாமியைத்தான். நேற்றுக் காலை கணக்கெடுப்பதற்காக, நானும் இன்னும் நாலைந்து தோழிகளும் சென்றோம். அவரைப் பார்த்த உடனே எனக்கு ஐயம் ஏற்பட்டது. பெயர் கேட்டேன். 'சிவகாமி' என்றார். கணவர் பெயர் கேட்டேன். சொல்லும், பழக்கமில்லை' என்றார்.

அவருக்குப் பக்கத்தில் இருந்த ஒரு பெண் குழந்தை, 'யார் பெயர்? அப்பா பெயரா? அப்பா பெயர் சோம சேகரன்' என்றது.

'தொழில் என்ன?' என்று கேட்டேன்.

'ஒன்றுமில்லை' என்றார்.

'வாழ்க்கை எவ்வாறு நடக்கிறது? ஊதியம் எப்படி வருகிறது' என்றேன்.

'நான் துணிகளுக்குப் பூவேலை செய்கிறேன். அதனால் வரும் சிறு ஊதியந்தான்' என்றார்.

கணவர் உள்ளே இருக்கிறாரா என்று தலையை நீட்டினேன். ஒரு புகைப்படத்திற்கு மாலை அணியப்பட்டு இருந்தது. உற்றுப் பார்த்தேன். அவருடைய கணவர் படந்தான் அது என்று தெளிந்தேன். நான் அவரைப் பார்த்த பார்வை, அவருடைய உண்மையை அறிந்துவிட்டேன் என்பதை அவருக்கு உணர்த்தி இருக்கவேண்டும். என்னை அவர் அடையாளங் கண்டு கொள்ளவில்லை. உடனே உனக்குத் தந்தி அடித்தேன். நீ வருவதற்குள் ஒருமுறை அவர் இருப்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும் என்ற விருப்பத்தோடு விடியற் காலையில் சென்றேன். காண

வில்லை. ஏமாந்துவிட்டேன் டெஸ்டி, ஏமாந்து விட்டேன் என்றாள் அவள்.

‘எந்த வீடு? வா. போய்ப் பார்க்கலாம்’ என்றேன் நான்.

மூவரும் புறப்பட்டுச் சென்றோம். எங்களை ஒரு வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றாள் அந்த வீட்டில் ஒரு கிராமமே குடியிருப்பதைப் போன்று பல குடும்பங்கள் வாழ்க்கை நடத்தின. திறந்து கிடந்த ஓர் அறையைக் காட்டி, ‘இதுதான் அந்த வீடு’ என்றாள். சமைப்பது; குளிப்பது, படுப்பது எல்லாம் அந்த ஓர் அறையில்தான். சுவர், அடுப்புக் கரிபோல் கருமையாக இருந்தது. விதியின் வலிமையை எண்ணிக் கொண்டே அக்கம் பக்கத்தாரை வினவினேன். தக்க விடை யளிப்பார் யாரையும் கானேன்.

டெஸ்டியை ஊருக்கு வண்டி ஏற்றி அனுப்பிவிட்டு, நான் பட்டினம் முழுவதும் தெருத் தெருவாகச் சுற்றினேன். பலரை வினவினேன். ஓயாது இருபது நாட்கள் அலைந்தேன். சிவகாமியின் இருப்பிடத்தைப் பற்றிய செய்தியே தெரியவில்லை. ஏதோ உயிரோடு இருக்கிறது. உயிரோடு இருக்கும் என்ற நம்பிக்கையோடு வெறுங்கையனாய் வீடு திரும்பினேன். பையன்களுக்கு வேளிர்கால விடுமுறை துவங்கியதும், எல்லோரும் பட்டினம் சென்று, சேர்ந்தாற்போல் சிலமாதங்கள் தங்கி, சிவகாமியைத் தேட வேண்டுமென்று முடிவு கட்டினேன்.

‘எப்படியாவது இந்த விடுமுறையில் சிவகாமியைக் கண்டுபிடித்து விடலாம்’ என்று டெஸ்டியும் நம்பிக்கை ஊட்டினாள்.

உண்மைதான். மணம் மிக்க மகிழ்மூ, இருக்கிற இடம் தெரியாமல் ஒதுங்கி இருக்க முடியாது. அதன்

நறுமணத்தால் மற்றவர் அதன் இருப்பிடத்தைக் கண்டு பிடிப்பதும் மிக எளிதாய். மரத்திலிருந்து அப் பூ, கீழே விழுந்தாலும், வெய்யிலில் அது வாடினாலும், அதன் நறுமணம் குறைந்து விடாது. மாறாக அது மணம் மிகுந்து வீசும். கீழே விழுந்த அம் மலரைப் பொறுக்கி எடுத்து, மங்கல மடந்தையர் தங்கள் மணமலி கூந்தலில் அழகாகச் சூடிக் கொள்வர். இவ்வாறு எண்ணி வேனிற் காலத்தை எதிர்நோக்கி இருந்தேன்.

அருளாளன் அப்போது உயர்நிலைப் பள்ளியின் இறுதி வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்தான். அவனுடைய மேல் படிப்புக்காகவும் ஏதாவது செய்ய வேண்டும். பட்டினத்திலுள்ள கல்லூரியில் சேர்ந்து படிப்பதால் அவனுடைய நெஞ்சு உரமும், பொது அறிவும் பெருகும் என்பது என் எண்ணம். எல்லா வற்றையும் பட்டினம் சென்ற பின்னர் யோசித்துக் கொள்ளலாம் என்ற முடிவுக்கு வந்தேன். சிறிது நேரம் வெளியே சென்று உலாவிவிட்டு வரலாம் என்று வெளியே கிளம்பினேன். காற்று அதிகமாக வீசிப் புழுதியைக் கிளப்பிய காரணத்தால் நான் பாதி வழிலேயே வீடு திரும்ப வேண்டியதாயிற்று. வீட்டிற்கு வந்ததும் டெஸ்டி, 'உங்களை உயர்நிலைப் பள்ளியின் தலைமை யாசிரியர் வந்து தேடிவிட்டுப் போனார்' என்றான்.

'எதற்கு என்று கேட்டாயா?'

'கேட்டேன். மறுபடியும் வந்து பார்ப்பதாகச் சொல்லி விட்டுப் போனார்.'

'அப்படியா! சரி, வரட்டும்' என்று சொல்லிவிட்டுக் கூடத்தில் அமர்ந்தேன்.

'பாதகம் செய்பவரைக் கண்டால்

நீ பயங்கொள்ளல் ஆகாது—பாப்பா,
மோதி மிதித்துவிடு பாப்பா,—அவர்
முகத்தில் உமிழ்ந்துவிடு—பாப்பா''

என்று அருளாளனும் குமணனும் சேர்ந்து உரத்த குரலில் பாடிக்கொண்டிருந்தனர்.

‘என்னப்பா அருள், தேர்வு நெருங்கி வருகிறதே, ஏதாவது பாடத்தைப் படி அப்பா’ என்றேன்.

‘சரி, மாமா’ என்று சொன்னான்.

‘சார்’ என்ற குரல் கேட்டு எழுந்து வந்தேன். தலைமை ஆசிரியர் நின்று கொண்டிருந்தார். ‘வணக்கம், வணக்கம், வாருங்கள்’ என்றேன்.

‘இல்லை. இப்படி வெளியிலேயே காற்றூட உட்காரலாம்’ என்று சொல்லித் திண்ணை மேல் உட்கார்ந்தார்.

நானும் உட்கார்ந்தேன்.

‘பார்த்து நெடுநாள் ஆயிற்றே, நலமாக இருக்கிறீர்களா?’ என்றேன் நான்.

‘நீங்கள் எல்லாம் இருக்கும்பொழுது என் நலத்திற்கு என்ன குறைவு சார்?’ என்று முகமன் கூறி, ‘அருள் என்ன செய்கிறான்?’ என்றார்.

‘படித்துக் கொண்டிருக்கிறான். ஏன், வகுப்பில் எவ்வாறு இருக்கிறான்? எல்லாவற்றிலும் நல்ல மாரிக்குகள் வாங்குகிறான் அல்லவா?’ என்றேன்.

‘அவனுடைய வகுப்பில் அவன்தான் முதல்வன். அதிலெல்லாம் ஒன்றும் குறைவில்லை’ என்று சொல்லித் தயங்கினார்.

‘ஏன் தயங்குகிறீர்கள்? சும்மா சொல்லுங்கள். குறும்புகள் செய்கிறானா?’ என்றேன் நான்.

ஆசிரியர் சொன்னார்: ‘குணத்திலும் அவன் நல்ல பிள்ளைதான். நேற்று பள்ளியில், தமிழ்க் கழகத்தின் இவ்வாண்டின் இறுதி நாள் கூட்டம் நடத்தினோம். அப்போது உங்கள் மைத்துனரின் உருவப் படத்தையும் திறந்து வைத்தோம். இன்று காலை சென்று பார்த்தால்

படத்தின்கண்ணாடி சுக்கல் சுக்கலாக உடை பட்டிருந்தது. படத்தின் முகத்தில் வெற்றிலை எச்சிலை யாரோ துப்பி இருந்தார்கள். உடனே நான் மிகக் கடுமையாக விசாரணை செய்தேன். கடைசியில் குற்றவாளி அகப் பட்டான்' என்றார்.

அதற்கு மேல் அவர் பேசவில்லை. அருளாளன்தான் அதைச் செய்திருக்க வேண்டும் என்று முடிவு கட்டினேன். எதற்கும் அவருடைய வாயிலிருந்தே அதைக் கேட்க விரும்பினேன். ஆனால், ஆசிரியர் எதிர்பார்த்த, 'குற்ற வாளி யார்?' என்ற கேள்வியை மட்டும் நான் கேட்க வில்லை.

அவரே மறுபடியும் தொடங்கினார்: "நம்முடைய அருளாளன்தான் அவ்வாறு செய்தான் என்று பல பிள்ளைகள் சொன்னார்கள். என்னால் அதை நம்பவே முடியவில்லை. எதற்கும் அவனையே கூப்பிட்டுக் கேட்க லாம் என எண்ணி அழைத்துக் கேட்டேன்.

'அவனோ தயங்காமல், 'ஆமாம் சார், நான்தான் உடைத்தேன்' என்றான்.

'உன்னுடைய அப்பாவின் படந்தானே அப்பா, அதை ஏன் அவமதிக்கிறாய்?' என்றேன்.

'அப்பா என்ற காரணத்தினால்தான் சார்' என்றான் பளிச்சென்று.

'சரி' என்று அவனை அனுப்பிவிட்டு, 'உங்களிடம் சொல்லலாம் என வந்தேன் சார்' என்றார் அவர்.

போட்டோவின் கிரயம் ஐம்பது ரூபாய் என்று கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டேன். அவரிடம் ஐம்பது ரூபாயைக் கொடுத்து, 'இதைப் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள். நான், அருளாளன் இனி அவ்வாறு செய்யாவண்ணம் பார்த்துக் கொள்கிறேன்' என்று சொல்லி அவரை அனுப்பினேன்.

வீட்டிலிருந்து தன்னை இரக்கமின்றி விரட்டிய தன் கணவனின் புகைப்படத்திற்கு மாஸையிட்டு வணங்கும் சிவகாமியின் சீரிய பண்பும், தந்தையின் படத்தைக் கண்டாலே உடைக்கும் செயல் திறன்மிக்க அருளாளனின் சீற்றமிக்க இயல்பும் என் மனத்தில் எதிரெதிரான எண்ணங்களை உண்டாக்கின. குழம்பிய உள்ளத்தோடு, அருள் படித்துக் கொண்டிருந்த அறை நோக்கி நடந்தேன்.

“Children’s voices should be dear
To a mother’s ear
Children’s voices wild with pain-
surely she will come again!”

என்ற அவனுடைய ஆங்கிலப் பாடத்தைக் கம்மிய குரலில் படித்துக் கொண்டே கண்ணீர்விட்டுக் கொண்டிருந்தான். அவனிடம் எதையும் கேட்காது நானும் வந்த வழியே திரும்பி, டெஸ்டியிடம் அனைத்தையும் உரைத்தேன்.

பையன்களின் தேர்வும் முடிந்து விட்டது. பட்டினம் செல்லுவதற்கான ஏற்பாடுகளும் நிறைவேறின. ஊருக்குச் செல்லுவதற்கு முதல்நாள் என்னுடைய நண்பர் துரைநாயகம் என்னைக் காண வந்தார். இவரும் என்னைப் போலவே நிலபுலன்களைக் கண்காணித்து வந்தார். வேறு எவ்விதத் தொழிலும் இல்லை. வந்ததும் வராததுமாக மகிழ்ச்சி பொங்கும் முகத்துடன் என்னிடம் ஒரு அழைப்பிதழை நீட்டினார். அதைப் பிரித்துப் பார்க்காமலே அவர்களிடம் ததும்பும் முகத்தைச் சிறிது நேரம் ஏறிட்டுப் பார்த்தேன். அவரும் வாய் நிறையப் பேசினார்.

‘நம்முடைய நாட்டிலிருந்து மேல் நாட்டிற்குச் செல்லும் நடனகலா ராணிக்கும், மேற்படிப்புக்காகச் செல்லும் டாக்டருக்கும் ஒரு பாராட்டுக் கூட்டம் நடத்த நாங்கள் ஏற்பாடு செய்துள்ளோம். தாங்கள் அவசியம் வரவேண்டும்’ என்றார் அவர்.

‘யார் அந்த நடனகலா ராணியும், மருத்துவ நிபுணரும்’ என்றேன் நான்.

‘உங்களுக்கும் அவர்களை அநேகமாகத் தெரிந்திருக்கும். நம்முடைய சோமுவுக்கு அவர்கள் நெருங்கிய நண்பர்களாம். சோமுவின் உதவியால்தான் இருவரும் மேல்நாடு செல்லுகிறார்கள்’ என்றார் அவர்.

‘அப்படியா! டாக்டர் கேசவனும், அவருடைய ஆசைக் காதலி ஆஷாதேவியுமா?’ என்றேன் நான்.

‘ஆமாம் ஆமாம், அவர்களேதான்.’

‘அவர்களுக்கு நம் ஊரில் எதற்காக...’

‘அது உங்களுக்குத் தெரியாதா? ஆஷாதேவி இந்த ஊரிலும் இரண்டு ஆண்டுகள் வாழ்ந்திருக்கிறாளே!’

‘ஓ ஓ! அவள் இரண்டு ஆண்டுகள் இவ்வூரில் வாழ்ந்து இவ்வூரையும் குடிமக்களையும் பரிசுத்தப் படுத்தியதற்கு நன்றியாக இவ்விருந்தை ஏற்பாடு செய்திருக்கிறீர்களா?’

என்னுடைய கேள்வியைக் கேட்டுக் ‘கலகல வென்று நகைத்துக்கொண்டு, அதற்கேற்ற விடையிறுக்காமல் ‘நீங்கள் அவசியம் வரவேண்டும்’ என்று சொல்லிய வண்ணமே நகர்ந்தார்.

‘தயவு செய்து மன்னித்து விடுங்கள். இந்த விருந்திற்கு நான் வரமுடியாது’ என்றேன்.

அவர் சற்றுத் திடுக்கிட்டாற்போல், ‘ஏன் அவ்வாறு சொல்லுகிறீர்கள்? விருந்துக்குப் பின்னர் ஆஷாதேவியின் ஆடலும் உண்டு’ என்று இயம்பினார்.

அவருடைய அறியாமையைக் கண்டு நான் சிரிப்பதைத் தவிர வேறு வகையில்லை. ‘உயர உயரப் பறந்தாலும் ஊர்க்குருவி கருடன் ஆகிவிடாது’ நாயகம். ஒழுக்கங் கெட்டவர்கள் பணத்தாலும் பதவியாலும் உயர்ந்தால், பாமரர்கள் அவர்களை மதிப்பது போலவே நாமும் மதித்துவிட்டால், பின் இந்த உலகம் ஒரு செல்லாக் காசுக்குக்கூட விலை போகாது. அவர்கள் சுவர்க்கம் செல்லுவதாக இருந்து, கடவுளே விருந்து உபசாரம் நடத்தி என்னை நேரில் வந்து அவர் அழைத்தாலும் நான் வரமாட்டேன்’ என்றேன்!

நண்பர் சென்று விட்டார். அவருடைய நல்ல நெஞ்சத்தைப் புண்ணாக்கிவிட்டோமே என்று வருந்தினேன். நான் நாளை ஊருக்குப் போகிறேன் என்ற காரணத்தைச் சொல்லி நாகுக்காக மறுத்திருக்கலாமே. அவ்வாறு செய்யாது போனோமே என்ற கழிவிர்க்கம் ஏற்பட்டது. எதற்காக உள்ளத்தை மறைத்துப் பேச

வேண்டும்? இவ்வாறு பேசாவிட்டால், துரைநாயகம், நடனகலா ராணிகளுக்கு அடிக்கடி விருந்து நடத்தத் துவங்கி விடுவார். என்னுடைய பேச்சினால் இனி அவர் இவ்வாறான விருந்துகளை நடத்துவதற்கு முன்னால் சிறிது நேரமாவது தயங்குவார் அல்லவா? அந்தத் தயக்கமே போதும் என்று என் மனம் சொல்லியது. தொடர்ந்து என்னைப்போல் நாலேந்து பேர் மறுத்தால் அந்தத் தயக்கமும் பறந்துபோய், விருந்து நடத்தும் எண்ணமே அவருடைய மனத்திலிருந்து அடியோடு நீங்கி விடும். நல்லவர்களுக்காகவும், ஊர் நலத்திற்காகவும், செலவு செய்யும் பான்மை வரும் என்று எண்ணியவண்ணமே எழுந்து நின்றேன்.

‘நின்ற வண்ணமே என்ன யோசிக்கிறீர்கள்?’ என்று கேட்டுக்கொண்டே டெஸ்டி வந்தாள்.

‘சிந்தனை என்ன இருக்கிறது?’ என்று செப்பிய வண்ணமே அழைப்பிதழை அவள் கையில் நீட்டினேன்.

அவள் சிரித்துக்கொண்டே, ‘துறவு எண்ணத்தோ டிருந்த சித்தார்த்தரை நாடித்தானே போகப் பொருள் கள் அலையலையாய் மலைபோல் வந்தன’ என்றாள்.

‘அடே அப்பா, அரசையும், அழகு மனைவியையும் அன்புக் குழந்தையையும் துறந்த அவன் எங்கே? பற்றை விடாது வளர்த்துவரும் நானெங்கே? ஒருகால் நீ இல்லா விட்டால் நான் துறவைப்பற்றி எண்ணலாம்’ என்றேன் விளையாட்டாக.

அதைக் கேட்டு அவள் சிரித்தாள். நானும் சிரித் தேன். அவ்வேளையில் அங்கு வந்த அருளாளன், குமணன் இருவரும் எங்களைப் பார்த்து அவர்களும் சிரித்தனர். எல்லோரும் சிரித்துக்கொண்டே உள்ளே சென்றோம்.

நாங்கள் அனைவரும் பட்டினம் வந்து சேர்ந்து இரண்டு மாதங்களாகின்றன. ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு இடமாகச் சென்று சிவகாமியைத் தேடிப் பார்த்தோம். இன்னும் தேடவேண்டிய தெருக்கள் நிறைய இருந்தன. சிவகாமி வீட்டை விட்டுச் சென்றதிலிருந்து இதுவரை நான் ஓயாமல் தேடிக்கொண்டுதான் இருக்கிறேன். ஆனால் என்னுடைய முயற்சி இதுவரை சிறிது பலனைக்கூடக் கொடுக்கவில்லை. என்னுடைய முயற்சிகள் அனைத்தும் வினாதுமோ என்ற ஏக்கம் சில நாட்களாக நாள் முழுவதும் சளைக்காமல் தேடிவிடுவது என்று உறுதி செய்து கொண்டேன்.

இங்கு வந்ததிலிருந்தே குமணனுக்கு அடிக்கடி உடல் நலமில்லாமல் இருந்தது. சென்ற சில நாட்களாக உணவும் உட்கொள்ளாமல் வயிறு கனமாக இருக்கிறது என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். அவன் இவ்வாறு சொன்னதைக் கேட்டு என் நெஞ்சில் வேதனைத் தீ பரவ ஆரம்பித்து விட்டது. பாட்டனாரின் வயிற்று வலியைப் போல் பெயரனும் அதனால் வாடாவண்ணம் விரைந்து ஏதாவது செய்ய விருமபினைன். முனையிலேயே அதைக் கிள்ளி யெறிந்துவிட வேண்டும் என நினைத்து, குமணனை ஆஸ்பத்திரிக்குக் கூட்டிச் சென்று அவன் வயிற்றைப் படம் எடுத்துப் பார்க்கலாம் என எண்ணினேன்.

‘விரைவில் அவனுக்குச் சிற்றுண்டி கொடுத்துச் சட்டையை மாற்றுகிறாயா டெஸ்டி?’ என்றேன்.

அருகிலிருந்த அருள், ‘நானும் ஆஸ்பத்திரிக்கு வருகிறேன் மாமா’ என்றான்.

‘அதற்கென்ன, புறப்படுவோம்’ என்று சொல்லி விட்டுத் திரும்பினேன்.

‘மதி, மதி’ என்று இரண்டு மூன்று முறை யாரோ அழைத்தார்கள், வீதிப்பக்கம் வந்து பார்த்தேன். துரை நாயகம் நின்று கொண்டிருந்தார். ‘வாருங்கள், வாருங்கள், எப்போது வந்தீர்கள்?’ என்று வினவிய வண்ணமே உள்ளே அழைத்துக் கொண்டு வந்தேன்.

‘நான் வந்து இரண்டு நாட்கள் ஆயிற்று. நீர் இறைப் பதற்காக ஒரு புதிய இயந்திரம் வாங்க வந்தேன். நேற்று மாலைதான் அந்த வேலை முடிந்தது. எல்லோரும் எப்படி இருக்கிறீர்கள், நலமா?’ என்றார்.

‘எல்லோரும் நலமாகத்தான் இருக்கிறோம். நம் குமணனுக்குத்தான் சில நாட்களாக உடம்பு சரியில்லை. அவனை ஆஸ்பத்திரிக்கு அழைத்துப் போகலாமென்று இருக்கிறேன்.’

‘அப்படியா. என்ன நோய்?’

‘ஏதோ வயிறு கனமாக இருக்கிறது என்கிறான்.’

‘அப்படியானால் அதை முனையிலேயே பார்க்க வேண்டியதுதான். நீங்கள் பேசும் வாருங்கள். நான் மீண்டும் மாலை வருகிறேன்.’

‘ஏன் ஏதாவது அவசர அலுவல் இருக்கிறதா?’

‘அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. வேலை யெல்லாம் நேற்று மாலையே முடிந்து விட்டது.’

‘அப்படியானால் சிற்றுண்டி அருந்திவிட்டுச் சிறிது நேரம் இளைப்பாறுங்கள். டெஸ்டி...இதோ நண்பர் துரை நாயகம் வந்திருக்கிறார்’ என்று அவனை அழைத்து, ‘அவருக்குச் சிற்றுண்டி கொடு. நாங்கள் ஆஸ்பத்திரிக்குச் சென்று விரைவில் திரும்பி வந்துவிடுகிறோம்’ என்று சொல்லிவிட்டுக் குமணனை அழைத்துக் கொண்டு, நானும், அருளும் சென்றோம். இரண்டு மூன்று டாக்டர்கள் குமணனை நன்கு சோதித்தனர். பின்னர் படமும் எடுக்கப்பட்டது. மறுநாள் டாக்டர்கள் வருமாறு

சொன்னார்கள். நாங்கன் வீட்டிற்குத் திரும்பி வரும் பொழுது துரைநாயகம் அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தார்.

பகல் உணவின்போது அவரை எழுப்பினோம். 'அப்பாடா! நன்றாகத் தூங்கி விட்டேன். நான் தங்கியிருக்கும் ஓட்டலில் மூட்டைப் பூச்சிக்குக் குறைவே இல்லை' என்றார்.

'ஏன் ஓட்டலில் தங்க வேண்டும்? நேரே இங்கு வந்திருக்கலாமே' என்றேன்.

'நான் ஒருவனாக இருந்தால் வந்திருப்பேன். கூடவே மூன்று பேர் வந்தனர். எனவேதான் நேராக ஓட்டலுக்குச் சென்றோம்.'

'எத்தனை பேர் இருந்தால் என்ன? நம்முடைய வீட்டில் கூடவா அரிசிப் பஞ்சம் இருக்கிறது? நேரே வராததற்கு நொண்டிக் காரணம் சொல்லுகிறீர்கள். சரி, எழுந்திருங்கள். சாப்பாட்டிற்கு நேரமாயிற்று' என்று அவரை அழைத்துக் கொண்டு சமையற் கட்டை அடைந்தேன்.

சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும் பொழுதே அவர், 'மதி! உங்களிடம் ஒன்று சொல்ல மறந்துவிட்டேனே' என்றார்.

வாய் நிறையச் சோற்றை வைத்தக்கொண்டே நிமிர்ந்து, 'என்ன செய்தி?' என்றேன். பொறை ஏறி இருமி, வாயிலிருந்த சோறெல்லாம் எதிரே இருந்த டெஸ்டியின் மீது பட்டது.

'வாய்ச் சோற்றை விழுங்கிவிட்டுப் பேசுவதுதானே? உண்ணும்போது பேசக்கூடாது என்று தெரியாமலா பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள்' என்றாள் டெஸ்டி.

'அது தவறான கொள்கை அம்மா. வெள்ளைக் காரரிகளைப் பாருங்கள். பேசிக் கொண்டும், சிரித்துக்

கொண்டுமே அவர்கள் சாப்பிடுவார்கள். அதனால் நாம் உண்ணும் உணவின் அளவும் அதிகமாகும். அதன் மூலம் உடலுக்கு வேண்டிய சத்துப் பொருளும் நிறையக் கிடைக்கும்' என்றார் துரைநாயகம்.

'வெள்ளைக்காரர்களின் பழக்க வழக்கங்கள், செய்கைகள் முதலியன எல்லாம் அறிவோடுபொருந்தியவை என்று எண்ணுகிறீர்களா? உண்ணும் உணவு நம்முடைய இரத்தத்தில் கலக்க வேண்டுமானால் உமிழ்நீரோடு முதலில் அது கலக்கவேண்டும். அப்போதுதான் உண்ட உணவு செரிக்கும். பேசிக் கொண்டும். சிரித்துக் கொண்டும் சாப்பிட்டால், உணவின் சுவையையும் அறிய முடியாது. உமிழ் நீரும் ஊறுது' என்றாள் டெஸ்டி.

'வெறும் குளிகைகளிலேயே எல்லா உணவுச் சத்தும் அடங்கி விடுகிறது. நீங்கள் என்னடா என்றால் மரத்தைப் போல் அமைதியாகச் சாப்பிடவேண்டுமா, காக்கையைப் போல் கத்திக்கொண்டு சாப்பிட வேண்டுமா என்று ஆராய்கிறீர்களே? அது கிடக்கட்டும். ஏதோ மறந்து விட்டதாகச் சொன்னீர்களே, அது என்ன?' என்றேன்.

'ஓ, அதுவா! ஆஷாதேவிக்கும், டாக்டர் கேசவனுக்கும் விருந்து ஒன்று நடத்த ஏற்பாடு செய்தேனல்லவா? அந்த விருந்துக்கு ஆஷாதேவி வரவில்லை.'

'ஐயையோ! உங்களுக் கெல்லாம் பெருத்த ஏமாற்றம் ஏற்பட்டிருக்குமே?' என்றேன்.

'ஏமாற்றம் என்ன? உங்களுக்குத்தான் யாருடைய தயவும் வேண்டாம். எல்லோரும் அப்படியே இருக்க முடிகிறதா? இந்த ஆஷாதேவி நினைத்தால் எத்தனை பெர்மிட்கள், லைசென்சுகள். அப்பப்பா! இந்த அமைச்சர்களை நினைத்தபடி ஆட்டி வைக்கும் வல்லமை அவளுக்குத்தானே இருக்கிறது' என்றார்.

‘அதுதான் ஊர் தெரிந்த உண்மையாயிற்றே. இதைத்தான் சொல்ல மறந்துவிட்டதாகச் சொன்னீர்களா?’ என்றேன் நான்.

‘அது இல்லை. ஆஷாதேவி அன்று வராததற்குக் காரணம், இங்கு வந்த பின்னர்தான் எனக்குத் தெரிந்தது. டாக்டர் கேசவனை அவள் விட்டுவிட்டு யாரோ முரளியரம், அவனுடன் இன்னும் ஒரு மாதம் கழித்து அமெரிக்கா செல்லப் போகிறாளாம்.’

‘அப்படியா! ஏன் டாக்டர் கேசவனை விட்டுவிட்டாள்? டாக்டரின் மனைவி என்றுதானே நீங்களும் உங்களுடைய அழைப்புத் தாளில் அச்சடித்திருந்தீர்கள்?’ என்றேன், ஒன்றும் அவர்களைப் பற்றி அறியாதவனைப் போல்.

‘வெளியில் பின் எவ்வாறு சொல்வது? நாமும் சிறிது நாகரிகத்தோடு நடந்து கொள்ள வேண்டாமா?’ என்றார் அவர்.

‘நாகரித்திற்கு நீங்கள் நினைத்திருக்கும் பொருளே புதுமையாக இருக்கிறது’ என்று சொல்லிக் கொண்டே கையைக் கழுவ அனைவரும் எழுந்தோம்.

‘ஆமாம், ஏன் டாக்டரைவிட்டு அவள் விலகிவிட்டாள்?’ என்றேன் நான் விடாமல்.

‘அதைப்பற்றிப் பலர் பலவிதமாகச் சொல்லுகிறார்கள். அவளுடைய பொருளை அபகரிக்கும் எண்ணத்தோடுதான் டாக்டர் அவளிடம் பழகிறாராம். அவளுடைய பழக்கத்தினால்தான் அவர் அமைச்சரின் தயவையும் பெற்று, மேல் நாட்டிற்கும் செல்லுவதற்கு அனுமதி கிடைத்ததாம். ஆனால், டாக்டரின் விருப்பம் ஈடேறாவண்ணம், முரளி செய்துவிட்டான். இப்போது அவள் முரளியைத்தான் பதிவுத் திருமணம் செய்துகொள்வதாக இருக்கிறாளாம். திருமணத்திற்கு

நம்முடைய சோமுதான் தலைமை வகிக்கப் போகிறாராம்' என்றார் அவர்.

'இனம். இனத்தோடுதானே சேரும்' என்று சொல்லி விட்டு, அந்தப் பேச்சுக்கும் ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைத்தேன். பின்னர் ஊர்க் கதைகள் சிலவற்றைப் பேசிவிட்டு, நண்பர் அன்று இரவே ஊருக்குச் செல்லுவதாகச் சொல்லிப் புறப்பட்டார்.

அவர் சென்றவுடன் நானும் என்னுடைய கடமையைச் செய்வதற்காகப் புறப்பட்டேன். அப்பொழுது ஒரு சிறுமி, கையில் பூ வேலைப்பாடு நிறைந்த தலையணை உறைகளுடன் பக்கத்து வீட்டில் நுழைந்தாள். என்னுடைய எண்ணம் சிறகடித்துப் பறக்க ஆரம்பித்தது. உள்ளே சென்ற சிறுமி வெளியே வந்ததும், அவளைப் பின்பற்றியே சென்றால், சிவகாமியின் இருப்பிடத்தைத் திண்ணமாய்த் தெரிந்து கொள்ளலாம் என எண்ணி, அச்சிறுமியின் வரவு நோக்கி, அவள் வரும் வழியையே ஆவலுடன் எதிர்பார்த்து நின்றேன்.

அகன்ற அழகான இதழ்களோடு அரும்பு மலர வேண்டுமானால், போதிய ஒளியும் உரமும் நீரும் வேண்டும். இல்லெனில் அவ்வரும்பின் மெல்லிய இதழ்களைப் பூச்சிகள் அரித்துவிடும் தப்பித் தவறி அது மலர்ந்தாலும் பார்வைக்கு அழகற்று, நோய்பிடித்த மலராகத்தான் இருக்கும். மங்கி மலர்ந்த அம்மலர் ஏதோ ஒரு தனி இனப் பூ என நம்மை எண்ணச் செய்யும்.

இரண்டு வயது அங்கயற்கண்ணி பார்வைக்கு அழகான எழில் நிறத்தோடும், பளபளப்பான உடலோடும், “கொழு கொழு” என்று வாழைக் குருத்தே போல் வனப்பாக இருந்தது. ஆனால், இப்போது நான் பார்த்த சிறுமியோ மாநிற மேனியோடும், மை இழந்த கண்ணோடும், மலரற்ற கூந்தலோடும் நோய்பிடித்த அரும்பு மலர்ந்ததைப் போன்றிருந்தது. அங்கயற்கண்ணி தான் இச்சிறுமியாக இருக்கலாமோ? வறுமைப்பேயின் வலிய கரங்களில் சிக்கிய அவ்வனப்புமிக்க அரும்புதான் இன்று இக்கோலத்தோடு இருக்கிறதோ? என்று எண்ண மிட்டேன். எதற்கும் மறுபடியும் வெளியே வரட்டும் முகத்தை நன்கு பார்ப்போம் என்று சிந்தித்தவண்ணமே நின்று கொண்டிருந்தேன்.

பக்கத்து வீட்டை நோக்கியே நான் நிற்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து, டெஸ்டி என் அருகில் வந்து, ‘என்ன செய்தி?’ என்றாள்.

சேதியைச் சொன்னேன். அவளும் என்னைப் போலவே நின்று அச்சிறுமியின் வரவைக் காண ஆவல் நிறைந்த கண்களோடு அங்காந்து நின்றாள். கூட்டில் நுழைந்த அச்சின்னஞ் சிறுகிளி வெளியில் வரவேயில்லை,

நின்ற கால்கள் நோவெடுத்தன. பார்த்து நின்ற கண்களும் பூத்துவிட்டன. எதிர்பார்த்த மனமோ அலுத்துப் போய்ப் பொறுமையை இழந்து விட்டது. அந்திவானின் செந்நிற வண்ணமும் ஆலநிறமுடைய நீலவானின் கொடுமையால் நினைவிழந்து மாய்ந்து விட்டது. பொங்கும் கடலிலிருந்து புறப்பட்டுப் போந்த புது அலைகள், எங்கும் பரந்து எழிற் கரையை மறைப்பது போல், வானத்தின் கருமை அலை, வையத்தின் உருவையெல்லாம் வளைந்து மறைத்தது. எதிர் பாராப் பேரிழவு நேர்ந்துவிட்ட பெரு வீட்டில் உள்ளவர்கள் விளக்கேற்ற மறந்து இருட்டுக்கு இடமளித்ததைப் போன்று, பரந்த வானவீதியிலும் பாரிவைக்குத் தெரியும் வண்ணம் சீர் விளக்கு ஒன்றையேனும் ஏற்றவில்லை. வேடத்திற்கேற்ற கோலங்கொள்ளும் வெறும் நடிக்கைப்போல் காலத்திற்கேற்ப, வண்ண உடை மாற்றும் பன்னிறமலர் தாங்கும் எண்ணிறந்த நெடுமரங்களும், இளங்கொடியும், இருள் மலையும், இருண்டு நீண்ட கல்லும் கருநிற அரக்கர்களைப் போல் தோன்றின. அப்போது மந்திரத்தால் மாயத்திரை விலகுவது போல் தெருவிளக்குகள் மின்னி இமை நொடிக்குள் இருளைப் போக்கின.

‘என்ன டெஸ்டி! சென்ற சிறுமி நேரம் மிகுந்தும் வெளியில் வரவில்லையே, என்ன செய்வோம்?’

‘நேரே சென்று அவ் வீட்டாரையே விசாரித்தால் போகிறது. வாருங்கள் பேரகலாம்’ என்று அவள் முன் நடந்தாள். நானும் பின் தொடர்ந்தேன்.

பக்கத்து வீட்டுக்காரர்களோடும் பழகி உறவாடாத வாழ்க்கையை நாம் பட்டினத்தில்தான் பார்க்கலாம். இதனால்தான் நாங்கள் அங்குவந்து இரண்டு மாதங்களுக்கு மேல் ஆகியும் பக்கத்து வீட்டுக்காரர்களைப் பற்றிக் கவலைப்படவில்லை. நாங்கள் வீட்டில் நுழைவதைக்

கண்ட அந்த வீட்டு அம்மையாரி எங்களை அன்புடன் வரவேற்றார். சிறிது நேரம் உரையாடிவிட்டு, மெதுவாக நானே பேச்சைத் துவக்கினேன்.

தலைவாயிற் படியில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த ஓவியம் நிறைந்த திரையைப் பார்த்து, 'இதை எங்கே வாங்கினீர்கள்? மிக அழகாக இருக்கிறதே' என்றேன்.

என்னுடைய புகழ்ச்சியைக் கேட்டு அந்த அம்மையாருக்கு மெத்த மகிழ்ச்சி உண்டானது. என்னுடைய கேள்விக்கு விடை அளிக்காமலே, "இருங்கள்" என்று சொல்லிவிட்டு உள்ளே நுழைந்து இரண்டு கைகளிலும் நிறையத் துணிகளைச் சுமந்துகொண்டு வந்தார்.

'இதோ! இவைகளை யெல்லாம் பாருங்கள்' என்று ஒவ்வொன்றாக எடுத்துக் காட்டினார். சேலைகளுக்குப் போட்டிருந்த கரைகளும், மெத்தை உறையில் பின்னியிருந்த பன்னிற மலர்களும், தலையணை உரையில் தீட்டியிருந்த சித்திரங்களும் உண்மையிலேயே கண்கவரும் வனப்பு வாய்ந்தவையா யிருந்தன. 'இன்றுகூடச் சில தலையணை உறைகள் வாங்கினேன். இதோ அவற்றையும் கொண்டு வருகிறேன்' என்று சொல்லிக் கிளம்பினார்.

ஓர் உறையின் மேல், பல நிறங்களோடு பறந்து செல்லும், வண்ணத்திப் பூச்சியின் உருவம் பின்னப்பட்டிருந்தது. பலநிற நூல்களால், பின்னப்பட்டுக் கிடந்த அப் பூச்சி உண்மைப் பூச்சி என்றே மயங்கும்படி இருந்தது.

அடுத்த உறையிலே ஒரு குடும்பம். நிமிர்ந்த கழுத்தும், செருக்கு நிறைந்த நேரக்கும் கொண்ட ஒரு சேவல், தன் ஒற்றைக் காலில் நின்றவண்ணம், மற்றொரு காலைத் தூக்கிக் கொண்டிருந்தது. அதனுடைய பெடையோ காரியத்தில் கண்ணாக நிலத்தைக் கிளறிக் கொண்டிருந்தது. அதனுடைய இரண்டு குஞ்சுகளில் ஒன்று

தாயின் காலடியில் நின்று கொண்டிருந்தது. மற்றொரு குஞ்சு சேவலுக்குப் பக்கத்தில் நின்று கொண்டு தாயைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

முன்றாவது, உறையின் விளிம்பைச் சுற்றிலும் பல நிறப்பூக்கள் பார்வைக்கு அழகாகப் பின்னப்பட்டிருந்தன. அதன் நடுவில்,

“ வாரார் தோழி

மறந்தோர் மன்ற, மறவா நாமே ”

என்று எழுதப் பட்டிருந்தது.

அடுத்த உறையும் இம் மாதிரி வேலைப்பாடோடு கூடியதுதான். ஆனால், அதில் எழுதியுள்ளதைப் படித்ததும் என்னுடைய கண்கள் கலங்கின. கண்ணீரை அரும் பாடுபட்டு அடக்கிக் கொண்டே அதை மறுமுறையும் படித்தேன்.

“ பூக்கமழ் கானலில் பொய்ச்சூள் பொறுக்கென்று
மாக்கடல் தெய்வ நின்மலரடி வணங்குதும். ”

‘இவைகளை எழுதிய அப் பொற்கைகள் எங்கே? உயர்ந்து எண்ணிய அந்தத் திண்ணிய மனம் எங்கே? அந்தப் பளிங்கு நிலவை எந்தப் பாழடைந்த அறை பொதிந்து வைத்திருக்கிறதோ?’ என்று பொருமினேன்.

என்னுடைய நிலையை உணர்ந்த டெஸ்டி, ‘எங்களுக்கும் இம்மாதிரி உறைகள் வேண்டும் அம்மா! இவைகளை எல்லாம் யார் போடுவது?’ என்றாள்.

‘ஐயையோ, சற்று நேரத்திற்கு முன்னால் சொல்லியிருக்கக் கூடாதா? அந்தப் பெண் கொஞ்ச நேரத்திற்கு முன்னால்கூட சில உறைகளைக் கொண்டுவந்து வாங்கிக் கொள்ளும்படிக் சொன்னாள். நான்தான் வேண்டா மென்று சொல்லி விட்டேன். எத்தனை உறைகளை வாங்கிக் கொள்ளுவது?’ என்றாள்.

‘அந்தப் பெண் இப்போது எங்கே அம்மா?’ என்று நானே கேட்டேன்.

‘அவளா? அவளை என்னுடைய உறவினர் வீட்டுக்கு அனுப்பினேன். அவர்களும் இம்மாதிரி உறை வேண்டுமென்றார்கள். இவளும் அவைகளை இன்று எப்படியாவது விற்றுவிட வேண்டுமென்றாள்’ என்றார் அந்த அம்மாள்.

‘ஏன் அம்மா, எங்களை ஒரு வார்த்தை கேட்டிருக்கக் கூடாதா? உங்கள் உறவினர் வீடு எங்கே இருக்கிறது?’ என்றாள் டெஸ்டி.

‘இதோ எங்களுடைய வீட்டிற்குப் பின்னால் ஒரு சிறு தெரு போகிறதல்லவா? அந்தத் தெருவின் கோடியில் உள்ள மஞ்சள் நிறக் கட்டிடந்தான் எங்கள் உறவினரின் வீடு. சற்று இருங்கள். பார்த்துவிட்டு வரச் சொல்லுகிறேன்’ என்று சொல்லி, ‘டேய் தங்கவேலு, தங்கவேலு’ என்று விளித்தார்.

‘என்னங்கம்மா?’ என்று கேட்டுக்கொண்டே தோட்டக்காரன் வந்தான். ‘விரைந்து சென்று, மரகதம் அம்மாள் வீட்டுக்குப் போய், நமக்குத் தலையணை உறைகளையெல்லாம் கொடுப்பாளே ஒரு சின்னப் பெண், அவள் அங்கு இருந்தால் கையோடு அழைத்துக் கொண்டு வா’ என்றார்.

தோட்டக்காரனுடன் அச்சிறுமி திரும்பி வர வேண்டுமே என்று எண்ணினேன். என்னுடைய துன்பத் திற்கெல்லாம் முடிவு காலம் நெருங்கி விட்டதைப் போன்று உணர்ந்தேன். இவ்வாறு என் மனம் நல்லதை நாடியே எண்ணிக் கொண்டிருந்தது. டெஸ்டியும் அந்த அம்மாளும் ஏதோ பேசிக் கொண்டிருந்தனர். தோட்டக்காரன் தனியாகத் திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தான். அவன் என்ன விடை இறுப்பான் என்பதை அவன் சொல்லாமலே உணர்ந்து கொண்டேன்.

‘வீட்டில் யாருமே இல்லைங்க அம்மா. எல்லோரும் சினிமாவுக்குப் போய் இருக்காங்களாம்’ என்றான் தோட்டக்காரன்.

‘அந்தப் பெண்ணின் இருப்பிடம் தெரியுமா அம்மா உங்களுக்கு? தெரிந்தால் நாங்களே அங்குப் போகலாம் என நினைக்கிறோம்’ என்றுள் டெஸ்டி.

‘அது எனக்குத் தெரியாதுங்களே. நீங்கள் எதற்காக அங்கே செல்ல வேண்டும்? மாதம் ஒன்று அல்லது இரண்டு முறை அவளே இங்கு நம்மைத் தேடி வருவாளே. இன்னொரு முறை அவள் வந்தால், கண்டிப்பாக அவளை உங்களிடம் அனுப்பி வைக்கிறேன் அம்மா!’ என்று டெஸ்டியிடம் அந்த அம்மாள் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

தாழ்ந்து தவழ்ந்து வந்த வானவிளக்கை எடுத்துத் தங்கத் தட்டில் வைக்காது கைதவற விட்டுவிட்டோமே என்று என் உள்ளம் நொந்தது. குருடன் கண்ணொளி பெற்று மீண்டும் அதை இழந்து, கண்காணத் துயரில் வீழ்ந்து விம்முவதுபோல் நானும் மனம் உலைந்தேன். பொறுக்க முடியாத நெஞ்சின் வேதனையைப் பொறுத்துக் கொண்டே அந்த அம்மாவிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு திரும்பினோம்.

குமணன் மட்டும் வெளியே சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்துகொண்டு எங்களின் வரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். ‘எப்படி அப்பா வயிறு இருக்கிறது? வெளியே சென்ற அருள் இன்னும் வரவில்லையா?’ என்று கேட்பதற்குக் கூட என் உடம்பில் தெம் இல்லை. உடல் அவ்வளவு சோர்ந்திருந்தது எனவே, பேசாமல் உள்ளே சென்று ஒரு பிரம்பு நாற்காலியில் சாய்ந்தேன்.

‘அப்பா, வயிறு வலிக்கிறதப்பா’ என்று சொல்லிக் கொண்டே குமணன் என் அருகில் வந்து நின்றான்.

வெறும் கஞ்சி மட்டும் குடித்துவிட்டுப் பேசாமல் படுத்துக்கொள் அப்பா' என்றேன்.

'எங்கே, அருள் இன்னும் வரவில்லையே. வந்தால் அவனுக்கும் சாப்பாடு போட்டுவிட்டுச் சீக்கிரமே படுக்கலாம்' என்றாள் டெஸ்டி.

'மாமா, எனக்கு ஒரு மூன்று ரூபாய் வேண்டும்' என்று கேட்டுக் கொண்டே அருள் உள்ளே நுழைந்தான்.

'இந்நேரத்தில் பணத்தை என்னடா செய்கிறாய்?' என்றேன் நான்.

'என்னவோ செய்கிறேன். கொடுங்களேன் என்று சொல்லிவிட்டு, 'ஓய், இங்கே வா' என்று யாரையோ அதிகாரத்தோடு அழைத்தான்.

'யாரப்பா அது பழக்காரனா?' என்று விசாரித்தேன்.

என்னுடைய கேள்வியைக் காதில் போட்டுக் கொள்ளாமலே, 'எங்கே அதைக் கொடு' என்று கையை நீட்டினான்.

எனக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. வெளியே வந்து பார்த்தேன். வியப்பால் என் வாய் ஊமையாகி விட்டது. தேடிப்போன தெய்வம் என் வீட்டிற்கு என்னையே நாடி வந்துள்ளது. காணாமற்போன என் தங்கையைக் கண் குளிரக் கண்டதுபோல் உவகை பூத்தேன். அருளாளனை இழுத்து மார்போடு அணைத்துக்கொண்டே, என்னுடைய கேள்விகளால் அச்சிறுமி கலக்கமும், குழப்பமும் அடையா வண்ணம் விசாரிக்கத் தொடங்கினேன். இதற்குள் டெஸ்டியும், குமணனும் இங்கே வந்து சேர்ந்தனர். அச்சிறுமியைக் கண்ட டெஸ்டி, அதை அணைத்துக் கொள்ள விரைவதைக் கண்டேன். 'பொறு டெஸ்டி, பொறு; அந்தப் பெண்ணை அணைத்தையும் காட்டட்டும்' என்று சொல்லித் தடுத்தேன்.

அந்தச் சிறுமி இரண்டு மூன்று உறைகளை விரித்துக் காண்பித்துக் கொண்டிருக்கையிலேயே, அருளாளன் அதன் கையிலிருந்து இரண்டைப் பிடுங்கி, 'இவைகள் எனக்கு வேண்டும் மாமா' என்றான். குமணனும் இரண்டினை எடுத்துக்கொண்டு, 'இவைகள் எனக்கு வேண்டு' மென்றான். இன்னும் ஒன்று எஞ்சியிருந்தது. 'இந்தா, டெஸ்டி 'இது உனக்கு' என்று அதை அவள் கையில் கொடுத்தேன்.

'இவ்வளவு தானம்மா, இன்னும் ஏதாவது வைத்திருக்கிறாயா?' என்றேன்.

அந்தச் சிறுமியின் முகத்திலே களிப்பின் ஒளி பரவுவது நன்கு தெரிந்தது. அச்சிறுமியும் குறுநகை தோன்ற, 'இன்னும் வேண்டுமானால் நாளைக்குக் கொண்டு வருகிறேனுங்க' என்றது.

'நாளைக்குக் கொண்டுவா அம்மா. நாங்கள் வாங்கிக் கொள்கிறோம். இவைகளின் விலை என்ன அம்மா'" என்றேன்.

'ஒவ்வொன்றின் விலை ஒன்றரை ரூபாய். கொஞ்சம் சீக்கிரம் கொடுக்கிறீர்களா? நேரமாய் விட்டது' என்று கொஞ்சம் குரலில் கேட்டது.

'கொடுக்கிறேன் அம்மா. மொத்தம் ஐந்து உறைகள் தானே? ஐந்தோன் ஐந்து, ஐந்தரை இரண்டரை; மொத்தம் ஏழரை ரூபாய்தானே. இந்தாம்மா, எட்டு ரூபாயாக எடுத்துக்கொண்டு, இரண்டு ரூபாய் கொடம்மா' என்று பத்து ரூபாய்த் தாளை நீட்டினேன்.

'என்னிடம் சில்லறை இல்லைங்களே' என்று தன் அழகான கைகளை விரித்துக் காட்டியது.

'முருகா, இந்த நோட்டுக்குச் சில்லறை மாற்றிக் கொண்டு வா' என்று சமையற்காரனை அனுப்பிவிட்டு, என் நெஞ்சம் படபடக்கக் கேட்டேன்: 'இதையெல்லாம் யார் அம்மா பின்னுவது?' என்றேன்.

‘நானும், எங்கம்மாவுங்க’ என்றது அப் பேதை உள்ளம்.

‘ஓ, நீ கூடப் பின்னுவாயா? மிக்க அழகாகப் பின்னுகிறாயே, உன்னுடைய பெயர் என்னம்மா?’

‘என்னுடைய பெயரா? என் பெயர் அங்கயற்கண்ணி.’

என்னுடைய உணர்ச்சிகளை என்னால் அடக்கவே முடியவில்லை. இது கண்டிப்பாக என் மருமகள்தான். ஐயமே இல்லை என எண்ணினேன். எனினும், முற்றக் கேட்போம் என எண்ணி, ‘உன்னுடைய அம்மா பெயர் என்னம்மா?’ என்றேன்.

‘சிவதாமி’ என்ற சொல்லை என் காதுகளில் கனவில் யாரோ உரைப்பதுபோல் கேட்டது. என்னையே நான் நம்பவில்லை. ஒரு கணம் கண்மூடி நின்றேன். மறுகணம் டெஸ்டியின் அரவணைப்பிலே அங்கயற்கண்ணி விழித்துக் கொண்டிருந்தது. ஓடிச் சென்று காரை எடுத்தேன்.

‘வா அம்மா, உங்கள் வீடு எங்கே இருக்கிறது? உன்னைக் கொண்டுபோய் விடுகிறோம்’ என்றேன்.

அது தயங்கி நின்றது

‘வா, அம்மா வா.’ என்று சொல்வி டெஸ்டி அதை அணைத்தவண்ணமே காரில் தனக்குப் பக்கத்தில் உட்கார வைத்துக் கொண்டாள். குமணனையும், அருளாளனையும் அழைத்துப் போகத் திரும்பிப் பார்த்தேன். அவர்கள் எங்களுக்கு முன்னதாகவே சென்று உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தனர். விரைந்து காரை ஓட்டினேன்.

பட்டினத்திலே புத்தர் நகர் என்று ஒரு பகுதி இருந்தது. இடையே ஒரு மாந்தோப்பு மட்டும் எல்லையாக இருந்தது. அதைக் கடந்தால் புத்தர் நகரம். அங்கே நேரே சென்றோம். ‘இங்கே, எங்கே அம்மா, உங்கள் வீடு இருக்கிறது? என்று கேட்டோம்.

‘இதோ இந்தச் சந்து வழியாகச் செல்ல வேண்டும்’ என்று கையைக் காட்டியது.

காரை விட்டு அனைவரும் இறங்கினோம். அச்சிறுமி முன்னே செல்ல நாங்கள் அனைவரும் பின்னே நடந்தோம். அச்சிறுமியின் பின்னால் நாங்கள் அனைவரும் செல்லுவதைப் பார்த்து, அச் சந்தில் உள்ளவர்கள் என்னவோ ஏதோ என்று வேடிக்கை பார்த்தனர்.

அச் சந்தின் கோடியிலே சில குடிசைகள். ‘இது தானுங்க’ என்று ஒரு குடிசையைக் காட்டி அதன் முன்னே நின்றது. நான் தயங்காமல் உள்ளே நுழைந்தேன். ஒருசிறு படுக்கை அறை. விளக்குக்குப் பக்கத்தில், யாரோ போர்த்துக்கொண்டு படுத்திருந்தார். பக்கத்தில் சென்று பார்த்தேன். ‘சிவகாமி’ என்று அலறினேன்.

‘அண்ணா’ என்று மெல்லிய குரலில் சொல்லி, கண்ணின் கடைவழியாக நீரைப் பெருக்கியது.

‘சின்னம்மா, இதோ பார் உங்களுடைய அருளை’ என்று அவளை முன்னே நிறுத்தினாள், டெஸ்டி.

‘என் அருளா, அருளா’ என்று சொல்லியவண்ணமே எழ முயன்று மறுபடியும் சாய்ந்து விட்டது. உடல் நெருப்புப் போல் காய்ந்து கொண்டிருந்தது.

பேச்சின்றி மூச்சின்றிப் படுக்கையிற் சாய்ந்து கிடந்த என் அருமைத் தங்கையைக் காரில் எடுத்து வைத்துக் கொண்டு, வழியில் உள்ள ஒரு டாக்டரிடம் காண்பித்தேன். அவர் சோதித்துப் பார்த்துவிட்டு, ஓர் ஊசியும் போட்டார்.

‘காய்ச்சல் அதிகமாக இருக்கிறதே’ என்று சொல்லிப் புருவத்தை நெரித்துக்கொண்டே, ‘இத்தனை நாள் என்ன செய்து கொண்டிருந்தீர்கள்?’ என்றார்.

அவருக்கு என்ன விடை இறுப்பது? 'எப்படியாவது காப்பாற்றுங்கள். எவ்வளவு செலவானாலும் கவலை இல்லை' என்றேன். அவர் தம் பொறுப்பில் வைத்து நடத்தும் மருத்துவ விடுதியிலேயே சேர்த்துவிட்டு, நாங்கள் அனைவரும் அங்கேயே இரவு முழுவதும் கண் மூடாமல் உட்கார்ந்திருந்தோம்.

விடியற்காலை ஐந்து மணி இருக்கும். சிவகாமியின் வாய், 'அருள், அருள்' என்று உளற ஆரம்பித்தது. அந்த நிலையைக் கண்டு எங்கள் நெஞ்சம் குருதியைக் கக்கியது.

'இறைவனே! என்னுடைய உயிரை வேண்டுமானாலும் எடுத்துக்கொண்டு என் தங்கையின் உயிரைத் தா' என்று இறைஞ்சினேன்.

விடியப்போகும் தருணம். மரக் கிளைகளில் அண்டியிருந்த பறவைகள் ஆரவாரம் செய்யத் துவங்கின. அந்த ஆரவாரத்தையும் மீறி ஆந்தையின் அவறல் ஒன்று தெளிவாக எங்கள் காதுகளில் பட்டது.

அவ்வேளையில் சிவகாமிக்குப் பக்கத்துப் படுக்கையில் படுத்திருந்த ஒரு நோயாளியின் அருகில் உட்கார்ந்திருந்தவர்கள் வயிற்றிலும் வாயிலும் அறைந்துகொண்டு, 'ஐயோ மகனே!' என்று அழுது புலம்பினர். அவர்களை நர்ஸ் ஒருத்தி அடக்கிக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே, டாக்டரும் வந்தார். கையைப் பிடித்துப் பார்த்தார். 'உயிர் போய் விட்டது. மிக்க வருந்துகிறேன் என்றார்.

டாக்டரின் அந்த வார்த்தையைக் கேட்டுப் பேய் அறைந்தவர்களைப்போல் பித்தர்களாக நின்றுகொண்டிருந்தோம். அவர் சிவகாமியின் அருகில் வந்து, கையைப் பிடித்துப் பார்க்கும்பொழுது எங்கள் உயிரே போய் விட்டது. உடனே மற்றோர் ஊசி போட்டு விட்டு இரண்டு நிமிடங்கள் அவரும் ஆவலோடு சிவகாமியின் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

சிறிது நேரத்திற்குள்: சிவகாமியின் கண்கள் மெதுவாகத் திறந்தன. சுற்றி நிற்கும் எங்களைச் சுற்றிலும் அப்பார்வை ஒருமுறை சுற்றியது.

‘இனிப் பயமில்லை’ என்று டாக்டர் சொல்லிவிட்டு அப்பால் நகர்ந்தார்.

தேவகானம் போல் அவருடைய சொல் எங்களுடைய காதுகளிலே தேனைப் பாய்ச்சியது. எங்கள் அகவுயிரை அச்சொற்கள் மாதவியின் மணிக்காந்தள் மெல் விரல்கள் யாழை மீட்டியதைப்போன்று எழிலுற இசைத்தன.

நாங்களும் புத்துயிர் வரப்பெற்று முழு மூச்சு விட்டோம்.

கிட்டத் தட்ட ஏழு ஆண்டுகளாக எங்களுடைய கண்ணிலிருந்து மறைந்துபோன முழு மாணிக்கத்தை மீண்டும் கண்டு, கரைகாணாக் களிக்கடலில் திளைத்திருந்தோம். சிவகாமி தன்னுடைய வீட்டைவிட்டுச் சென்றதிலிருந்து அடைந்த துன்பங்களை ஒவ்வொன்றாகச் சொல்லிக் கொண்டு வரும்பொழுது எங்களுடைய கண்களில் மறுபடியும் கண்ணீர் ஏரிபோல் ததும்பும். இவ்வாறு ஒரு நாள் முழுவதும் சிவகாமியின் துயர் மலிந்த கதையைக் கேட்டுக் கொண்டே கண்ணீர் வடித்துக் கொண்டிருந்தோம்.

‘அருளைப் பாரிப்பதற்காக நான் ஐந்து முறை நம் முடைய ஊருக்கு வந்திருக்கிறேன் அண்ணா’ என்று சொல்லும்பொழுது நான் சிறு குழந்தையைப்போல் தேம்பித் தேம்பி அழுதுவிட்டேன்.

‘சின்னம்மா! எங்களிடம் எதற்காக உங்களுக்கு இவ்வளவு கோபம்? இந்த ஊருக்கு வந்தும் எங்களைக் காணாது எவ்வாறு திரும்பிச் செல்ல உங்களுக்கு மனம் வந்தது? நான் ஏதாவது தவறு செய்திருந்தால் அதை மன்னித்து விடுங்கள்’ என்று சொல்லி, டெஸ்டி சிவகாமியின் கால்களில் விழுந்து வணங்கும் பொழுது நாங்கள் எல்லோருமே அழுது விட்டோம்.

சில நிமிடங்கள் சிவகாமி விம்மி விம்மி அழுதது. ‘டெஸ்டி, நீ எனக்குக் கனவில்கூட ஒரு தவறும் இழைக்கவில்லை. நான்தான் உங்களுக்கெல்லாம் அளப்பரிய துன்பத்தைக் கொடுத்ததுவிட்டேன். கணவர், என்னை வீட்டை விட்டு விரட்டிவிட்டார் என்று நான் எந்த முகத்தைக்

கொண்டு அம்மா, வலிய இங்கு வருவேன்' என்று கேட்டுக் கொண்டே மறுபடியும் "ஓ"வெனக் கதறி அழுதது.

'போகட்டும் அம்மா, மறுபடியும் நாம் போன துன்பத்தை எண்ணியே எதற்காகக் கவலைப்பட வேண்டும்? இதோ உன்பால் ஆரூத அன்புகொண்ட, அறிவு நிறைந்த உன் அருள் இருக்கிறான். துன்பத்திலும் உன்றோடு துணையிருந்த அங்கயற்கண்ணி இருக்கிறது. தன் அத்தை அழுவதைக் காணப் பொறுக்காத குமணன் இருக்கிறான். கடமை தெரிந்த டெஸ்டி இருக்கிறான். நானும் இருக்கிறேன். இனி நீ எவ்விதக் கவலையுமில்லாமல் இன்பமாக இருக்கலாம் அம்மா' என்றேன் நான்.

எனக்கு இன்னும் என்ன இன்பம் வேண்டிக் கிடக்கிறது அண்ணா? நான் செய்த பாவம், இன்னும் என் உயிர் போகவில்லை, என்று தன் இழந்த வாழ்வை எண்ணி மீண்டும் நொந்தது.

பேச்சுக் கலத்தை வேறு திசையில் செலுத்தினால் ஒழியத் துயர்க்கடலைக் கடக்க முடியாதென எண்ணி அருளின் மேற்படிப்பைப் பற்றிப் பேச்செடுத்தேன். நான் எண்ணியது போலவே, அது கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இன்பப் பேச்சாக மாறியது. பட்டினத்திலுள்ள ஒரு நல்ல கல்லூரியில் அவனைச் சேர்த்துவிடுவதுதான் நலம் என்று நான் ஏற்கெனவே முடிவு செய்திருந்தேன். ஆனால், அவனை ஆஸ்டலிஷ் சேர்ப்பதைப் பற்றித்தான் தயக்கம் கொண்டிருந்தேன். ஆஸ்டலைப் பற்றி அவனுக்கு என்னவோ ஒரு வெறுப்பிருந்தது.

சிவகாமியை விரட்டிய பின்னர், தன் இன்பத்திற்கு எவ்வகையிலும் தன் மகன் இடையூறும் இருக்கக்கூடா தென எண்ணி, சோமு அவனை ஆஸ்டலிஷ் சேர்த்துவிட்டான். பின்னர், அவன் என்னை முதன் முதலில் கண்டதும் 'ஆஸ்டல் வேண்டாம் மாமா, ஊருக்குப் போகலா

மாமா, அப்பா வேண்டாம் மாமா' என்று சொன்ன சொற்களை நான் இன்றும் மறந்து விடவில்லை. இதனால் தான் அவனை ஆஸ்டலில் சேர்ப்பதா, வேண்டாமா என்ற ஒரு முடிவுக்கும் வராமல் தயங்கிக் கொண்டிருந்தேன். இன்று இதுபற்றி அவனை நேரிலேயே கேட்டுவிடுவது என்று நினைத்து, 'என்னப்பா, அருள்! நீ ஆஸ்டலில் இருக்க விரும்புகிறாயா? அல்லது உனக்காக நம் வேலைக்காரனையே சமைத்துப்போட ஏற்பாடு செய்யட்டுமா?' என்றேன்.

அவன் சிறிது நேரம்கூட என்னுடைய கேள்விக்கு விடை சொல்லத் தாமதிக்கவில்லை. 'ஆஸ்டல் எதற்கு மாமா? அதை நினைத்தாலே எனக்கு வெறுப்பாக இருக்கிறது' என்றான்.

அதைக் கேட்ட சிவகாமி, 'எதற்காக அண்ணா அவனை ஆஸ்டலில் சேர்க்க வேண்டும்? நான்தான் இருக்கிறேனே! அவனுக்குச் சமைத்துப் போடுவதைவிட, உவப்பான வேலை இனி எனக்கு என்ன இருக்கிறது?' என்றது.

'வேண்டாம் சின்னம்மா. இனிமேலாவது நீங்கள் எங்களோடு சற்று அமைதியாகத் தங்கி இருங்கள். முருகன் நன்றாகச் சமைப்பான். நல்லவன். அருளையும் நன்கு கவனித்துக் கொள்ளுவான்' என்றாள் டெஸ்டி.

'கணவனைப் பிரிந்தவளுக்கு இந்த உலகில் அமைதி ஏது டெஸ்டி?' என்று சிவகாமி மீண்டும் தன் துயரத்தை எண்ணி ஏங்கிப் பெருமூச்செறிந்தது.

'நீங்கள் வீணாகத் துன்பப்படுகிறீர்கள் சின்னம்மா. பிறருடைய தவறுகளை எவ்வளவு நீங்கள் உங்களுடைய தவறுகளாக எண்ணிக் கலங்குகிறீர்கள். கடமையினின்றும் தவறியவரீகள்தானே வருந்த வேண்டும்? நீங்கள் எதற்காகக் கண்ணீர் சிந்தவேண்டும்? என்றாள் டெஸ்டி.

டெஸ்டியின் பேச்சுப் போக்கு எனக்கு மிகப் பிடித்திருந்தது சிவகாமிக்கு இப்போது இவ்வாறான பேச்

சுக்கள்தான் பலன் கொடுக்கும் என எண்ணினேன். டெஸ்டியின் பேச்சுக்கு ஏதோ விடை சொல்லச் சிவகாமி வாய்திறக்குமுன் குமணன், 'அம்மா, வயிறு வலிக்கிறது' என்று கத்தத் துவங்கி விட்டான். சென்ற பதிது நாட்களாக அவனுடைய உடலைப் பற்றி நாங்கள் கவனிக்கவே யில்லை. நாங்கள் பறந்து திரிந்த நிலையைக் கண்ட அவனும் தன்னுடைய நிலையை மறந்து விட்டான்.

பின்னர், பேச்சு குமணனைப் பற்றித் திரும்பியதும், சிவகாமியே எழுந்து சென்று அவனுக்கு வேண்டிய கஞ்சியைத் தயாரித்துக் கொண்டிருந்தது. எல்லாவற்றையும் மறந்து சிவகாமி அடுப்பங்கரையில் டெஸ்டியுடன், கஞ்சியில் பாலைக் கலப்பது நல்லதா, கெட்டதா என்பதைப் பற்றி விவாதித்துக் கொண்டிருந்தது. தன்னுடைய இருப் பிடத்திலிருந்து அருளாளன் எழுந்து, தன் தங்கையிடமே வாங்கிய உறையை எடுத்து, தலையணைக்குப் போடத் துவங்கினான்.

அதைக் கண்ட அவனுடைய தங்கை, 'விடுங்கள் அண்ணா' என்று தலையணையையும், உறையையும் அவனுடைய கையினின்றும் பிடுங்கியது.

அவளே அதைக் கொடுக்காமல், 'இரு அம்மா, நானே போடுகிறேனே' என்று சொல்லித் திணித்துக் கொண்டிருந்தான்.

'சரி, நீங்களே போடுங்களேன். உறையைக் கொண்டு வாருங்கள்' என்று சொல்லி அதை வாங்கிப் பிடிக்க, அருள் தலையணையைத் திணித்தான். இவ்வாறு அண்ணனும் தங்கையும் சேர்ந்து அன்று மெத்தை, தலையணை முதலியன அனைத்திற்கும் உறை மாற்றினார்கள்.

அவர்கள் தங்களுடைய வேலையை முடித்தவுடனே, 'ஏண்டா அருள், இன்று உன்னுடைய தங்கையைத் தலையணைக்கு உறைமாற்ற வேண்டாமென்று தடுத்தாயே

அன்று அதை ஒரே அதிகாரம் பண்ணினாயே?" என்றேன் நான்.

உடனே குமணன், "ஓய் இங்கே வா, எங்கே அதைக் கொடு"? என்று அருளாளன் அன்று தன் தங்கையெனத் தெரியாமல் அதிகாரம் செய்ததை அவனைப் போலவே நடித்துக் காட்டினான்.

அதைக் கேட்ட நாங்கள் அனைவரும் கலகலவென்று நெடுநேரம் நகைத்துக் கொண்டிருந்தோம். எங்களுடைய சிரிப்பு அடங்காததைக் கண்டு அடுப்பங்கரையிலிருந்த சிவகாமியும், டெஸ்டியும் வந்து, 'என்ன செய்தி?' என்று வினவினர். செய்தியைச் சொல்லவே அவர்களும் எங்களோடு சேர்ந்து சிரித்தனர்.

அங்கயற்கண்ணி, டெஸ்டியிடம் சென்று, அதை, மாமா பணம் கொடுக்காமலே ஏமாற்றுகிறார்கள் பார்த்தீர்களா? சில்லறை இல்லையென்று நோட்டை மாற்றிக் கொண்டு வரச் சொன்னார்களே, பின்னர் பணத்தைத் திருப்பிக் கொடுத்தார்களா?" என்றது.

அது இவ்வாறு விளையாட்டாகக் கேட்டவுடன்தான் எனக்கு நோட்டின் நினைவு வந்தது. 'டேய் முருகா! சில்லறை மாற்றிக்கொண்டு வா என்று அன்று பத்து ரூபாய் நோட்டைக் கொடுத்தேனே, மாற்றிக்கொண்டு வந்தாயா? அதை என்னிடம் கொடுத்தாயா?' என்றேன்.

'சில்லறை கிடைக்கவில்லைங்க, கொடுக்க மறந்து விட்டேனுங்க' என்று அவன் உள்ளே சென்று பத்து ரூபாய் நோட்டைத் திருப்பிக் கொடுத்தான்.

அதை நான் வாங்கி, 'இந்தாம்மா, எட்டு ரூபாய்க்குப் பத்து ரூபாயாகவே தருகிறேன்' என்று சொல்லிக் கொடுத்தேன். அதை வாங்கி அது தன் அண்ணன் கையில் கொடுத்தது. இவ்வளவு அன்பானவர்களும்,

அறிவுள்ளவர்களும் தான் இத்தனை நாட்கள் பிரிக்கப்பட்டிருந்தாரிகள் என்பதை எண்ணிப் பெருமூச்செறிந்தேன்.

எதிர்பார்த்த அருளாளன் தேர்வின் முடிவும் வெளியாகியது. அனைத்திலும் நிறைய மார்க்குகள் வாங்கித் தேறி இருந்தான் எனவே, கல்லூரியில் மிக எளிதாக யாருடைய சிபாரிசுமின்றியே அவனுக்கு இடம் கிடைத்தது.

அவன் சென்னையில் படிக்கப் போகிறான் என்பதை அறிந்து குமணனும் அங்கேயே படிக்கிறேன் என அழுதான். எனவே, அவனையும் அங்குள்ள ஒரு உயர்நிலைப் பள்ளியில் சேர்த்துவிட்டு ஊருக்குத் திரும்ப ஏற்பாடுகள் செய்தோம்.

*

*

*

அருளாளனும் குமணனும், இரண்டு நாட்களாகத் தங்களுடைய வகுப்புக்களுக்குச் சென்று வருகின்றனர். ஊருக்குப் புறப்படுமுன், மறுமுறையும் சிவகாமியை நான் ஊருக்கு வருமாறு அழைத்தேன். உடனே சிவகாமி, இப்போது நான் வரவில்லை அண்ணா, பையன்களுக்கு விடுமுறை வந்தால் அப்போது அவர்களுடன் வருகிறேன். நான் இங்கு இருந்தால்தான், அவருடைய உருவத்தைப் பார்க்க முடியா விட்டாலும், குரலையாவது நேரில் கேட்டு அமைதி அடைவேன் அண்ணா' என்றது.

துக்கம் தொண்டையை அடைக்க, 'அதை அங்கும் கேட்கலாம் அம்மா, நம்முடைய வீட்டில் வாடுவிப் பெட்டி இல்லையா, என்ன?' என்றேன்.

'அதன்மூலம் அல்ல அண்ணா. இங்கு அவர் அடிக்கடி பல பொதுக் கூட்டங்களில் பேசுகிறார்' என்றது.

பேச்சில்லாமல் திரும்பிக் கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டே வெளியே வந்தேன்.

அன்று காலை இரண்டே இரண்டு கடிதங்கள்தான் வந்தன முதல் கடிதம் சிவகாமியிடமிருந்து வந்த கடிதம். அக்கடிதத்தைக் கண்டதும் எனக்கு மிக்க வருத்தமாக இருந்தது. வயதும், படிப்பும், அறிவும் ஏற ஏற அருளாளன் தன் அப்பாவின்மீது கொண்ட வெறுப்பை மாற்றிக் கொள்ளுவான் என நான் எதிர்பார்த்தேன். அதனால்தான் அவன் தன் தந்தையின் படத்தை உயர் நிலைப் பள்ளியில் அவமதித்ததைப்பற்றி அவனுடைய தலைமை ஆசிரியர் என்னிடம் சொன்னபோதும் நான் அதைப்பற்றி அவனை ஒரு வார்த்தைகூடக் கேட்கவில்லை. ஆனால், நான் நினைத்த வண்ணம் நடக்கவில்லை. நாமே நட்பு வளர்த்த மரம் நம்மைவிட உயர்ந்து வளருவதைப் போன்று, அவனுடைய இந்தக் குணமும் வானுற ஒங்கி வளர்ந்துவிட்டது, அவன் தன் அம்மாவின்மேல் வைத்த அன்பாலும் அது குறையவில்லை. எதிர்காலத்தில் சிவகாமியின் கண்ணீரால் ஒருகால் அது கரையுமோ என்னவோ?

சிவகாமியின் வழிபாட்டை ஏற்று வந்த, சோமுவின் படமும், அதோடு மாட்டப் பட்டிருந்த விநாயகர், கிருஷ்ணன் முதலியோருடைய படங்களும் திடீரென்று ஒரு நாள் காணாமற் போய்விட்டதென்று சிவகாமி எழுதியிருந்தது. இவைகள் எவ்வாறு காணாமற் போகும் என்பதை என்னால் எண்ணிப் பார்க்க முடிந்தது. சோமுவின் படத்தை மட்டும் தனியே அகற்றினால், தன் தாயின் உள்ளம் மிக்க வருந்தும் என்று எண்ணியிருக்க வேண்டும். அதனால் அத்துடன் அவன் அந்த இரண்டு படங்களையும் எடுத்துப் போய் மறைத்திருக்க வேண்டும். அவனைத்

தவிர வேறு எந்தத் திருடன் அந்தப் படங்களை மட்டும் திருட வருவான்? அருளாளன் விடுமுறையில் வந்தால் இதைப்பற்றி அவனை நேரிலேயே கேட்டு விடலாம் என எண்ணினேன்.

விடுமுறையும் வந்தது. அவனைத் தனிமையில் பார்த்து, ஒருநாள் கேட்டேன்.

‘ஆம் மாமா, நானும், குமணனும் சேர்ந்துதான் அம் மூன்று படங்களையும் நம்முடைய வீட்டிலேயுள்ள பாழுங் கிணற்றில் வீசி எறிந்தோம்’ என்றான்.

‘அம்மா இதைக் கேள்விப்பட்டால் எவ்வாறு வருந்தும், தெரியுமா?’ என்றேன்.

‘அம்மாவின் எண்ணமும், நாளடைவில் மறைந்து விடும் மாமா’ என்றான் அவன்.

‘எக்காலமும் அது மாறாது அப்பா’ என்றேன்.

‘இந்த ஒன்றில் மட்டும் நான் என்னுடைய எண்ணத்தை மாற்றிக் கொள்ள மாட்டேன் மாமா. இந்த உலகத்தில் நான் மன்னிக்க முடியாத பகைவன் யாராவது இருக்கிறார் என்றால், அதுதான் என்னுடைய தந்தையென்று சொல்லப்படும் அந்த ஆள். பழி வாங்குவதற்கான நாளை, நான் எவ்வளவு ஆவலோடு எதிர்பார்க்கிறேன் தெரியுமா மாமா?’ என்றான் அவன் ஆவேசத்தோடு.

அவனுடைய பேச்சின் குரல் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக உயருவதைக் கண்டு எனக்கே அச்ச மேற்பட்டது. ஏதோ வெறி பிடித்தவன்போல் அவன் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். அவன் இரைந்து பேசுவதைக் கேட்டுச் சிவகாமியும் டெஸ்டியும் விரைந்து நாங்கள் பேசிக் கொண்டிருந்த இடத்திற்கே வந்துவிட்டனர்.

‘என்ன அப்பா அருள், யார் மீது உனக்கு இவ்வளவு கோபம்?’ என்றது சிவகாமி.

‘யார் மீதா? காமத்தால் கண்ணிழந்த காட்டுமிராண்டியைப்பற்றி நான் பேசிக் கொண்டிருக்கின்றேன் அம்மா! என்றான் மேலும் வெறியோடு.

‘சரி அப்பா, விட்டுவிடு. எங்கே குமணன்?’ என்று நான் பேச்சை மாற்ற முற்பட்டேன்.

ஆனால், அவனோ அதை விடுகிறதாய் இல்லை. ‘எத்தனை நாளைக்கு மாமா, இவைகளை நான் மறைக்க வேண்டும்? அம்மாவுக்கும் இது தெரிய வேண்டியதுதான். அதிகாரத்தால் மனிதனின் தலை எருமைக் கடாவின் தலையாக மாறி விட்டால் அதை மண்டையிலடித்து மகிஷாசுர வதம் செய்ய வேண்டும்’ என்றான் சீற்றத்தோடு.

அவனுடைய சித்தப் போக்கைத் தெரிந்துகொண்ட சிவகாமி, சிரித்துக்கொண்டே, ‘வா அப்பா, முதலில் நீ சரப்பிடு. பின்னர் பேசிக் கொள்ளலாம்’ என்று அவனை அழைத்துச் சென்றது.

அவனுடைய வெறுப்பு உணர்ச்சியைக் கண்டு நாங்கள் நிலை கலங்கி விட்டோம். அருளாளனை நான் அழைத்து வந்த பிறகு, கடித மூலமாவது அவனுடைய நலத்தைப் பற்றிச் சோமு விசாரித்திருக்கலாம். அதைக்கூட அவன் செய்யவில்லை. தன்னைப் புறக்கணித்த தந்தையை இவனும் புறக்கணித்து ஒதுக்கிவிடலாம். ஆனால், இவனோ அதற்கு மாறாக அவன்மீது வஞ்சம் தீர்த்துக்கொள்ளத் துடிக்கிறான். இவ் வேளையில் குமணன் எங்கிருந்தோ வெளியிலிருந்து வருபவனைப்போல வீட்டில் நுழைந்தான். அவனைப் பார்த்ததும் எனக்குச் சிறிது சினம் வந்தது.

‘என்னடா குமண? நீயும் அனுடன் சேர்ந்து கொண்டு அத்தையைத் தொலைத்துவிடலாம் என்று திட்டம் தீட்டியிருக்கிறாயா என்ன?’ என்றேன்.

‘என்ன அப்பா, என்ன அப்பா?’ என்று ஒன்றும் தெரியாதவனைப்போல் விழித்தான்.

அவனைக் கண்டிப்பதைப் பொறுக்காத டெஸ்டி, 'அவன் இப்பொழுதுதானே வெளியிலிருந்து வருகிறான். அவனுக்கு என்ன தெரியும்?' என்றான்.

'உனக்கு ஒன்றும் தெரியாது டெஸ்டி! அருள் பேசும் பொழுது இவன் எங்கே இருந்தான், எந்தப் பக்கம் வெளியே சென்று, எவ்வாறு உள் நுழைந்தான் என்ப தெல்லாம் எனக்குத் தெரியும். உனக்கு அதைப்பற்றி என்ன தெரியும்?' என்று அவன் வாயை அடக்கிவிட்டு இவனை நிமிர்ந்து பார்த்தேன்.

'என்மீது என்ன தவறு அப்பா? பெற்று விடுவதோடு ஒரு தந்தையின் கடமை தீர்ந்து போய்விடுவது இல்லை அப்பா. கடமையை உணராத காண்டா மிருகத்தை வெறுப்பது எவ்வகையில் தவறு? என்றான்.

ஒருநாள்கூட குமணன் என்னிடம் இவ்வாறு பேசிய தில்லை. அருளின் ஆவேசப் பேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாளுதலால் இவனும் ஆவேசம் வந்தவனைப்போல் பேசினான்.

அவனுடைய ஆத்திரப் பேச்சு. டெஸ்டியைத் துன்பத்தில் ஆழ்த்தி விட்டது. பெற்றோரிக்குக் கீழ்ப்படியாத மகனைத் தன் மைந்தன் மாறிவிட்டானே என்று வருந்தினான். 'குமண, நீ அப்பாவின் கேள்விக்கு விடை சொல்லுகிறாய் என்பதை மறந்து விட்டாயாடா?' என்றான் சோகக் குரலில்.

தன்னுடைய அம்மாவின் வருத்தக் குரலைக் கேட்டுக் குமணனின் குரல் கொஞ்சம் தணிந்தது.

'நான் ஒன்றும் தவறாகச் சொல்லவில்லைங்க அப்பா! அருளுக்குத் துன்பம் செய்தவரை நான் வெறுக்காமல் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதைச் சொல்லுங்கள் அப்பா!' என்றான்.

‘சரி அப்பா, நீயும் போய்ச் சாப்பிடு. அருளும் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறான்’ என்று அவனை அனுப்பி விட்டு டெஸ்டியைப் பார்த்தேன்.

அவள் தன்னுடைய மகன் ஏதோ பாவத்தின் பாதையில் நடந்து செல்வதைப் போன்று கனவு கண்டு கொண்டிருந்தாள். அவனைச் சமாதானப்படுத்திவது பெரும் பாடாகி விட்டது. அவள் நினைப்பதைப் போன்று குமணன் இல்லையென்றும், அருளுக்கு இழைத்த துன்பத்தைக் கேட்டுத்தான் அவன் இவ்வாறு துடிக்கிறான் என்றும் சொன்னேன். குழந்தைகள் தங்கள் அப்பிபிராயத்தைக் கூறுவண்ணம் அவர்களை மண் பொம்மைகளாக ஆக்கி விடக் கூடாது என்றும் விளக்கினேன்.

அருளும், குமணனும் இவ்வளவு அன்பாக இருப்பது எனக்குப் பெருமகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. எனினும் தீமையை எதிர்க்கவேண்டும் என்ற துணிவு கொண்டுள்ள இவர்களின் இளமனத்தை எப்படியாவது மாற்ற வேண்டும் என நினைத்தேன். அதற்குரிய வழிதான் என்னிடத்தில் இல்லை. அது சோழுவின் கையில் இருப்பதை எண்ணிப் பெருமூச்செறிவதைத் தவிர வேறு வழி இல்லை.

கண்கள் இரண்டும் இன்றியமையாதவைதான். இவை இரண்டும் மாறுகொண்டு தம்முள் ஒன்றோடொன்று போரிடக் துவங்கினால் அதனால்மிக்க துன்பத்தை அடைவது உயிர்தான். தாயாகவும் மனைவியாகவும் இருந்து ஆற்ற வேண்டிய கடமை அளப்பரிது. கணவனும், மகனும் ஒருவரை ஒருவர் பகைவர்களாகக் கருதும் நிலையைக் கண்ட சிவகாமி நிலைகுலைந்து விட்டது. அன்று இரவு ஏதும் உண்ணவில்லை. நானும் டெஸ்டியும் எவ்வளவோ ஆறுதல் கூறிப் பார்த்தோம்: ஒன்றும் பயன்படவில்லை. அதற்கு மேல் எனக்கும் ஒன்றும் ஓடவில்லை. எல்லாம் நடக்கிறபடி

நடக்கும். அதைத் தாங்குவதற்கான வன்மையை மட்டும் தருமாறு இறைவனை வேண்டியவண்ணமே கண்ணயர்ந்தேன்.

இரண்டு கடிதங்கள் என்று குறிப்பிட்டேனே. மற்றொன்று கடிதமல்ல. அது ஓர் அழைப்பிதழ். அதன்மீது பொறித்திருந்த இரண்டு புகைப்படங்களைக் கண்டதுமே அதனுள் என்ன அடங்கி இருக்கும் என்பதை அறிந்து கொண்டேன். அந்த அழைப்பு இதழின் மேல் முரளியின் படம் ஒரு பக்கமும், அதற்கு நேர் எதிரில் ஆஷாதேவியின் படமும் அழகுறத் திகழ்ந்தன.

சரி, உள்ளே அச்சடித்திருப்பதையும் படித்துப் பார்ப்போமே என்ற ஆவலுடன் அதைத் திறந்து படித்தேன். புதுமையாக இருந்தது. இருவருமே அதில் கையொப்பம் இட்டிருந்தார்கள்.

‘நாட்டிய மயில் என நானிலம் புகழும் ஆஷாதேவி’ ரேடியோவில் மேற்பார்வையாளராக அலுவல் பார்க்கும் முரளி ஆகிய திருநாமங்களைத் தாங்கும் நாங்கள் இரண்டுபேரும் திருமணம் செய்து கொள்ளத் தீர்மானித்துள்ளோம்.

திருமணம் மாலை ஆறு மணிக்கு நடக்கும்.

இடம் : சத்தியபரமர வீதி.

இல்லம் : பிருந்தாவனம்.

இன்பக் கோட்டையை எதிர்நோக்கிப் போகும் எங்கள் இருவரையும் கனம் சோமசேகரர் அவர்கள் ஆசீர்வதிப்பார்கள்.

எங்கள் இருவரின் அன்பு அழைப்பைத் தயவாய் ஏற்று அருள் புரியவும்.

இங்ஙனம்

நாட்டிய மயில் : ஆஷாதேவி
மும்மொழிப் புலவன் : முரளி
(மணமக்கள்)

இவைகளைப் படித்தவுடன் என்னால் சிரிக்காமல் இருக்க முடியவில்லை. எல்லோரும் இதில் அடங்கி இருக்கும் கருத்தைக் கேட்டுச் சிரிக்கட்டுமே என்று எண்ணி, வீட்டில் எல்லோருக்கும் படித்துக் காண்பித்தேன். 'புதுமையிலும் புதுமை. புரட்சியிலும் புரட்சி. மறுமலர்ச்சி மண இதழ். இவ்வித மன்றல் அழைப்பை எழுதிய அம்மும் மொழிப் புலவன் முரளி வாழ்க! அவன் திருமணம் சிறக்க!' என்று சொல்லிக்கொண்டே அவ்வழைப்பிதழைக் குப்பைக் கூடையில் போட்டுவிட்டு வெளியே சிறிது நேரம் காற்றூட உட்காரலாம் என எண்ணி வெளியில் வந்து உட்கார்ந்தேன்.

நான் வேண்டாமென்றாலும் மனம் மட்டும் அந்தத் திருமணத்தைப் பற்றியே எண்ணிக் கொண்டிருந்தது. புனல் ஆறு அல்ல, அது பூ ஆறு என்று போற்றும் வண்ணம் தமிழ்நாட்டில் முன்னர்ப் பல ஆறுகள், அழகு தவழ ஓடிக் கொண்டிருந்தன. இன்றோ அவைகளில் சாக்கடை நீர்தான் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. இதைப் போல்தான் தமிழ் மக்களின் மனமும் இன்று மிகத் தாழ்ந்து விட்டது. ஒழுக்கம்தான் உயர்வைத் தரும், அதைத்தான் உயிரினும் மேலாகப் போற்ற வேண்டும் என எண்ணிப் பண்டைத் தமிழ் மக்கள் வாழ்ந்து வந்தனர். ஒழுக்கங் கெட்டவர்களைச் சமூகத்தினின்று தள்ளியும் வைத்தனர். இவ்வாறு ஒழுக்கத்தை மிக விழிப்புடன் போற்றிய தமிழ்நாட்டில்தான் ஒழுங்கினம் தட்டிக் கேட்பாரில்லாது இன்றுதனி ஆட்சி செலுத்துகிறது. என்ன நாகரிகம்! இந்த நாகரிகத்தின் தலையில் இடி விழுந்து என்றைக்குத்தான் தீப்பிடித்து எரியுமோ தெரியவில்லை.

ஒழுக்கங்கெட்டவள் என்று தெரிந்திருந்தும் கூட அவளை மணப்பதற்கு எத்தனை பேர் போட்டி போடுகின்றனர். மணந்தவர் நாணித் தலைகுனிய வேண்டியதற்குப்

பதிலாக எவ்வளவு இறுமாப்பாகத் தலைநிமிர்ந்து நடக்கின்றனர். கலையின் போர்வையிலே இக் காமப் பேய்கள் எவ்வளவு மதிப்போடு உலாவி வருகின்றன. இவர்களின் படங்களை வெளியிட்டு மகிழும் பத்திரிகைகள் எத்தனை? அந்தப் படங்களுக்குக் கண்ணாடி போட்டு அழகாகத் தங்கள் அகத்தில் தொங்கவிடும் அறிவிலிகள் எத்தனை பேர்? அவர்களைக் காணக் கூடும் பாமரர் எவ்வளவு பேர்? என்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே, நண்பர் துரைநாயகம் வந்து சேர்ந்தார்.

வந்தவரும் இதே பேச்சைத்தான் பேசினார். 'பார்த்தீர்களா! மந்திரியே இதற்குத் தலைமை தாங்குகிறார்' என்றார்.

'இம்மாதிரியான நிகழ்ச்சிகளுக்குத் தலைமை தாங்கவே மந்திரிகளில் சிலர் இருக்கிறார்கள்— அவர்களுக்கெல்லாம் விருந்து நடத்துவதற்கு நீங்கள் இருப்பதைப் போன்று' என்றேன் நான்.

'என்ன செய்வது? எனக்குந்தான் இவர்களுடைய செயல்கள் பிடிப்பதில்லை. எனினும். இவர்கள் மனது வைத்தால்தானே காரியம் ஆகிறது' என்றார்.

'மலத்தை மிதித்துக்கொண்டு நாலு எட்டில் நாம் வீட்டுக்குப் பேரவதைவிட நாலு மைல் நடந்தாவது நல்ல வழியிலே சென்று நம் வீட்டை அடையலாம் என்ற எண்ணம் வரவில்லையே உங்களுக்கு?' என்றேன்.

'நாம் பின்பற்றும் வழிகளைப் பற்றிக் கவலைப்படக் கூடாதுமதி. முடிவைப் பற்றித்தான் சிந்திக்கவேண்டும். முடிவு வெற்றியாக இருந்தால் அனைத்தும் சரியாகிவிடும். நியாயமாகவும் ஆகிவிடும். வாழுவதற்கு இதுதான் வழி' என்றார் அவர்.

'உங்களுடைய கொள்கையால் அறமும் நீதியும் தழைக்காது துரை' என்றேன் நான்.

‘அறமும் நீதியும் நம்மை நம்பியா இருக்கின்றன? அவை எப்படியோ போகட்டும், திருமணத்திற்கு நீங்கள் வருகிறீர்களா?’ என்றார் அவர்.

‘அறமும் நீதியும் நம்மை நம்பி இருப்பதில்லை. ஆனால், மனித வாழ்க்கை அவைகளை நம்பிருக்கிறது என்று எண்ணுபவன் நான். ஒழுங்கினமே, சீர்திருத்தமாகச் சிலரால் மதிக்கப்படும் இந்நாளில் உங்களால் இதை உணர முடியாதுதான். ஒழுங்கினத்தின் வெற்றிக்காக வாக்குரிமையைச் (Vote) சேகரிக்கும் கூட்டத்தார் நடத்தும் சீர்திருத்தத் திருமணம் என்ற பகட்டான கூட்டத்திற்கு நான் வருவதில்லை’ என்று பேச்சை முடித்தேன்.

அவருடைய முகம் நீர்வற்றிய மாதளம் பழத்தைப் போன்று சுண்டிவிட்டது. அவமானத்தால் அவருடைய உள்ளம் சிறுமைப்படுவதை அவர் முகம் நன்கு எடுத்துக்காட்டியது. இயல்பில் நல்லவரான இவர் சுற்றுச்சார்புகளால் எங்ஙனம் நெறி கடந்து எண்ணுகிறார் என்பதை நினைக்கும் போது அவர் மீது பச்சாத்தாபம் ஏற்பட்டது. ஆனால் எனக்கோ என்நிலை சரியென்றே பட்டது. எனவே என்னால் ஏதும் பேசமுடிய வில்லை. ஆறுதல் கூறவும் இயல வில்லை.

வீட்டில் மூட்டைப்பூச்சித் தொல்லையைப் பொறுக்க முடியவில்லை. செய்தித் தாள்களில் வெளிவந்த விளம்பரங்களை எல்லாம் பார்த்துப் பார்த்துப் பல மருந்துகள் வாங்கினோம். ஒன்றும் பலனில்லை. வீடு முழுவதையும் ஒரு முறை சுண்ணாம்பு அடித்துப் பார்க்கலாம் என்று எண்ணி அவ்வாறே செய்தோம். இதனால் மூட்டைப் பூச்சிகளின் தொல்லை ஓரளவுக்குக் குறைந்ததே தவிர, முற்றும் நீங்கிய பாடில்லை. இரண்டு மூன்று நாட்கள் கழிந்த பின்னர் மறுபடியும் சுவர்களின் மூலை முடுக்குகளிலும், சந்து பொந்துகளிலும், அவைகள் நிம்மதியாகக் குடியிருந்து குடும்பத்தைப் பெருக்கின. அன்று பகல் வேளை உணவுக்குப்பின் படுக்கையில் படுத்தவண்ணமே சுவர்களை நோக்கிக் கொண்டிருந்தேன். ஒரு பொந்திலிருந்து இரண்டு மூட்டைப் பூச்சிகள் வெளிவந்தன. அதைப் பார்த்துக்கொண்டு என்னால் மேலும் அமைதியாகப் படுக்க முடியவில்லை. மனித இரத்தத்தையே குடித்து உயிர் வாழும் இந்த அற்ப உயிர்களை அழித்தே விடுவது என்று ஆர்வத்துடன் எழுந்தேன்.

‘டெஸ்டி! ஒரு மைக்கூடு நிறைய மண் எண்ணெய்யையும், மைநிரப்பியையும் கொண்டுவா’ என்று சொல்லி விட்டு, எதிரிகளின் இருப்பிடத்தை ஆராய்ந்தேன். மண் எண்ணெய்யை மைநிரப்பியால் இழுத்து, மூட்டைப்பூச்சிகளின் மேல் தெளித்தேன். எண்ணெய் பட்டவுடன் அவைகள் மாண்டு மண்ணில் விழுந்தன. டெஸ்டி ஆவலுடன் அவைகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். நானும்

தொடர்ந்து சிவனாரின் வேலையை நடத்திக் கொண்டு இருந்தேன்.

‘சார், தபால்’ என்று கூவினான் தபால்காரன். அருளாளன் எழுதி இருந்தான். மிக்க அன்போடும், குழந்தை உள்ளத்தோடும் அவன் எழுதி இருந்ததைப் படித்து மிக்க மகிழ்ந்தோம்.

“அடுத்த வாரம் சனிக்கிழமை பட்டமளிப்பு விழா நடக்க இருக்கிறது. அன்று நான் எவ்வாறு என்னுடைய ஆனார்ஸ் பட்டத்தை வாங்குகிறேன் என்பதைத் தாங்களும் அத்தையும் பார்க்க வேண்டாமா? பட்டம் வாங்குவதற்குரிய கோலத்தோடு என்னை நீங்கள் பார்க்க வேண்டும் என்று என் மனம் பெரிதும் விரும்புகிறது. எனவே, தாங்களும் அத்தையும் உடனே புறப்பட்டு வரவும். இது என்னுடைய அவா மட்டுமல்ல, அம்மாவும் என்னைப் போலவே விரும்புகிறார்கள்.

அன்புள்ள,
அருளாளன்.”

அருளாளனின் ஆசைப்படியே இரண்டு நாட்கள் கழித்து நானும், டெஸ்டியும் பட்டினம் புறப்பட்டோம். பட்டம் வாங்கிய கோலத்தோடு, அருளாளன் நின்றிருக்கும் அவனுடைய புகைப்படம் ஒன்றையும் எடுத்துக் கொண்டு வீடு திரும்பினோம். தன் மகன் வக்கீலாக இருக்கக் கூடாது என்பது சிவகாமியின் எண்ணம். எனவே, அருளாளனை ஏதாவது ஒரு வேலையில் சேர்த்து விடுவதே நல்லது என்று எனக்குப் பட்டது.

‘படித்த களைப்புத் தீர இந்த ஆண்டு அவன் ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளட்டும். அடுத்த ஆண்டு அவன் வேலையைப் பற்றிச் சிந்திக்கலாம்’ என்று சிவகாமியிடம் கூறிவிட்டு வந்தேன்.

நான் ஊருக்கு வந்த மறுநாள் மாலை. பகல் முழுவதும் உழைத்துக் களைத்துப்போன தொழிலாளி, சேர்ந்து வீடு திரும்புவதுபோல் ஆதவன் மெல்ல மெல்ல மேற்கு நோக்கி நகர்ந்து கொண்டிருந்தான். உழைப் பாளியின் தளர்ந்த நடையைத் தடுத்து நிறுத்தும் வண்டிகள் வரகனங்களைப் போல், பலமேகங்கள் அவன் குறுக்கே நின்றன. அவைகளையும் கடந்து வீட்டை நோக்கி விழிப்போடு நடந்துகொண்டு இருந்தான். வீடும் நெருங்கி விட்டது. வளைந்து செல்லும் அப்பாதை யைத் தாண்டிவிட்டால் போதும், வீட்டை அடைந்து விடலாம். சற்றுச் சிரித்த முகத்தோடு அந்த வளைந்த பாதையில் திரும்புகிறான் பாட்டாளி. எங்கிருந்தோ ஒரு ராணுவ லாரி விரைந்து வருகிறது. பாட்டாளியின் உடல்மீது ஏறி நசுக்கி விடுகிறது. அவனுடைய உடலி லிருந்து இரத்தம் பெருகி, வீதியெல்லாம் பரவுகிறது. கருமுகிலின் அடியில் சிக்கிய ஞாயிற்றின் தோற்றம் இவ்வாறுதான் பரிதாபமாக இருந்தது. பகலவனின் பளபளப்பான உருவத்தைக் காண முடியவில்லை. அவனுடைய பதைபதைக்கும் உடலிலிருந்து வெளிவந்த சூருதியைத்தான் பார்க்க முடிந்தது. 'ஐயோ, பாவம்! பிறருக்காகவே உழைத்த இச்சுடர் இப்படியா மாய வேண்டும்?' என்று எண்ணிக் கொண்டு இருந்தேன்.

'என்ன மதி! நீங்களும் கவிஞராக மாறிவிட்டீர்களா?' என்ற ஒஸ் கேட்டுத் திரும்பினேன்.

துரைநாயகம் நின்று கொண்டிருந்தார். 'வணக்கம்' என்று கூறி, அவருடன் நின்று கொண்டிருந்த செங்கமல ராயரைக் கண்டு நான் மிகவும் வியப்படைந்தேன்.

'வாருங்கள், அத்தி பூத்ததைப் போல இவ்வளவு தூரம் எப்படி வந்தீர்கள்?' எப்போது வந்தீர்கள்? என் றேன் நான்.

‘இன்று கால்தான் வந்தேன்’ என்றார் செங்கமலராயர்.

அவருடைய வரவுக்கு என்ன காரணம் இருக்கும் என்று எண்ணியவண்ணமே அவரை வரவேற்று வீட்டிற்குள் அழைத்துச் சென்றேன். நான் நீண்டநேரம் சிந்திக்கும் வண்ணம் செங்கமலராயர் விடவில்லை. சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் அவர் இங்கு வந்த காரணத்தை விளக்கிச் சொல்லிவிட்டார்.

பொதுத் தேர்தலுக்கு இன்னும் நான்கு மாதங்கள் இருந்தன. சோமசேகரன் சென்ற இரண்டு தேர்தல் காலங்களிலும் இந்தத் தொகுதியில் இருந்துதான் வெற்றி பெற்றான். இம்முறை என்னையே நிற்கச் சொல்லலாம் என்று வேண்டிக் கொள்வதற்காகத்தான் இவ்வளவு தூரம் வந்ததாகச் செங்கமலராயர் தெரிவித்தார்.

அவருடைய உள் எண்ணத்தை அறிந்த எனக்கு அவருடைய பேச்சு சிரிப்பைக் கொடுத்தது. எனினும், அதை மறைத்துக்கொண்டு மேலும் அவருடைய பேச்சுக்களை பொறுமையாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

‘ஆமாம், மதி! நீங்கள் நின்றால் இங்கு உங்களுக்குப் போட்டியே இராது’ என்றார் துரைநாயகம்.

‘உங்களைப் போன்ற அறிஞர்கள் சட்ட மன்றத்திற்குள் வந்தால்தான் அதன் மதிப்பும் உயரும். நாட்டிற்கும் நலன் விளையும்’ என்றார் செங்கமலராயர்.

செங்கமலராயரின் சதியில், துரைநாயகமும் கலந்திருப்பது எனக்கு விளங்காத புதிராய் இருந்தது. சோமசேகரன் மூலமாக அவர் எவ்வளவோ உதவிகளை அடைந்திருக்கிறார். செங்கமலராயரும் சோமசேகரன் அமைச்சனாக வந்தவுடன் எல்லப்பனை வெளியே கொண்டு வந்து விட்டார். அவனாவ் இவர்கள் இருவரும் மிக்க நன்மை அடைந்தவர்கள். பொதுமக்களிடம் அவனுக்கு இப்

போது செல்வாக்கு இல்லை. அவன் லஞ்சம் வாங்குவதாகவும் கூடச் சிலர் பேசிக் கொள்கிறார்கள். இதிலெல்லாம் எவ்வளவு உண்மை இருக்கிறது என்பது எனக்குத் தெரியாது. ஆனால், செங்கமலராயரும், துரைநாயகமும், எல்லப்பனும் அவனுக்கு வாழ்நாள் முழுவதும் நன்றி பாராட்டிக் கடமைப்பட்டவர்கள். அவர்கள்தாம் இன்று அவனுக்கு எதிராகச் சூழ்ச்சி செய்கிறார்கள்.

சாக்கடையில் நெளியும் புழுக்களைப் போன்ற இவர்களோடு, நானும் சேர்ந்து நெளிய வேண்டுமென்கிறார்கள். நினைத்தாலே அருவருப்பாய் இருந்தது எனக்கு. எனக்கும் என் தங்கைக்கும் அவன் இழைத்த அநீதிகளை எனக்கு நினைவூட்டி, என்னையும் அநீதிப் பாதையில் இழுத்துவிட அவர்கள் முனைந்திருந்தார்கள். சோமுவைத் தோற்கடித்தால் ஒழிய செங்கமலராயர் அமைச்சராக வரமுடியாது. அதற்குத்தான் அவர் இவ்வாறு சூழ்ச்சி செய்கிறார். பத்தாண்டுகளாக அமைச்சகை இருந்து பலரின் வெறுப்புக்கு இடனாய்விட்ட சோமசேகரன் இனிமேலும் அதிகாரத்தைக் கைப்பிடிக்க முடியாது என்று எண்ணிய காரணத்தால் துரைநாயகமும் இப்போது அவனை எதிர்க்கத் துவங்கியுள்ளார் போலும்.

“எளிகிற கொள்ளியில் எந்தக் கொள்ளி நல்ல கொள்ளி” என்று சொல்ல முடியும்? சோமுவும், செங்கமலராயரும் இருவருமே கயவர்கள்தாம். கயமைக்குணங்களுக்கு ஆசிரியராக இருக்கும் செங்கமலராயர் அமைச்சராய் வருவதைவிட அவருடைய மாணவனாகிய சோமுவின் ஆட்சியே நூறு மடங்கு மேல் என்று எனக்குப் பட்டது. என்னுடைய இந்த எண்ணத்தை நயமாகச் சொல்லித் ‘தேர்தலுக்கு நிற்க முடியாது’ என்று மறுத்து விட்டேன். அவர்களும் பெருத்த ஏமாற்றத் தோடு திரும்பி விட்டனர்.

அவர்கள் இருவரும் வந்து சென்று இருபது நாட்கள் இருக்கும். காலையில் வயல்களை யெல்லாம் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு, வாயில் வேலங்குச்சியை வைத்த வண்ணமே வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்தேன். வீட்டின் முன்னே ஓர் அழகான கார் நின்று கொண்டிருந்தது. என்னை நோக்கி வீரமுத்து வந்து கொண்டிருந்தான். எனக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை. சோமுவின் மனம் மாறிவிட்டதோ, பல ஆண்டுகள் கழிந்த பிறகாவது அவனுக்கு அறிவு வந்திருக்குமோ என்ற ஐயத்தோடு விரைந்து முன் நடந்தேன்.

சிவகாமியின் நோன்பு பலித்து விட்டது. நீதிக்கும் அறத்துக்கும் எப்பொழுதுமே அழிவு இல்லை, அருளாளனின் வெறுப்புணர்ச்சியும் இனிச் சிறிது சிறிதாக மாறிவிடும் என்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே சோமு, சிவகாமி, அருள், அங்கயற்கண்ணி முதலியோர் மகிழ்ச்சியாகப் பேசிக்கொண்டே சோலையில் உலாவுவது போன்று என் மனக்கண் முன்பு ஓர் அழகிய காட்சி தோன்றியது. இந்தக்கவின் காட்சியைக் கலைத்துக் கொண்டே, 'வணக்கம்' என்று வந்து நின்றான் வீரமுத்து.

'என்ன வீரமுத்து, நலமாக இருக்கிறாயா? யார் வந்திருப்பது?' என்றேன் நான்.

'சாரளா அம்மாள்' என்றான் அவன்.

நான் சிறுவகை இருந்தபொழுது விடுகதைகள் விடுவிப்பதில் அதிக ஆர்வம் காட்டினேன். பல முறைகளில் நான் சொல்லும் விடைகள் தவறானவையாய் இருக்கும். அப்பொழுதெல்லாம் என்னுடைய பாட்டி, தன் பல் இல்லாத பொக்கை வாயால் அழகாகச் சிரித்துக் கொண்டே இருகைகளையும் விரித்து, விடை தப்பு என்பதற்கு அறிகுறியாக ஆட்டுவார். 'உடனே என்னுடைய மூளை சவுக்கடி பெற்ற குதிரையைப்போல் விரைவாக எண்ணத்

துவங்கும். வந்திருப்பது சாரளா என்று கேட்டதும் என் முனை அவ்வாறுதான் 'பரபரவென்று' என்னென்னவோ எண்ணியது. சிவகாமியின் கதியே சாரளாவுக்கும் ஏற்பட்டு விட்டதோ என்று உள்ளம் மிக வருந்தியது.

ஒரு முறை தவறு செய்தவன், அடுத்தடுத்துத் தவறுகள் செய்யத் தயங்கவே மாட்டான். முதல் சோதனையில் வெற்றி பெற்றவன்தான் வாழ்க்கையில் ஒழுங்காக இருக்க முடியும். முதல் மனைவியை விரட்டுவதற்கு நெஞ்சுரம் கொண்ட ஒருவன், இரண்டாவது மனைவியையும் எள்ளளவும் தயங்காமல் விரட்டுவான். மான உணர்ச்சிகளின் சிறு மோதலைக்கூட அவனுடைய மனத்தில் நாம் காண முடியாது. சோமுவும் இந்த எல்லைக் கோட்டை அடைந்து விட்டான் என்பதில் திணையளவும் ஐயமில்லை.

பாவம்! சாரளாவை நினைத்தாலே பரிதாபமாய் இருக்கிறது. தன்னுடைய அழகாலும், ஆடலாலும், சோமுவை வாழ்நாள் முழுவதும் மயக்கி வாழலாம் என்ற அடிப்படையின்மீது அவள் ஆயிரங் கோட்டைகள் கட்டியிருப்பாள். அந்த எண்ணங்களில் நீந்துவதிலே ஒரு தனி இன்பத்தையும் உணர்ந்திருப்பாள். அந்த இன்பத்தில் தினைத்துத் தானே வீட்டைக் கலைக் கோயிலாக மாற்றி இருந்தாள்.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்தை நினைவூட்டும் முறையில் காண்பார் கண்கள் மேற்போகாவண்ணம் தடுத்து நிறுத்தும் கண்கவரும் பல வண்ண ஓவியங்களை அவள் மாளிகை தோறும் நிறைத்திருந்தாள். அவ்வனப்பு நிறைந்த ஓவியங்களுக்கிடையே ஓர் உயிருள்ள ஓவியப் பாவை போன்று அவள் ஓடியும், ஆடியும், பாடியும் உலாவித் திரிந்திருப்பாள். ஓய்யாரமாக அவள் மாடிப் படியினின்றும் மாமயில் போல் அன்று இறங்கி வந்த காட்சியை என் மனம் இன்னும் மறக்கவில்லை.

நோயாலும் துன்பத்தாலும் அவள் மனம் மிகவும் நொடிந்து போய் இருக்கும். துயரத்தால் இடிந்து நிற்கும் அவள் உள்ளம்மேலும் சரிந்து விழாமல் நான் எச்சரிக்கையாக அவளிடம் பேச வேண்டும். அவளுடைய கண்ணீர் நிலத்திலே சிந்தாவண்ணம் அவளுக்கு ஆறுதல் கூறித் தேற்ற வேண்டும். பாழடைந்த இருள் குகையில் ஊர்ந்து செல்லும் புழுப்போல் அவள் உள்ளம் இன்று வேதனை நெருப்பில் வெந்து கொண்டிருக்கும். அந்தத் தீயில் அவள் சாம்பலாகா வண்ணம் தண்ணெனப் பேசி, அவள் உள்ளத்தில் ஆறுதல் அலைகள் மோதும் வண்ணம் நான் பேச வேண்டும் என்று எண்ணிக்கொண்டே வீட்டை அணுகினேன்.

“கோழைகளால் யாரையும் மன்னிக்க முடியாது. மன்னிப்பது வீரனுடைய பெருங்குணம்” என்று காந்தி அடிகள் கூறியிருப்பது என் நினைவுக்கு வந்தது.

சாரளா என் அன்புத் தங்கைக்குச் செய்த தீங்கை மறந்து அவளை மன்னிப்பதுதான் என் மனிதத் தன்மைக்கு ஏற்றது. என் வீடு தேடி அடைக்கலம் புகுந்த அவளை நான் மன்னிப்பேன். அவளுடைய துன்பத்தையும் முடிந்தால் துடைப்பேன். நான் பண்பட்ட மனிதன் என் பதையும் அவள் உணருமாறு செய்வேன்.

நான் வாயிற்படியைக் கடந்து கூடத்துள் காலை வைக்கும்பொழுது “கலகல” வென்ற சாரளாவின் வீணைச் சிரிப்பொலியைக் கேட்டு வியப்படைந்தேன். கருநீல வானத்தால் கைவிடப்பட்ட ஒரு கவின் கொடியைக் கண்ணீரோடு காண்போம், அரும்பாடு பட்டாவது தண்ணீர் ஊற்றி அதன் கண்ணீரை மாற்றுவோம் என்று நான் கருதி இருந்ததெல்லாம் தவறானவை என உணர்ந்தேன். கள் ஒழுகும் மலரைக் கண்டு அது குருதி வடிக் கிறதே என்று தவறாகக் கற்பனை செய்து விட்டேன்.

‘வணக்கம். என்னை மன்னித்து விட்டீர்கள் அல்லவா?’ என்று முறுவலித்தவாறே தேனைக் கலந்த சொல்லைப் பேசினாள் சாரளா.

இவ்வளவு சுவையாகப் பேசுவதற்கு அவள் எங்கே தான் கற்றாளோ? குரலின் இனிமை ஒருபுறம் இருக்கட்டும். அவளுடைய பேச்சின் முயற்சியில்தான் எவ்வளவு வசீகரம்! யாழின் நரம்புகள் நம் கருத்தை மயக்கும் வகையில் இசையைப் பொழிகின்ற வரைக்கும் அதை நாம் மறுக்கமாட்டோம். சாரளாவின் நாக்கிலும் இந்த இனிமைப் பேச்சு இருக்கிற வரைக்கும் உலகத்தில் அவளை யாரும் வெறுக்க முடியாது என எண்ணினேன். பாலையும், தேனையும் மக்கள் எதற்காக விரும்பிக் குடிக்கிறார்கள்? அவைகளின் தெவிட்டாத சுவையைக் கருதித்தானே? என்று நினைத்தவுடன் என் மனம் என்னை இகழ்ந்தது நன்கு தெரிந்தது.

ஆலத்தின் கொடுமையை மறைப்பதற்காக அதன் மீது பூசப்பட்டிருக்கும் தித்திப்பான சரிக்கரைப் பாகை அறியாது புகழ்ந்து விட்டோமே? கொலை செய்யும்

வாளின் கொடுமையை எண்ணிப் பாராது அதன் மின்னல் ஒளியை மிகபடப் பேசிவிட்டோமே என்று என்னையே நொந்து கொண்டேன்.

‘உள்ளத்தில் பொங்கும் சீற்றத்தை அடக்கிப் பேச முயலுகிறீர்கள் இல்லையா?’ என்றாள் அவள் மீண்டும்.

‘இல்லை சாரளா, இல்லை. நீ எண்ணுவது தவறு. எங்களுடைய துன்பத்துக்காகப் பிறரும் துன்பப்பட வேண்டும் என்று எண்ணும் இழிந்த பழக்கம் எங்களிடம் எப்பொழுதுமே கிடையாது’ என்றேன்.

‘நான்தான் உங்களுக்குப் பெருத்த அநீதி செய்து விட்டேன். நீங்கள் என்னை மன்னித்து வீடுவீர்கள். ஆனால், தெய்வம் என்னை, மன்னிக்காதுபோல் தோன்றுகிறது’ என்றாள் சற்று மெலிந்த குரலில்.

பேச்சு இவ்வாறு சோகத்தின் கரையில் மோதுவதை நான் விரும்பவில்லை. அதை மாற்ற வேண்டும் என்ற கருத்தில், அருகில் நின்ற டெஸ்டியைச் சுட்டிக் காட்டி. ‘இந்த நீலமணி நிறத்தாள்தான் என் வாழ்க்கைத் துணைவி’ என்றேன் சிரித்துக்கொண்டே.

‘நீங்கள் சொல்லுவதற்குமுன் நானே அவர்களைத் தெரிந்து கொண்டேன். வாளைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் தேனைச் சொரியுந் தண்ணிலவு, வான விதியில் உலாவர முடியுமா?’ என்றாள் அவள்.

‘அப்படியா? நீலவானமே! நிறைநிலா குளிப்பதற்கான ஏற்பாடுகளை முதலில் செய்’ என்றேன் டெஸ்டியை நோக்கி.

‘வானப் பொய்கையில் மூழ்கி, அமுதையும் ஆர மாந்தி விட்டது மதி. நீங்கள்தான் வாயில் பல் குச்சியை வைத்துக்கொண்டே நிற்கிறீர்கள். விரைவில் சென்று குளியுங்கள்’ என்றாள் சாரளா.

நானும் குளிக்கும் அறையில் நுழைந்தேன் என் மனம் மட்டும் அவள் என்ன காரணத்துக்காக வந்திருப்பாள் என்று மிக வன்மையாக எண்ணிக்கொண்டிருந்தது. அவளுடைய சிரித்துப் பேசும் பேச்சுக்களிலிருந்து அவள் தன் காதலனால் கைவிடப்படவில்லை என்பதுமட்டும் தெரிகிறது. பின் இத்தனை ஆண்டுகளாய் வராதவள் இன்று எதற்காக இங்கு வந்தாள்? ஒருவேளை சிவகாமியை அழைத்துப் போகச் சோமுவின் அனுமதியைப் பெற்று வந்திருப்பாளோ என்று நெடிது நினைந்து கொண்டிருக்கையில் டெஸ்டி வந்தாள்.

‘எங்கே, சோப்பைக் கொடுங்கள்’ என்று கையை நீட்டினாள்.

‘முதுகிற்கெல்லாம் நானே போட்டுக் கொண்டேன். தலைக்கு மட்டும் இரண்டு செம்பு நீர் ஊற்றிவிட்டுப் போ’ என்று சொல்லி உட்கார்ந்து தலையை அலசுவதற்குக் கையைத் தலையில் வைத்தேன். தண்ணீர் விழவில்லை. நிமிர்ந்து பார்த்தேன். டெஸ்டி செம்பைக் கையில் பிடித்த நிலையிலேயே நின்று கொண்டிருந்தாள்.

‘நிற்குகொண்டே “சமாதி நிலையை” அடையப் போகிறாயா?’ என்று கேட்டேன்.

‘நீங்கள் அவளோடு பேசும் முறை எனக்குக் கட்டோடு பிடிக்கவில்லை’ என்றாள்.

நான் திகைத்துப் போய்விட்டேன். சிவகாமிக்கும் டெஸ்டிக்கும் உள்ள வேறுபாட்டை நன்கு தெரிந்து கொண்டேன். எனினும், அதை வெளிக்குக் காட்டாமல், ‘எப்பொழுதும் அவளிடம் நான் இப்படித்தான் டெஸ்டி பேசுவேன். நீ இந்த அற்ப காரியத்தைத் தவறாக எண்ணிக்கொண்டு அதை அலைகடலைப் போன்று பெரிதாக ஆக்குகிறாய்’ என்றேன்.

‘இத்தனை நாள் பேசியது போகட்டும். இனிமேல் அவ்வாறு பேசக் கூடாது’ என்றாள்.

‘தலைவியின் உத்தரவுப்படியே’ என்று சொல்லி உட்கார்ந்தேன். தண்ணீரும் தலையில் விழுந்தது.

உண்டு முடித்த பின்பு, டெஸ்டியை அழைத்துக் கொண்டே, சாரளா அமர்ந்திருந்த அறைக்குள் நுழைந்தேன். நாங்கள் உள்ளே நுழைந்ததையும் அறிந்து கொள்ளாது அவள் எண்ணக் கடலில் மூழ்கி இருந்தாள். ஒரு கணம் நின்று அவளை நோக்கினேன். இன்பச் செய்தியைப் பற்றி எண்ணமிடும் முகத்தோடு அப் பொழுது அவள் காணப்படவில்லை. அவளுடைய வாழ்க்கைப் படகு நாற்புறமும் மரங்கள் சூழ்ந்த அமைதியான ஏரியில் மிதந்து செல்லவில்லை என்பதுமட்டும் விளங்கியது.

‘என்ன சாரளா, வேலை கிடைக்காத படித்த ஏழையைப் போன்று ஏங்கி உட்கார்ந்திருக்கிறாயே?’ என்று கேட்டுக்கொண்டே நாங்கள் உட்கார்ந்தோம்.

‘உங்களைப் பற்றித்தான் எண்ணிக் கொண்டிருந்தேன்’ என்றாள் அவள்.

அவளுடைய விஷயைக் கேட்டு அமைதியாக டெஸ்டியைப் பார்த்தேன். பின்னர் சாரளாவைப் பார்த்து ‘டெஸ்டியைப் பற்றி நினைக்க வில்லையா?’ என்றேன் சிரிப்போடு.

‘உங்கள் இருவரைப் பற்றியுந்தான் நினைத்துக்கொண்டிருந்தேன். உங்களுடைய வாழ்க்கை அழகான மலர்கள் நிறைந்த சோலையைப் போன்று இருக்கிறது. மனத்தில் பொறுமைகூட வருகிறது’ என்றாள் பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டே.

‘ஒரு மாநில அமைச்சரின் அன்புத் தோழி இவ்வாறெல்லாம் சித்தம் கலங்கிப் பேசலாமா?’ என்றேன்.

‘உங்களிடம் நான் எவ்வளவோ சொல்ல வேண்டும். என்னுடைய வாழ்க்கையில் இப்போது உங்களைத் தவிர நெருங்கிய அன்புடையவர்கள் வேறு யார் இருக்கிறார்கள்? நான் மலைபோன்ற தவறுகள் செய்திருந்தாலும் அதை மன்னித்து விடுவீர்கள் என்பது எனக்கு நன்கு தெரியும். தயவுசெய்து அந்தக் கதவைத் தாளிடுங்கள். அப்புறம் அனைத்தையும் சொல்லுகிறேன்’ என்றாள் சாரளா.

எழுந்து கதவைத் தாளிட்டுவிட்டு உட்கார்ந்தேன். சில விநாடி அந்த அறையில் நிலவிய முழு அமைதியைக் கண்டு, பேச்சை நானே துவங்கினேன். ‘துன்பத்தில் துணையாக இருப்பதுதானே மக்களின் இயல்பு. சொல்ல வேண்டியதைச் சொல் சாரளா’ என்றேன்.

‘எத்தனையோ நாட்களாய் அடக்கி வைத்திருந்த அடங்காத துன்பத்தைச் சொல்லுவதற்கு அருளாளன் ஓர் அரிய வாய்ப்பைக் கொடுத்தான். அவனை நேரில் கண்டு அணைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று ஆவலோடு இங்கு வந்தேன். ஆனால், அவன் சென்னையில் தன் தாயோடு இருப்பதாகக் கேட்டு ஒருவகையில் ஏமாந்து போய் விட்டேன். என்றாலும் விரைவில் சென்று, சிவகாமியின் பாதங்களை என் கண்ணீரால் கழுவி மன்னிப்புப் பெற வேண்டும் என்று மனம் துடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அப்புறம் அருளாளனை அணைத்துக் கொண்டு ஆசை தீர முத்தமிட வேண்டும். அவனுக்கு என்மீது ஒன்றும் கோபமில்லையே?’ என்று பரிதாபமாகக் கேட்டாள்.

‘உன்மீது யாருக்கும் கோபம் இல்லை, சாரளா. எங்களுடைய சரிந்த வாழ்க்கைக்குக் காரணம் நாங்கள்தாம். அதன் சுமையைத் தாங்க வேண்டியவர்களும் நாங்கள் தாம்’ என்றேன்.

‘உங்களிடமிருந்து என்னைப் பிரித்துப் பேசாதீர்கள். அதை நினைக்கவே என்னால் என்றும் முடிந்ததில்லை. நீங்கள் என்னை மணக்க மறுத்த உடனே, நான் கன்னியாகவே காலம் கழிப்பதென்றே உறுதி செய்து கொண்டிருந்தேன். என்னுடைய இளம் உள்ளத்தில் மறைந்து கிடந்த ஆசைகளை எவ்வாறோ அறிந்து, அதைக் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக மாற்றி விட்டான் அந்தப் படுபாவி முரளி. அந்தக் காலங்களில் நீங்கள் என் கண்ணில்கூடப் படவில்லை. ஒருமுறையாவது உங்களைப் பார்க்கும் பாக் கியம் கிடைத்திருந்தால்கூட என் சிதறிய சித்தத்தை நான் மீண்டும் சேகரித்திருப்பேன்.....’

இவ்வாறு அவள் பேசிக்கொண்டே சென்றதை நான் இடைமறித்துப் பேசினேன். ‘அதையெல்லாம் நாம் இப்போது எண்ணுவதில் என்ன பலனை அடையப்போகிறோம் சாரளா. நம்முடைய துக்கத்தை நாமே ஏன் அதிகப் படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்? அதைக் குறைப்பதற்கு ஏதாவது வழி கிட்டுமா என்றுதான் நாம் ஆலோசிக்க வேண்டும்’ என்றேன்.

‘அது உண்மைதான். ஆனால், என்னுடைய ஆத்திரம் அனைத்தையும் உங்களிடம் கொட்டினால்தான் என் உள்ளம் அமைதி அடையும். அந்தப் பாவி முரளிதான், அவரை நான் விரும்புமாறு அவருடைய புகழை நானும் பாடி, என்னை அவருடைய இச்சைக்குப் பலிகொடுத்து விட்டான். இரண்டு ஆண்டுகள் நான் அவரிடம் எந்தக் குறையையும் காண முடியவில்லை. பின்னர்தான் அவர் எப்பேர்ப்பட்டவர் என்று தெரிந்தது.

‘அழகான பெண்கள் ஏதாவது காரியமாக அவரை நாடி வந்தால்கூட அவர்களின் உடலை மாசு படியாமல் அவர் அநேகமாக வெளியே அனுப்புவதே இல்லை. வருகிற பெண்கள் எல்லாம் படித்தவர்களாகத் தான்

இருக்கிறார்கள். அவர்கள்தான் இதைப் பற்றிக் கவலையும் படுவதில்லை. இவைகளை யெல்லாம் நானும் “விதியே” என்று பொறுத்துக் கொண்டிருந்தேன். கண்ணிருந்தும் குருடியாய் நான் எத்தனையோ காட்சிகளைக் காண மறுத்துவிட்டேன். எத்தனை நாட்களுக்கு என்னால் இவ்வாறு இருக்க முடியும்?

இப்போது ஆஷாதேவி என்று ஒருத்தி அவரைத் தன் விருப்பம்போல் ஆட்டி வைக்கிறாள். அரசாங்க அலுவல்களிலும் தலையிடுகிறாள். இவைகள் போதாதென்று, திருட்டு வாணிபம் செய்பவர்களுடன் இவரையும் மறை முகமாகச் சேர்த்துவிட்டாள். அவர்கள் மூலமாக அவள் அடையும் பணத்தை அளவிடவே முடியாது’ என்றாள்.

‘அவளுடைய கணவன் இதையெல்லாம் எவ்வாறு பொறுமையாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான்’ என்றேன் நான்.

‘இவளுடைய பரத்தைமைத்தனத்தை இப்போது தான் அவனால் தாங்க முடியவில்லைபோல்தோன்றுகிறது. சில நாட்களுக்கு முன் அவரிடம் வந்து, “ஆஷாவை, இனி நீங்கள் இங்கே வரவேண்டாமென்று சொல்லிவிட வேண்டும்”’ என்றாள்.

அவரோ, ‘அதை நான் ஏன் அப்பா சொல்ல வேண்டும்? நான் பொதுமக்களின் ஊழியன். என்னைத் தேடிக்கொண்டு வரும் யாரையும் நான் வரவேண்டாமென்று சொல்ல முடியாது’ என்றார்.

‘இதில் மட்டும் நீங்கள் விளையாட வேண்டாம்’ என்றான் சிறிது துணிச்சலோடு.

‘இதைக் கண்டு இவருக்கு மிக்க சினம் வந்துவிட்டது. ‘போடா வெளியே’ என்று அவனை அதட்டி விரட்டினார். அவனும் ஏதோ முனகிக் கொண்டே சென்றான். ஆனால், ஆஷாதேவி மட்டும் அனுதினமும் அவரைக் காணாமல்

இருப்பதில்லை. என்ன விபரீதம் விளையப் போகிறதோ என்று எனக்கு அச்சமாக உள்ளது'

'ஒரு விபரீதமும் விளையாது சாரளா. மனிதர்களுக்குத் துன்பம் வருவது இயல்புதான். அறிவில்லாதவர்கள் அதை விரும்பாததால் துன்பத்தை அதிகப்படுத்திக் கொள்ளுகிறார்கள். அறிவுடையவர்கள் துன்பம் வருவது இயல்பானது என எண்ணி அதைப் பொறுத்துக் கொள்ளுகிறார்கள்' என்றேன் நான்.

'உங்களைப் போன்று என்னால் இருக்க முடியுமா என்ன? என்னுடைய துயரப் படலத்தின் முன்னால் என்னால் வேறென்மையும் காண முடியவில்லை, நான் எதற்காக வந்தேனோ அதை மறந்தே போய்விட்டேன்' என்று சொல்லிப் பேச்சை அரைகுறையாக நிறுத்தினாள்.

இன்னும் ஏதோர் புதிர் இருக்கிறதே என்று எண்ணி 'அது என்ன காரியம், சாரளா?' என்றேன்.

'ஒன்றுமில்லை. வரப்போகிற தேர்தலைப்பற்றித்தான் எல்லாம். கிட்டத்தட்ட அவர் பத்தாண்டுகளாக அமைச்சராக இருக்கிறார். இருப்பினும் அதிகார ஆசை போகவில்லை. மறுபடியும் தேர்தலுக்கு நிற்க விரும்புகிறார் அவர்' என்றாள்.

இவ்வாறு அவள் கூறியதும் எனக்குச் செய்தி விளங்கி விட்டது. செங்கமலராயர் இங்கு வந்து என்னையும் போட்டி யிடுமாறு தூண்டி னூரல்லவா? அதை யாராவது சோழவிடம் சொல்லி இருப்பார்கள். அவருடைய பேச்சைக் கேட்டு, நான் தேர்தலுக்கு நின்று விடுவேனோ என்ற அச்சத்தால் சோழ, சாரளாவை அனுப்பி இருக்கிறான்.

அதிகாரப் பித்தம் தலைக்கேறிவிட்டால் மனிதன் எவ்வளவு பள்ளத்தில் இறங்கி விடுகிறான்! சாரளாவுக்கு என்பால் அன்பிருப்பது அவனுக்கு நன்கு தெரியும். அதை

மெல்லாம் தெரிந்துதான் அவளை என்னிடம் அனுப்பி, அவள் மூலம் என்னைப் போட்டியிட வேண்டாமென்று வேண்டிக் கொள்ளுகிறான். ஏன் அவன் மூளையும், நரம்பும் இவ்வளவு மெலிந்து, நொய்ந்து போய் விட்டன? பதவி ஆசை எங்ஙனம் மானம், மரியாதை, நாணம் முதலிய அருங் குணங்களைப் போக்கி விடுகின்றன என்று எண்ணி வருந்தினேன்.

அவளை எதிர்ப்பதன் மூலம் எனக்கு வந்த துன்பங்கள் எவ்வாறு நீங்கிவிடும் என்று எண்ணிக் கொண்டே, சாரளா விடம், 'ஓ, 'அதுவா? இதற்குத்தானா இவ்வளவு பெரிய பீடிகை போட்டாய்? நான் தேர்தலுக்கு உறுதியாய் நிற்பதில்லை. அவளையே நிற்கச் சொல் சாரளா' என்று கூறினேன்.

'நீங்கள் நிற்க மறுத்ததெல்லாம் அவருக்கும் தெரியும். இப்போது அவரை எதிர்த்து நிற்பது யார் தெரியுமா?

யார்?

வேறு யாரு மில்லை. நம்முடைய அருளாளன் தான்' என்றாள்.

இதைக் கேட்டதும் எனக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. 'என்ன சாரளா? உண்மையைப் பேசுகிறாயா? அல்லது.....?'

'இதில் நான் ஏன் விளையாட வேண்டும்? தேர்தல் மனுத்தாளை நானே என் கண்ணாரக் கண்டேன்' என்றாள் அவள்.

அவளுக்கு என்ன விடை சொல்வது என்றே தெரிய வில்லை. இவள் ஒரு பக்கம் கிடக்கட்டும். சிவகாமி அறிந்தால் அதன் மனம் என்ன பாடுபடும் என்று எண்ணும்

பொழுதே என் மனத்தை யாரோ, சம்மட்டி கொண்டு தாக்கியது போன்ற வேதனை ஏற்பட்டது.

‘சரி, சாரளா. இன்று இரவு நானும் டெஸ்டியும் பட்டினம் சென்று அவனைப் பார்க்கிறோம். எங்களால் முடிந்த வரையில் அவன் மனத்தை மாற்றப் பார்க்கிறோம். அவன் யாருக்கும் அடங்கா விட்டால் அதன் பலனை நாம் எல்லோரும் சேர்ந்து அனுபவிக்க வேண்டியதுதான்’ என்றேன்.

ஆனால் என் உள்ளமோ, அருளாளனின் இந்த எதிர்ப்பு உணர்வுக்கு யார் காரணம் என்ற சிந்தனையில் ஆழ்ந்தது. இன்று அவனுடைய போட்டி மனுவைக் கண்டு ஒடோடியும் வந்திருக்கும் சாரளா, அன்று அவனை நான் அழைத்து வந்த பின்னர், ஒரு முறையாவது அவனைக் காரண வந்தாளா? வாராவிட்டால் போகட்டும். ஒரு வரியாது அவன் நலத்தை விசாரித்து எழுதினாளா?

என்னதான் காமம் தலைக்கேறி யிருந்தாலும் தன் மகனுக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமையை ஒரு தந்தை நிறைவேற்ற வேண்டாமா? தொலைந்தது சனியன் என்றல்லவா அவன் நினைத்து விட்டான். இப்போது அவனுடைய செயல்களின் விளைவுகள் விஸ்வரூபம் எடுத்து நிற்கும் போது அதைக் கண்டு அஞ்சி அலறுகிறானே? மானத்தை மறந்து தனக்காக ஒரு பெண்ணைத் தூது அனுப்புகிறானே! உலகம் எவ்வளவு தன்னலத்தோடு ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது என்று நீடு நினைந்தேன்.

இரவே எல்லோருமாகச் சேர்ந்து புறப்பட்டோம். மறுநாள் காலை அங்குச் சென்றோம். சிவகாமியைக் கண்ட சாரளா, அதன் காலடியில் விழுந்து கண்ணீர் விட்டு அழுது, தன்னை மன்னிக்குமாறு வேண்டினாள். அந்த உருக்கமான காட்சியைக் கண்ட எங்கள் கண்களும் கண்ணீரைச் சிந்தின.

‘ஆண்டவன் வழிப்படி அனைத்தும் நடக்கிறது. நான் யார் மீதும் கோபம் கொள்ள மாட்டேன். வீணாகக் கண்ணீர் சிந்த வேண்டாம் சாரளா’ என்றது சிவகாமி.

இந்தக் காட்சியை அருளாளனும் குமணனும் முகத்தில் எவ்வித வேறுபாடுமின்றி வெகு சாதாரணமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். அதையும் நான் கவனித்தேன். அருளாளனைத் தனியாக அழைத்து, ‘சாரளா சொல்லிய செய்தி உண்மைதானா?’ என்று கேட்டேன்.

‘ஆம் மாமா, அரசியலில் ஈடுபட எனக்கும் ஆசையாக இருக்கிறது. பெரிய ஆளோடு போட்டி போட்டால்தான் வேண்டிய விளம்பரம் கிடைக்கும். நானும் விரைவாக முன்னுக்கு வரமுடியும்’ என்றான்.

‘இதெல்லாம் உனக்கு ஒன்றும் வேண்டாம். நீ செய்திருக்கும் காரியத்தை அம்மா அறிந்திருந்தால் இந்நேரம் உயிரே போய் இருக்கும். அம்மாவின் மனம் நோகும்படி எதுவும் செய்யாதே அப்பா’ என்று அவனை வேண்டினேன்.

‘அம்மாவின் மனதை யார் நோகும்படிச் செய்தார்களோ அவர்கள் இந்த உலகத்திலிருந்தே போகவேண்டும். அதைச் செய்ய என்னால் முடியவில்லை. அதனால்தான் என் வஞ்சத்தை நான் வேறு வகையில், தீர்த்துக் கொள்ளப் போகிறேன்’ என்றான் அவன் வீராவேசத்தோடு.

‘வேண்டாம் அருள். இந்த வகையில் நான் சொல்வதைக் கேள். தீமை செய்பவன் இறுதியில் தனக்கே தீமையைத் தேடிக்கொள்வான். மறைந்து கிடக்காமல், வழிப் போக்கர்களை யெல்லாம் கடித்துத் துன்புறுத்தும் அரவம் பலநாள் உயிரோடிருக்க முடியாது’ என்றேன்.

‘அந்தப் பாம்பு தானாகவே செத்துவிடுமா என்ன? யாராவது ஒருவர் அடித்துத்தானே கொல்ல வேண்டும்?

அந்தப் பணியை நான் ஏற்றுக் கொள்ளுகிறேன். இதில் என்ன மாமா தப்பு?' என்றுன்.

வாதத்தால் அவனை வழிக்குக் கொண்டுவர முடியாது என எண்ணி, 'தப்பு ஒன்றும் இல்லை அப்பா. நீ இம்முறை ஒதுங்கி நிற்க வேண்டும். என்மீது உனக்குக் கடுகளவாவது அன்பிருந்தால் நான் சொல்லுகிறபடி கேள். இல்லெனில் உன் விருப்பப்படியே செய்யலாம்' என்று சொல்லிவிட்டுக் கோபமாக எழுப்பவனைப்போல் எழுந்தேன்.

அவனால் என்னுடைய சிந்தை நோயையும் சினத்தையும் தாங்கிக் கொள்ள முடியாது என்று நம்பினேன். என் நம்பிக்கை வீண் போகவில்லை. சிறிது நேரத்தில்குமணனோடு என் அறைக்குள் நுழைந்தான்.

'சரி மாமா, நீங்கள் சொல்லுகிறபடியே செய்கிறேன்' என்று சொல்லிக் கொண்டே எனக்கு முன்னே அவன் அந்த அறையை விட்டு எழுந்து சென்றான். எப்படியோ காரியம் வெற்றி பெற்றதே என்று எண்ணி மகிழ்ச்சியோடு சென்றேன்.

அருளாளன் என்ன முடிவு சொல்வானோ என்று ஏங்கிய முகத்தோடு சாரளா உட்கார்ந்திருந்தாள். அவளிடம் சென்று முடிவைச் சொன்னேன். மிக்க களிப்போடு அவள் நன்றி கூறிப் புறப்படத் தொடங்கினாள்.

வீரமுத்துவைத் தனியாக அழைத்து, சோமுவை எப்பொழுதும் விட்டுப் பிரியாமல் இருக்கும்படிச் சொன்னேன். முரளியை எப்போதும் எச்சரிக்கையோடும், விழிப்போடும்; கவனித்து வருமாறும் கூறினேன். பின்னர்த் சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் சாரளா மகிழ்ச்சியோடு புறப்பட்டாள்.

இழிந்தவனை எதிர்க்க உயர்ந்தவன் ஒருவன் முன்னுக்கு வரவேண்டும். ஆனால், அவ்வாறு செய்ய எவரும் முன்வருவதில்லை. தாழ்ந்தவனை எதிர்க்க அவனைப் போன்ற வேறு ஒருவன் தான் துணிந்து வருகிறான். இவ்வாறு துரைநாயகமே இறுதியில் சோமுவைத் தேர்தலில் எதிர்த்து நின்றார். ஆனால், சோமு வெற்றி பெற்றான். மீண்டும் அமைச்சனாகவும் வந்துவிட்டான். இம்முறை அவன் முதல் அமைச்சனாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது தான் வியப்பிலும் வியப்பு. அவனுடைய வாழ்க்கையின் உயர்ந்த படிக்கு வந்துவிட்டான் என்று நாங்கள் எண்ணினோம்.

தேர்தல் நடந்து கொண்டிருக்கும் பொழுதே அருளாளனைப் போலீஸ் இலாகாவில் டெப்டி குபரெண்ட்டெண்ட்டாகச் சேர்ப்பதற்கென முயற்சிகள் செய்தேன். அதில் சேர்த்தால்தான், அவன் தன் அப்பாவின் மேலுள்ள வெறுப்பை மறப்பான் என்று நம்பினேன். அவனுக்கும் அது கிட்டியது. பயிற்சிக் காலத்தை முடித்துக்கொண்டு அவன் பட்டினத்திலேயே பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தான். வழக்கத்திற்கு மாறாக அவன் ஒருநாள் நீண்ட கடிதம் வரைந்திருந்தான். ஆவலோடு அதைப் பிரித்துப் பார்த்தேன். முரளியின் அழிவு மிக நெருங்கிவிட்டதென்று முதல் வரியிலேயே எழுதியிருந்தான். முற்றிலும் படித்துப் பார்த்து வியப்படைந்தேன்.

“ஆஷா தேவியை, முதல் அமைச்சர் சோமசேகரன் வீட்டுக்குப் போகக்கூடாது என்று பலநாள் முரளி மிரட்டி.

யிருக்கிறான். அவனுடைய மிரட்டல் வீண் என்று எண்ணி அவள் சில நாட்களில் இரவில்கூட அங்கேயே தங்கி விடுவாளாம். ஒருநாள் முரளியின் அனுமதியைப் பெறாமலே ஆஷாதேவி, அமைச்சர் முதலியவர்களோடு வெளியூர் சென்று விட்டாளாம். நான்கு நாட்கள் கழித்து வீட்டுக்கு வந்தவளை முரளி, 'வீட்டில் நுழையக் கூடாது என்று தடுத்தான்.

'வீடு என்னுடைய வீடு. உனக்கு விருப்பமில்லா விட்டால் நீ வெளியேறு' என்று அவள் இவனை விரட்டினாள். சிறிது நேரம் இருவருக்கும் சொற் போர் நடந்தது. முடிவில் முரளி ஆத்திரம் தாங்காமல் அவளை ஒங்கி அறைந்திருக்கிறான். அது பொறியில் பட்டு அக் கணமே அவள் உயிரை விட்டாள். அதுகண்ட அவளுடைய கிழத்தாய் அஞ்சி அலறிய வண்ணமே தெருவிற்கு ஓடி வந்துவிட்டாள்.

உடனே அவன் மூளை பரபரப்பாக வேலை செய்தது. அவளுடைய கழுத்தில் ஒரு கயிற்றைச் சுருக்கிட்டு, விட்டத்தில் மாட்டிவிட்டு, யோக்கியனைப்போல் போலீஸ் நிலையத்தில் தகவல் கொடுக்க வந்தான். அவன் வருவதற்குச் சற்று முன்புதான், ஆஷாவின் கிழத்தாய் என்னிடம் நடந்த கதையைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். அவன் வந்ததும் அவள் அஞ்சி ஓலமிட்டாள். அவளைக் கண்ட அவனோ திரும்பி ஓடினான். நானே அவன் பின்னர் ஓடிச் சென்று அவனைப் பிடித்துச் சிறையில் அடைத்துள்ளேன். இந்த வழக்கில் பெரிய மனிதர்களின் வண்டவாளங்களெல்லாம் வெளிப்படும் என நம்புகிறேன் மாமா' என்று எழுதியிருந்தான்.

கடிதம் முழுவதையும் படித்து, என் மயிர்க்கால்கள் சிலிரித்தன. வழக்கு முடிகிற வரைக்கும் அருளாளன் பக்கத்தில் இருந்தால்தான் பரவாயில்லை என்று எண்ணி

னேன். காலமும் அதற்கு ஏற்றதாய் இருந்தது. அறுவடையெல்லாம் முடிந்துவிட்டது. இனி மூன்று மாதங்கள் நான் எங்கு வேண்டுமானாலும் இருக்கலாம். அருளாளனிடம் செல்வதால், வஞ்சங்கொண்ட அவன் மனம் கண்மண், தெரியாமல் காரியங்கள் செய்வதைத் தடுக்கலாம் எனஎண்ணி, டெஸ்டியுடன் அருளாளனின் அருளைப் பெறப் புறப்பட்டேன்.

சந்தர்ப்பம் கிட்டிய பொழுதெல்லாம், அருளாளன் இவ்வழக்கில் கைப்பிடிக்க வேண்டிய விதிமுறைகளைச் சொல்லி வந்தேன். இடை இடையே சட்ட நுணுக்கங்களையும் அவனுக்கு விளக்கி வந்தேன். ஒரு நாள் மாலை அவன் சோர்ந்த முகத்தோடு திரும்பி வந்தான். மாலைச் சிறுநுண்டி எதையும் அவன் தீண்டவில்லை.

‘என்ன அப்பா, இவ்வளவு வருத்தமாக இருக்கிறாய்? என்று கேட்டேன்.

‘நேற்றிரவு முரளி, எவ்வாறே சிறையிலிருந்து தப்பித் துக் கொண்டு ஓடிவிட்டானாம்! என்றான் வருத்தத்தோடு. பிறகு ஒரு கணத்தில் வருத்தம் நீங்கிய ஆத்திரமான குரலோடு, ‘அவன் எத்தனை நாளைக்குப் போலீசாரின் கண்களைக் கட்டித் தலைமறைவாகத் திரிய முடியும்? கையில் கிடைத்தால் அவன் எலும்பை முறித்து விடுவேன்’ என்றான்.

‘அந்த வேலையெல்லாம் உனக்கு வேண்டியதில்லை அப்பா. நீ மட்டும் எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும். இதற்குத்தான் இந்தப் போலீசு வேலையே வேண்டாமென்று நான் முதலிலேயே சொன்னேன்’ என்றது சிவகாமி.

‘அதெல்லாம் ஓர் ஆபத்தும் வராது அம்மா. எனக்குத் தெரியாமலா நான் அவனை இந்த வேலைக்குப்

போகும்படி சொன்னேன்' என்று சிவகாமிக்குச் சமாதானம் கூறினேன்.

'கொஞ்சம் வேலை இருக்கிறது நான் மறுபடியும் வருகிறேன் அம்மா' என்று சொல்லி அருள் எழுந்து போய் விட்டான்.

எத்தனையோ இரவுகள் அவன் வீட்டிற்கு வராமலே கழிந்தன. அவன் இல்லத்திற்கு வாராத நாட்களில் எல்லாம் அவனுடைய அம்மா கண்ணை மூடியதே இல்லை.

ஒருநாள் பகல் உணவு நாங்கள் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தோம். அருள் ஏதும் சாப்பிடாமல் சோற்றைக் கிளறிக் கொண்டே இருந்தான்.

சிவகாமி அவனைப் பார்த்து, 'நீ இந்த வேலையை விட்டு விடப்பா. அப்போதுதான் உனக்கும் நிம்மதி. எனக்கும் அமைதி' என்றது.

'சோமசேகரன் என்பவனின் கையில் எப்பொழுது நான் கைவிலங்கை மாட்டுகிறேனோ அன்றே இந்த வேலையை விட்டு விடுவேன் அம்மா' என்றான் வெறியோடு.

அக் கூற்றமொத்த கொடுஞ் சொற்களைக் கேட்டுச் சிவகாமியின் உதடுகள் துடித்தன. அவ்வளவு சீற்றம் இதற்குமுன் சிவகாமிக்கு வந்ததை நான் கண்டேதே இல்லை.

'அருள்! நாக்கை அடக்கிப் பேசு. உன்னை நான் எத்தனை மடங்கு அன்பு செய்கிறேனோ அதைவிட ஆயிரம் மடங்கு நான் அவரை விரும்புகிறேன். நீ எங்களுடைய மகன். உனக்கு உயிரும், உடலும் கொடுத்தவர் அவர். அதைப் பேணி வளர்த்தவன் நான். கற்புள்ள ஒரு பெண்ணுக்குக் கணவனைவிட, தன்னுடைய மகன் எப்பொழுதும் உயர்த்தவனாகவும், நெருங்கினவனாகவும் இருக்க முடியாது. அவர் இறந்தால் நானும் இறந்து

வீடுவேன். நீ இறந்தால், அது தாங்க முடியாத துயரமாக இருப்பினும், அவர் இருக்கும் வரையில் வேறொரு மகனைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம் என்று ஒருவாறு மனம் தேறி ஆறுதல் அடைவேன். உன்னுடைய தந்தையைத் தண்டிக்க உனக்கு எவ்வித உரிமையுமில்லை. இதை நீ இன்றாவது உணர்ந்து கொள் என்று, நாவிலே நெருப்பு வீசக் கொதித்தது.

அவன் ஒரு வார்த்தையும் பேசவில்லை. பேசாமல் எழுந்து கையைக் கழுவிக்கொண்டு போய்விட்டான். அன்றிலிருந்து அவன் தன் தாயிடம் கலகலப்பாகப் பேசவில்லை. எந்நேரமும் எதையோ ஓய்வில்லாமல் சிந்திப்பவனைப் போல் தோன்றினான்.

இது நடந்து ஆறுமாதங்கள் ஆய்விட்டன. முரளியைத் தேடும் வேலையால் அருள் வீடு வந்து இரண்டு வாரங்களாகி விட்டன. அவனைக் காணாமல் கண்ணீர் வடித்த வண்ணம் ஏதும் சரிவர உண்ணாமல் சிவகாமி மனம் இடிந்து நின்றது. நேரில் கண்டாவது அவனைக் கூட்டி வருவோமென்று போலீஸ் நிலையத்திற்குச் சென்றேன். அங்கும் அவன் இல்லை. விசாரித்தேன். எங்கோ வெளியூர் சென்றிருப்பதாய்ச் சொன்னார்கள். வந்ததும் வீட்டிற்கு வருமாறு, ஒரு கடிதம் எழுதி வைத்து விட்டு, வீட்டுக்கு வந்தேன்.

இங்கு வந்து பார்த்தால் எனக்கு முன்னரே அவன் வீட்டில் வந்து உட்கார்ந்து, தன் தாயிடத்தில் ஏதோ பேசிக் கொண்டிருந்தான். நானும் சென்று பக்கத்தில் உட்கார்ந்து இவ்வாறு அவன் வீடு வராமல் சுற்றுவதால், சிவகாமி படும் துன்ப வேதனையைச் சொன்னேன்.

‘என்ன மாமா செய்வது? சிறைக்குத் தப்பிய கைதியை முதல் அமைச்சரின் வீட்டிலேயே நேற்றும், அதற்கு முந்திய நாளும் கண்டேன். இதைப்பற்றி

மேலதிகாரிகளுக்கு எழுதி, நான் செய்யவேண்டிய கடமையைத் தெளிவாக்குமாறு கேட்டுள்ளேன்' என்றான்.

'என்ன ஆனாலும் சரி அப்பா. அவரை அவமானப்படுத்தும் செய்கையில் நீ மட்டும் கலக்க வேண்டாம். என்று சிவகாமி கெஞ்சும் குரலில் கேட்டது.

'அது எப்படி அம்மா முடியும்? மேலதிகாரிகளுக்கு நான் அடங்கித்தானே நடக்க வேண்டும்?' என்று வாதாடினான் மகன்.

அவ்வாறான நிலைமை ஏற்படும்பொழுது நீ உன் வேலையையே விட்டுவிடு' என்றது சிவகாமி

'அதுவா? அதைப்பற்றிப் பின்னர்ப் பேசிக் கொள்ளலாம்' என்று சொல்லிப் போய்விட்டான்.

அவனுடைய முரட்டுத்தனமான போக்கைக் கண்டு நான் வருந்திக் கொண்டிருக்கும் பொழுது, சாரளாவந்தாள். அவளைக் கண்டதும் வியப்புற்று, ஏதோ ரகசியச் செய்தியைச் சொல்ல வந்திருக்கிறாள் என்று எண்ணி வரவேற்று உட்கார வைத்தேன்.

‘இரண்டு நாட்களாக முரளி, எங்களுடைய வீட்டிற்கு வந்து போய்க் கொண்டிருக்கிறான். இதை அருளிடத்தில் சொல்லிவிட்டுப் போகலா மென்றுதான் வந்தேன். எங்கே அவன்?’ என்று சாரளா எழுந்தாள்.

‘இப்பொழுதுதான் அவன் வெளியே சென்றான். உட்கார் சாரளா. உன்னிடம் சில செய்திகளைக் கேட்டுத் தெளிய வேண்டும்’ என்றேன்.

‘கேளுங்களேன். எனக்குத் தெரிந்தது எது வேண்டுமானாலும் சொல்லுகிறேன்’ என்றாள்.

‘சோமு இப்பொழுது எங்கே இருக்கிறான்? வீட்டில் தானே?’ என்றேன்.

‘இல்லையே. அவர் வீட்டைவிட்டுச் சென்று ஒரு வாரமாகி விட்டதே. இன்று இரவு பத்துமணி வண்டியில் வருவார்’ என்றாள்.

‘ஐயோ, இந்தச் செய்தியை அருளுக்குச் சொல்லுங்கள். இன்று இரவுக்குள் சொல்லுங்கள்’ என்று கதறியது சிவகாமி.

சிவகாமியின் பதட்டத்தைக் கண்டு சாரளா நிலைகாங்கிப் போய்விட்டாள். அவள் உடல் முழுவதும் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது. என்ன நேர்ந்தது? தயவு செய்து என்னிடம் எதையும் மறைக்காதீர்கள். எனக்கு உங்களைத் தவிர வேறுயாரும் துணையில்லை. என்னை ஐயக் கண்கொண்டு பார்க்காதீர்கள். உண்மையைக் கூறுங்கள் என்று அழுதாள்.

சாரளாவிடம் அனைத்தையும் விவரமாகக் கூறினேன். முரளியை எக்காரணத்தை முன்னிட்டும், வீட்டில் அனுமதிக்க வேண்டா மென்று அவளை எச்சரித்து வழி அனுப்பினேன்.

*

*

*

அன்று விடியற்காலை சுமார் மூன்று மணி இருக்கும். நான் அயர்ந்து தூங்கிக்கொண்டிருந்தேன். தெருக்கதவை யாரோ, “தடதட”வென்று தட்டினார்கள். விரைந்து சென்று திறந்தேன். “வெடவெட” வென்று உடல் நடுங்கச் சாரளா நின்று கொண்டிருந்தாள். என்னைக் கண்டதும் ஒரே பாய்ச்சலாகப் பாய்ந்து என் உடல்மீது சாய்ந்தாள். அடுத்த கணம் உணர்வற்று நிலத்தில் சாயப் போனவளைத் தாங்கிக் கீழே படுக்க வைத்தேன். சிவகாமியும் டெஸ்டியும் மேல்மாடியில் படுத்து உறங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களை எழுப்பலாமா என்று திரும்பும்பொழுது, தெரு வாசலில் ஒரு “போலீஸ் லாரி” வந்து நின்றது. இரண்டு போலீஸ்காரர்கள் இறங்கினர். சாரளாவை அந்த லாரியிலேயே ஏற்றித் தெரிந்த டாக்டரிடம் எடுத்துக்கொண்டு போனேன்.

வழியில் போலீஸ்காரர்கள், நடந்த செய்தியைச் சொன்னார்கள். கேட்டு முடிவாகும், பாதி வழியிலேயே இறங்கி, வீட்டிற்கு ஓடினேன்.

*

*

*

இரவு இரண்டு மணிக்கு யாரும் அறியாமல், சோழ தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் அறையில் நுழைந்திருக்கிறான் முரளி. பயணக் களைப்பால் அவன் ஆழ்ந்த தூக்கத்தில் இருந்தான் அவனை எழுப்பி இருக்கிறான் முரளி. அவன் விழித்து எழுவதற்குள் சாரளா விழித்துக் கொண்டாள். எனினும், அச்சத்தால் அவள் சிலைபோல் அமைதியாக இருந்தாள்.

முரளி தன்னைக் காப்பாற்றுமாறு தூக்கக் கலக்கத்தில் இருந்த சோமுவை வேண்டி இருக்கிறான்.

சோமுவோ, 'நான் உன்னை எவ்வாறு காப்பாற்ற முடியும்? கொலைகாரனைக் காப்பாற்றக் கடவுள்கூட முன்வரமாட்டேரே' என்று இரைந்தான். இதிரே முரளியின் கொலைகாரப் பார்வையைப் பார்த்து அச்சத்தோடு, தன் அன்பனின் அண்மையில் நெருங்கி உட்கார்ந்திருந்தாள் சாரளா.

அப்போது முரளி, அவனைப் பார்த்து, 'தள்ளி உட்கார். உன்னுடைய காதலனிடம் இனி நான் ஒன்றும் பேசப் போவதில்லை. இதோ இந்தக் கத்திதான்.....' என்று சொல்லிக் குத்தினான்.

சாரளா, 'ஐயோ' என்று அவறி இருக்கிறான். அவ்வேளையில்தான் அருள் போலீஸ் வீரர்களோடு அங்கு நுழைந்திருக்கிறான். அப்போது முரளி சாரளாவின் கையைப் பிடித்து இழுத்து, 'வா என்னோடு. எவரும் கண்காணா இடத்திற்கு நாம் ஓடி விடுவோம். வராவிட்டால் இதோ பார்...உன்னையும் இந்தக் கூரிய வாள் முத்தமிடும் என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தானாம்.

அருள் அவ்வேளையில் கைத்துப்பாக்கியால் அவனை மிரட்டி, அவன் கத்தியைக் கீழே போடுமாறு செய்து அவனைப் பிடித்துக்கொண்டு போலீஸ் நிலையத்திற்குச் சென்றிருக்கிறான். சோமுவையும் ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பி இருக்கிறானாம்.

இவைகளையெல்லாம் கேட்டவுடன்தான் சாரளாவைப் போலீஸ்காரர்களையே கவனித்துக் கொள்ளுமாறு சொல்லிவிட்டு, சிவகாமியை அழைத்துக்கொண்டு ஆஸ்பத்திரிக்குச் செல்லலாம் என்று ஓடிவந்தேன். சிவகாமியையும், வீட்டில் உள்ள அனைவரையும் அழைத்துக் கொண்டு ஓடினேன்.

எல்லோரும் பக்கத்தில் சென்று பார்த்தோம். சிவகாமிதான் எல்லோருக்கும் முதலில் ஓடியது. அம்மாசற்ற உருவைப் பார்த்ததும் சோழ, “சிவகாமி, என்னை மன்னித்துவிடு. நான் பாவி” என்று சொல்லிக் கொண்டே கட்டிலினின்றும் கீழே விழுந்தான்.

சென்று பார்த்தோம். ஆவி பறந்து விட்டது. அவளை மார்புறத் தழுவி எடுத்தது சிவகாமி. “இங்கே என்னைக் கொஞ்சம் கண் திறந்து பாருங்கள்” என்று சொல்லி அவளை உற்று நோக்கியது. அவன் இறந்தான் என்று அறிந்தவுடனே ‘ஐயோ’ என்று அலறியது. அடுத்த கணம் என் அன்பான தங்கையின் மகிழ்மலர் போன்ற மேனியும் முழுமையாக வாடிவிட்டது.

கடமையைத் தவிரத் தன் வாழ்வில் எதையுமே அறியாத அக் கவின் உருவம், எங்கள் கண்முன்னரே, மின்னல்போல் மறைந்துவிட்டது. நானும் என் வசமின்றித் தேம்பித் தேம்பி அழுதுகொண்டிருந்தேன். அருள் வந்து கொண்டிருந்தான். அவனைக் கண்டதும் என் உணர்ச்சியை அடக்க முடியாது, ‘ஐயோ அருள்! அம்மா, நம்மைத் தவிக்கவிட்டுச் சென்று விட்ட தடா!’ என்று கதறினேன்.

ஓன்றும் விளங்காத அவன் பக்கத்தில் வந்து பார்த்தான். அவனுடைய உள்ளம் உடைந்து விட்டது. கண்ணீர் பெருக்கெடுக்க, ‘அம்மா, உன் வார்த்தையை மீறி நான் நடக்கவில்லை. தந்தையின் சாவுக்குக் காரணம் நான் அல்ல அம்மா, நான் அல்ல. இதை நீ தெரிந்து கொண்டாயா அம்மா; நிச்சயமாகத் தெரிந்து கொள்வாய் அம்மா. நீ தெரிந்து கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

தாயே, மரத்தின் கிளையில் இருக்கும்பொழுதும் மணம் வீசி, மரத்தால் துறக்கப்பட்ட போதும் முன்னை விட அதிகமாக மணம் வீசித் தன் கடமையைச் செய்யும்

மகிழும் பூப்” போன்ற உனக்கு நெருஞ்சிமுள் போன்று நான் மகனாக வாய்த்துவிட்டேன். அம்மா, இனி எனக்கு எதுவும் வேண்டாம்’ என்று சொல்லித் தன் பேரலீஸ் உடையைக் களைந்து எறிந்தான்.

இறுதிச் சடங்குகள் முடிந்தவுடன் நாங்கள் எவ்வளவோ தடுத்துப் பார்த்தோம். சிவகாமிக்கு உண்மை அனைத்தும் தெரியும் என்று விளக்கினோம். தத்துவம் பல எடுத்துரைத்தோம். எதையும் அவன் பொருட்படுத்தவில்லை.

இருக்கட்டும் மாமா. தன்னுடைய கணவரைக் கொன்றவன் முரளியே என்பதை அம்மா அறிந்துள்ளார்கள் என்பதை அறிய என் மனம் அமைதியடைகிறது. ஆயினும் அவருடைய அன்பான உள்ளத்தை நான் பன்முறை புண்படுத்தியுள்ளேன். அதற்கு நான் பிராயச் சித்தம் செய்து கொள்ள வேண்டாமா?

“அப்படியொன்றும் நீ உள்ளமறியப் பெரிய தவறு ஒன்றும் உன் அம்மாவிடமிருந்து இழைத்து விடவில்லை அப்பா. உன் தாயின்மீது நீ கொண்ட அன்பினால் தானே உன் தந்தையின்மீது உன் சினத்தீ தவழ்ந்தது. சிவகாமிக்கு இது நன்கு தெரியுமப்பா? அங்கயற்கண்ணியும்நீயும் சிவகாமியின் இருகண்கள். உன் தங்கையின் வாழ்வை நீ கணநேரமாவது எண்ணிப் பார்த்தாயா?” என்றேன் நான். தங்கைபால் அவன் கொண்ட பாசம் அவன் உள்ளத்தை மாற்றும் என நினைத்தேன்.

நீங்களும், அத்தையும் என் அன்பான குமணனும் இருக்கும் பொழுது என் தங்கைக்கு என்ன குறை வந்து விடமுடியும்? அப்படியே ஏதாவது நேரிந்தால் அதைப் போக்க நான் ஓடோடியும் வருவேன் மாமா.

அருள்! கடமையை நிறைவேற்றுவார்களேத் தேடித் தான் கடவுள் காட்சி கொடுப்பாரி. நீ ஒன்றும் தவறு

செய்த மகனில்லை. அதற்கு மாறாக நீ தலையாய உயர்ந்த மகன் என்று சின்னம்மா என்னிடம் நேற்றுக்கூட சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்” என்றாள் டெஸ்டி.

ஆம், அண்ணா அம்மா அவ்வாறுதான் அடிக்கடி கூறுவார்கள்” என்றது அங்கயற்கண்ணி.

குமணனோ வாயடைத்து நின்றுகொண்டிருந்தான். அவனுடைய கண்கள் ஆறென நீரை வடித்துக் கொண்டிருந்தன.

இல்லை மாமா, அருளாளன், ‘இனி இல்வாழ்க்கை இன்பத்தைத் துறந்து, துறவுக் கோலத்தோடுதான் அவன் தன் தாயிடம் மன்னிப்புக் கேட்பான். அவனுடைய ஆன்மா அப்போதுதான் அமைதி அடையும்’ என்று சொல்லிக் கொண்டே புறப்பட்டு விட்டான்.

164722

